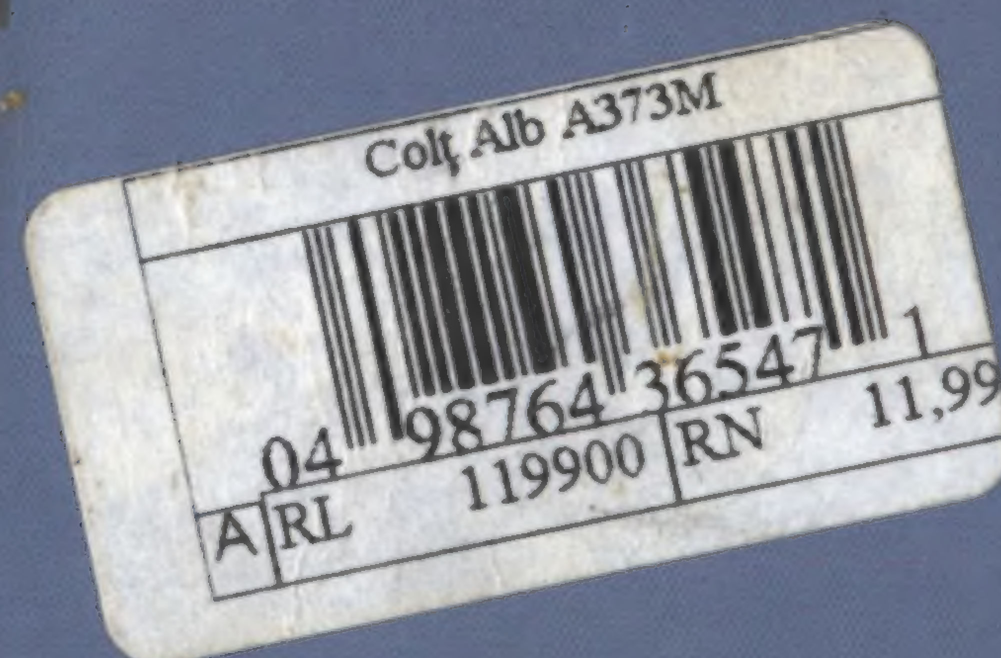

„Jack London a fost un romancier incomod, care s-a remarcat prin nerăbdarea firească şi rapiditatea minţii sale. Romanele sale, chiar şi cele mai bune, sunt extrem de pasionale.“

Dale L. Walker

ISBN 978-973-21-0966-3

edituraminerva.ro

Biblioteca Pentru Toţi

serie nouă
116
(1646)

Colţ Alb

Jack London

Jack London

Colţ Alb

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LONDON, JACK
Colţ alb / Jack London ; trad.: Dan Starcu. - Bucureşti : Minerva, 2008
ISBN 978-973-21-0966-3

I. Starcu, Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

MINERVA S.A.
Redacţia şi sediul social:
Bd. Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, Bucureşti
O.P. 82 – C.P. 38
Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09
www.edituraminerva.ro

Tipărit la *MEGApress holdings S.A.*

JACK LONDON

Colţ Alb

Traducere de
Dan Starcu

BIBLIOTECA PENTRU TOŢI • 2008
EDITURA MINERVA • BUCUREŞTI

Coperta colecţiei: CRISTINA DUMITRESCU

Redactor: Dan-Sorin Manea

Tehnoredactare computerizată: Elena Marin

Capitolul I

DRUMUL PRĂZII

Fluviul îngheţat era străjuit, pe fiecare mal, de o pădure întunecoasă şi ameninţătoare de conifere. Viscolul alungase zăpada de pe crengile copacilor şi, în lumina slabă a asfinţitului, aceştia păreau a se uni unul cu celălalt, aplecându-şi trunchiurile, întunecate şi rău prevestitoare, către vecinii cei mai apropiaţi. Tăcerea stăpânea ţinutul nesfârşit, lipsit de viaţă, împietrit şi îngheţat, iar locurile păreau jalnice şi triste. Te cuprindea pofta de a râde, un râs născut din jale, precum cel al Sfinxului, rece ca gheaţa, simţindu-te lipsit de putere în faţa imensităţii şi a zăpezii eterne.

Acela era ţinutul sălbatic al nordului – Wild-ul cum îi spuneau oamenii – unde gheaţa nu se topeşte niciodată.

Deşi totul părea mort, ceva se mişca: era o sanie trasă de un atelaj de câini-lupi, care urca pe fluviul încremenit de suflarea gerului. Blana fiecărui animal prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheţa de cum le ieşea din gură, aşezându-se apoi, sub formă de cristale, pe trupurile lor. Câinii trăgeau cu greu sania de care erau prinşi cu hamuri şi şleauri de piele. Acestea îi răniseră, căci nu le era uşor să-şi care povara, sania – făcută din coajă de copac – era lipsită de tălpige şi se târa direct pe zăpadă. Vârful saniei era ridicat şi răsucit, ca să împingă sub burta saniei zăpada afânată care se înălţa, în valuri, înaintea atelajului. Pe sanie se găsea o ladă lungă şi îngustă, legată bine, dar şi alte obiecte, adică pături, o toporişcă, un ibric, o tigaie. Însă lada aceea ocupa cel mai mult loc, fiind observată de la prima privire.

În faţa câinilor mergea, cu greu, un bărbat care avea nişte rachete mari prinse de încălţări, ca să nu se scufunde prea adânc în zăpadă. În spatele saniei venea altul. Al treilea zăcea în lada de pe sanie... Pentru el, chinurile se sfârşiseră, sălbăticia îl ucisese. Nu avea să mai mişte sau să se mai lupte vreodată...

De fapt, Wild-ul nu iubeşte mişcarea, nici viaţa care presupune mişcare. Nu urmăreşte decât să distrugă orice vietate, îngheaţă apa ca să-i oprească mersul către mare, transformă seva din copaci în ţurţuri mici şi îşi revarsă ura încercând să-l ucidă pe om, fiinţa neliniştită, neobosită şi sfidătoare, care se aventurează uneori pe acolo.

Pe lângă sanie se deplasau cei doi bărbaţi, încă vii. Netemători, dârji, cu trupurile acoperite de blănuri şi piei, rezistau încă, deşi obrajii, genele şi buzele le erau albite de gheaţa cristalină provenită chiar din răsuflările lor, astfel că de-abia li se mai distingeau chipurile...

Păreau nişte năluci, nişte duhuri ce participau la înmormântarea unei stafii. Erau însă doar oameni, care se luptau cu sălbăticia crâncenă, cu ţinutul tăcerii şi al încremenirii, bieţi rătăcitori, plecaţi într-o mare aventură, înfruntând lumea aceea nesfârşită ca împărăţia cerurilor.

Se deplasau în tăcere, cu efort minim, economisindu-şi chiar răsuflarea necesară în rostirea cuvintelor. Liniştea din jur, apăsătoare, de plumb, li se părea o povară. Le apăsa mintea şi o simţeau precum scufundătorii care suportă presiunea adâncurilor, de mai multe atmosfere. Îi strivea cu greutatea întinderii

nemărginite şi a destinului lor neschimbat. Le chinuia sufletele, storcându-le toată dragostea de viaţă, dorinţele, ba chiar şi mândria, căci înţeleseseră cât de mici şi neputincioşi erau, ca o mână de praf în mijlocul forţelor dezlănţuite.

Trecu o oră, apoi alta. Lumina slabă a zilei lipsite de soare începea să piară, când un urlet îndepărtat răsună stins în văzduhul împietrit. Treptat, deveni mai ascuţit, până ce atinse frecvenţa sa cea mai înaltă, pe al cărei palier rămase o vreme, iar după aceea încetă lent. Se distingeau, în urletul acela, cruzimea şi dorinţa mistuitoare, fără de care l-ai fi crezut chemarea unui suflet rătăcit, care-şi plângea soarta. Omul din faţă îşi întoarse capul şi se uită la celălalt. Făcură semne din cap, prin care se înţeleseră.

Alt urlet izbucni în tăcerea din jur. Oamenii îşi dădură seama de unde provenea. În urma lor, întinderea de zăpadă se tânguia. Al treilea urlet, ca un răspuns, răzbătea tot din urmă, mai din stânga celui anterior.

– Vin după noi, Bill, zise bărbatul din faţă.

Glasul lui părea răguşit şi provenea parcă dintr-o altă lume. Ca să scoată cuvintele acelea, făcuse un efort deosebit.

– Nu prea au ce vâna, îi răspunse celălalt. N-am văzut urmele unui iepure de mai multe zile.

Tăcură. Cu urechile la pândă, ascultau urletele care continuau în urma lor.

Când veni noaptea, ascunseră câinii într-un desiş de pe mal şi îşi ridicară tabăra. Sicriul, pus lângă foc, le servea şi de masă şi de scaun. Câinii, îngrămădiţi mai departe de flăcări, mârâiau unul la altul şi se certau, dar nu voiau să se mişte de acolo.

– Henry, am impresia că stau mai cuminţi şi mai aproape de noi ca de obicei, zise Bill.

Celălalt, aplecat deasupra focului, încălzind ibricul unde pusese cafea şi bucăţi de gheaţă, îi făcu un semn afirmativ din cap. Nu încercă să-i răspundă prin cuvinte până ce nu se aşeză bine pe sicriu şi începu să mănânce.

– Ştiu ei că aici se află în siguranţă. E mai bine să sfâşie ei ceva decât să fie mâncaţi. Nu sunt proşti!

Bill clătină din cap, nu prea convins:

– Eu ştiu?

Celălalt se uită mirat la el.

– Până acum nu te-ai îndoit niciodată de deşteptăciunea lor.

– Henry, n-ai auzit ce zgomot au făcut când le-am dat de mâncare? îl întrebă Bill, mestecând fasolea.

– Da, s-au bătut pe hrană mai tare ca de obicei.

– Câţi câini avem, Henry?

– Şase.

– Bine, dar…

Bill se opri o clipă, nelămurit, vrând să-şi accentueze cuvintele:

– Dacă avem şase câini şi eu am scos din sac şase peşti, dându-i fiecăruia câte unul, de ce a rămas un câine fără mâncare?

– Fiindcă ai greşit numărătoarea.

– Deci avem şase câini. Eu am scos şase peşti, repetă celălalt. Ureche Tăiată a rămas fără peşte. Din cauza asta m-am întors la sac şi i-am dat şi lui un peşte.

– Avem numai şase câini, insistă Henry.

– Poate că nu toţi erau câini, îi zise Bill, dar toţi au primit peşte.

Henry se opri din mâncat. Se uită printre flăcări şi numără dulăii.

– Sunt şase, zise el.

– L-am văzut pe unul fugind printre troiene, îi replică Bill. Oricum, eu am numărat şapte.

Henry îl privi cu milă şi îi zise:

– Bine ar fi să se termine mai repede drumul acesta!

– Cum adică? îl întrebă Bill.

– Vreau să spun că sicriul şi ce are în el te chinuie şi ai început să ai năluciri.

– Poate că aşa e, îi răspunse Bill, dar ţi-am zis că un dulău a fugit prin zăpadă. I-am văzut urmele. Apoi am numărat câinii şi erau şase. Urmele au rămas întipărite în zăpadă. Vrei să le vezi?

Henry nu se mai opri din mestecat. Termină mâncarea, bău o ceaşcă de cafea, apoi se şterse cu mâna la gură.

– Vrei să spui că…

Un urlet răsună din beznă, întrerupându-l. Îl ascultă, după care îşi continuă vorba, indicând dincotro venea zgomotul.

– …era un lup?

Bill încuviinţă din cap.

– Sunt sigur de asta. Doar ai văzut ce larmă au iscat dulăii!

Urletele se succedau, astfel că liniştea sălbăticiei se spulberă. Câinii, speriaţi, se înghesuiau unul în celălalt, stând cât mai aproape de foc, încât acesta le pârlea blănurile. Bill îşi aprinse pipa, după ce mai puse câteva lemne pe foc.

– Am impresia că te-au speriat cam tare, îi zise Henry.

– Eu ştiu? făcu Bill, trăgând din pipă. Mă gândeam, Henry, că el e mai fericit decât vom fi noi doi vreodată.

Evident că vorbea despre cel aflat în lada de sub ei.

– Când vom pieri noi, Henry, nu știu dacă vom avea destule pietre ca să ne acopere și să ne apere de dulăi.

– Noi însă nu avem un nume, bani și ce mai avea el, adăugă celălalt. Nu-i nevoie să ne care atâta drum ca să ne îngroape.

– Ce-o fi căutat, Henry, prin sălbăticia asta de la capătul lumii, căci trăia așa de bine la el acasă, fără grija hainelor sau a mâncării?

– Putea să trăiască până la adânci bătrâneți, dacă n-ar fi venit aici, zise și Henry.

Bill vru să mai spună ceva, dar se opri, mulțumindu-se să arate cu degetul spre zidul de întuneric ce-i înconjura de pretutindeni. În bezna de nepătruns nu se deslușea nicio formă, ci doar o pereche de ochi care străluceau ca jăraticul. De altfel, în jurul întregii tabere se formase un cerc de ochi sclipitori. Din când în când, câte o pereche de ochi se mișca sau dispărea, ca să reapară după o clipă.

Câinii se agitau și mai tare. Speriați, se traseră mai aproape de flăcări, târându-se până la picioarele oamenilor. Unul dintre ei, în învălmășeala iscată, căzu în foc, de unde ieși repede urlând, în vreme ce mirosul de

păr ars se răspândi în jur. Zgomotul făcut îi determină pe lupi să se retragă câteva clipe, dar, după ce larma încetă și câinii se mai liniștiră, se întoarseră pe vechile poziții.

– Ce necaz, Henry, că ți s-au terminat gloanțele!

Bill isprăvi de fumat și își ajută tovarășul să facă un culcuș din blănuri și pături puse peste crengi de brad.

Mormăind, Henry își desfăcu șireturile de la mocasini.

– Câte gloanțe ne-au mai rămas?

– Trei, îi răspunse Bill. Dacă ar fi fost trei sute! I-aș fi găurit pe toți nemernicii ăștia!

Îi amenință pe lupi cu pumnul, apoi își puse încălțămintea lângă foc.

– De s-ar mai încălzi puțin... De două săptămâni sunt cincizeci de grade sub zero! Bine ar fi fost să nu fi plecat la drum, Henry. Nu știu cum se va termina... Nu mă simt prea grozav. Ce bine ar fi să ajungem odată la fortul Mc Gurry, să stăm lângă foc și să jucăm cărți!

Henry murmură ceva, apoi se băgă în culcuș. Abia adormi, că fu trezit de glasul celuilalt:

– Știi ce, Henry? Când a venit cel care ne-a mâncat un pește, de ce câinii noștri n-au sărit pe el?

– Nu-ţi mai bate capul cu asta, Bill. Altădată nu te gândeai la aşa ceva. Taci şi culcă-te, că mâine o să te simţi mai bine. Cred că de la stomac ţi se trage.

Cei doi dormeau unul lângă celălalt, în acelaşi culcuş, respirând greu. Focul era pe cale de a se stinge şi cercul ochilor fosforescenţi se strângea din ce în ce mai mult în jurul lor. Câinii se băgaseră unul în altul şi mârâiau ameninţător de câte ori vreun lup se apropia prea mult.

În curând zgomotul deveni aşa de intens că Bill se trezi. Ieşi cu grijă din culcuş, ca să nu-l trezească pe Henry, şi mai puse lemne pe foc. Flăcările izbucniră vioaie şi lupii se retraseră. Bill se uită la dulăii înghesuiţi unul în altul şi nu-i veni să-şi creadă ochilor! Se strecură lângă Henry şi îi zise:

– Trezeşte-te! Henry!

Celălalt mormăi prin somn:

– Ce s-a întâmplat?

– I-am numărat şi iar sunt şapte!

Lui Henry nu-i păsa, căci murmură ceva şi adormi iar sforăind.

În dimineaţa următoare, deşi era doar ora şase şi mai aveau trei ceasuri până să se facă zi, Henry, care se trezise primul, pregăti masa de dimineaţă, în vreme ce Bill strângea culcuşul.

– Câţi câini spuneai că avem, Henry? întrebă brusc Bill.

– Şase.

– Acum sunt numai cinci! Unul a fugit.

– Nu se poate! strigă celălalt, oprindu-se din gătit şi ducându-se să-i numere. Aşa e, Bill... Grasul a fugit.

– Şi fugea ca nebunul! Nu l-am mai zărit din pricina fumului!

– E pierdut. Fără îndoială că l-au înghiţit de viu. Încă mai schelălăia când se ducea pe gâtlejul nemernicilor! zise Henry, supărat.

Se uită apoi la ceilalţi dulăi, încercând să ghicească felul de a fi şi caracterul fiecăruia.

– Pun pariu că niciunul dintre ei n-ar face precum Grasul.

– Nu-i goneşti de lângă foc nici cu băţul, întări Bill. Eu ţi-am mai zis că Grasul nu era întreg la minte.

Acesta a fost epitaful câinelui mâncat de lupi pe drumul ce traversa ţinutul îngheţat din nord. Câţi dulăi şi oameni nu le-au căzut pradă fiarelor şi nu au avut parte nici măcar de asemenea cuvinte spuse în amintirea lor...

Capitolul II

LUPOAICA

De îndată ce terminară de mâncat, cei doi îşi prinseră de sanie bagajele, destul de sărăcăcioase, şi plecară prin întuneric. În momentul acela, prin gerul şi bezna din jur, izbucniră urlete sălbatice şi tânguitoare, care păreau chemări şi răspunsuri. După un timp, comunicarea aceea se sfârşi.

Pe la ora nouă se făcu ziuă. La prânz cerul se coloră către sud, până ce deveni roz, delimitând clar hotarul pe care pământul, datorită formei sale, îl aşeza între însoritele ţinuturi din miazăzi şi cele din nord. Rozul acela slăbi însă repede în intensitate. Palida lumină cenuşie rezistă până la ora trei, apoi dispăru, la

rândul ei, şi noaptea arctică îşi aşternu veşmântul peste întinderea tăcută şi pustie.

În timp ce se lăsa întunericul, urletele sălbatice, care răzbăteau de pretutindeni, se auzeau din ce în ce mai aproape, producând panică printre câinii ce trăgeau din greu la sanie.

Bill şi Henry, care reuşiseră să înhame animalele din nou, după un asemenea moment de spaimă, schimbară câteva cuvinte între ei.

– Mai bine ar vâna în altă parte şi ne-ar lăsa pe noi în pace! zise Bill.

– Ne calcă pe nervi, făcu, aprobator, Henry.

Nu mai vorbiră între ei până ce nu-şi instalară tabăra.

Henry stătea aplecat asupra oalei cu fasole, gata să dea în clocot, aruncând când şi când bucăţi de gheaţă înăuntru. Brusc, auzi o lovitură, apoi răsună un strigăt de-al lui Bill, urmat de un schelălăit de câine.

Henry se ridică repede şi se îndreptă spre tovarăşul său. Mai avu timp să vadă o siluetă întunecată, care dispăru printre zăpezi, în beznă. Îl distinse apoi pe Bill, în mijlocul câinilor, părând triumfător, dar şi îngândurat, ţinând într-o mână o bâtă şi în cealaltă o bucată de peşte, un somn uscat la soare.

– A apucat jumătate din ea, îi zise Bill, dar şi eu l-am izbit. Îl auzi cum schelălăie?

– Cum arată? întrebă Henry.

– Nu l-am văzut prea bine. Oricum, avea patru picioare, bot şi păr, ca un câine obişnuit.

– Dacă era un lup domesticit?

– Nu cred, căci părea destul de sălbatic atunci când a venit şi a luat bucata de peşte.

În noaptea aceea, după ce şi-au terminat masa şi s-au aşezat pe lada cea lungă pentru a mai trage din pipă, mulţimea ochilor scânteietori s-a apropiat de ei mai mult ca de obicei.

– Ar fi bine să se ia după o turmă de elani ori după alte animale şi să plece de lângă noi, zise Bill.

Henry mormăi ceva, nu tocmai politicos, apoi tăcură preţ de un sfert de oră. Henry se uita la foc, iar Bill la ochii aceia scânteietori de dincolo de flăcări.

– Aş fi vrut să ne găsim acum la Mc Gurry, vorbi el.

– Ce contează ce-ai fi vrut tu şi de ce te văicăreşti iar? făcu, mânios, Henry. Te doare burta, asta e! Ia o linguriţă de bicarbonat şi vei fi o persoană mai plăcută.

În zori, Henry fu trezit de glasul furios al lui Bill, care înjura cu foc. Se ridică într-un cot şi îl zări printre

câini, lângă flăcările încă vii, cu braţele ridicate ameninţător, cu chipul încruntat şi furios.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Henry.

– A fugit şi Broscoiul, îi răspunse Bill.

– Chiar aşa?

– Pe cuvântul meu!

Henry sări din culcuş şi fugi la câini. Îi numără cu atenţie şi începu să înjure, ca şi tovarăşul său, sălbăticia care le mai furase un animal.

– Ăsta era cel mai voinic dintre ei! spuse Bill ceva mai târziu.

– Şi unul întreg la minte, zise şi Henry.

Era al doilea epitaf în numai două zile...

Supăraţi, îşi pregătiră masa de dimineaţă, mâncară, apoi înhămară la sanie cei patru câini ce le mai rămăseseră. Ziua nu se deosebea de cele dinainte. Oamenii înaintau în tăcere peste întinderea de gheaţă. Liniştea aceea adâncă era tulburată doar de urletele urmăritorilor lor, care nici măcar nu puteau fi văzuţi. De pe la mijlocul după-amiezii până spre seară, sunetele acelea începură să se audă tot mai aproape, pe măsură ce fiarele micşorau distanţa care-i separa de oameni. Câinii începură să se agite, speriaţi. Acest lucru îi făcu să îşi încurce hamurile, sporind supărarea oamenilor.

– Lasă, că vă aranjez eu! mârâi Bill în seara aceea, lucrând de zor în mijlocul lor.

Henry se opri din gătit şi veni să vadă ce se întâmplă. Bill legase câinii, priponindu-i şi cu ajutorul beţelor, ca indienii. În jurul gâtului fiecărui animal el prinsese o cureluşă din piele, astfel că niciun câine nu putea să ajungă cu dinţii la aceasta şi să o roadă. De cureluşă era legat un băţ lung de patru sau cinci picioare, celălalt capăt al acestuia fiind fixat, cu ajutorul altei curele, de un par bătut în pământ. Legat în acest fel, câinele nu putea nici să roadă zgarda ce-l ţinea legat de gât, nici să ajungă la cureluşa de la par, datorită băţului, care-l ţinea la distanţă.

Henry era mulţumit.

– Aşa îl vom păstra pe Ureche Tăiată, zise el. Altfel ar tăia imediat cureaua cu dinţii, cum ai face-o cu un cuţit, ba chiar mult mai repede. Aşa cum i-am legat, mâine-dimineaţă îi vom găsi pe toţi.

– Pun pariu că aşa va fi! zise şi Bill. Altfel, mâine să nu-mi dai cafea.

– Lupii ăştia ştiu că nu avem destule gloanţe ca să le venim de hac, spuse Henry înainte de culcare, indicând cercul ochilor fosforescenţi din jurul lor. Dacă i-am găuri pe câţiva, ce respectuoşi s-ar face toţi ceilalţi! Devin tot mai îndrăzneţi şi se apropie din ce în

ce mai mult... Ia fereşte-te de lângă foc şi uită-te puţin acolo! Îl vezi pe ăla?

Rămaseră astfel un timp, privind mişcarea siluetelor neclare aflate nu departe de lumina flăcărilor. Dacă se uitau mai mult în locul unde strălucea, în beznă, o pereche de ochi, desluşeau, încet, încet, şi forma animalului respectiv. Siluetele acelea se mişcau din când în când.

Un zgomot, care provenea de acolo de unde erau legaţi câinii, le atrase atenţia. Ureche Tăiată scotea gemete scurte şi se agita, repezindu-se cu colţii la băţul care îl ţinea legat.

– Ia uită-te la el, Bill!

La lumina focului văzură un animal, ca un câine, care se furişa, apropiindu-se de ei. Prudent, dar şi îndrăzneţ în acelaşi timp, îi observa atent pe cei doi oameni şi pe câinii lor. Ureche Tăiată se lungise pe lângă băţ – încercând din toate puterile să-l rupă – şi gemând în acelaşi timp.

– Câinele nostru nu pare prea speriat, remarcă, în şoaptă, Bill.

– E o lupoaică! pricepu Henry. Înţeleg de ce au dispărut Grasul şi Broscoiul. Ea e un fel de momeală, îi atrage departe de tabără, apoi lupii se reped asupra victimei şi o sfâşie.

Lemnele trosneau. Un butuc, abia sprijinit de un altul, se prăbuşi, devorat de foc pe jumătate. Auzindu-l, animalul făcu un salt şi dispăru în beznă.

– Henry, eu cred că...

– Ascult.

– Că pe ăsta l-am lovit eu cu bâta.

– E posibil.

– Voiam să spun şi că e foarte obişnuit cu prezenţa oamenilor şi a focului de tabără, continuă Bill.

– Ştie cam multe pentru un lup obişnuit, e adevărat, îi răspunse Henry. Vine printre câini la ora mesei, ceea ce e foarte ciudat pentru o fiară sălbatică.

– Parcă bătrânul Villan avea un câine care s-a întovărăşit cu lupii, murmură Bill. Bine că mi-am amintit asta! Eu am tras în el într-o zi, în mijlocul haitei, pe o păşune unde se găseau mulţi elani, dincolo de Little Stick. Bătrânul Villan a plâns ca un copil, căci nu-l mai văzuse de trei ani, cât timp acesta trăise cu lupii.

– S-ar putea să ai dreptate, Bill, căci ăsta pare un câine şi a mâncat de multe ori peşte din mâna stăpânului său.

– Cu puţin noroc, animalul ăsta o să fie hrană pentru câinii noştri, zise Bill. Nu trebuie să mai pierdem şi alte animale.

– Fii atent că nu ai decât trei cartuşe, îi atrase atenţia tovarăşul lui.

– Punct ochit, punct lovit, îl linişti celălalt.

În dimineaţa următoare, Henry înteţi focul şi pregăti masa, în vreme ce prietenul lui încă sforăia.

– Te odihneai aşa de bine, că nu te-am putut trezi mai devreme, îi spuse Henry, după ce-l zgâlţâi şi-l trezi ca să mănânce.

Încă adormit pe jumătate, Bill începu să mănânce. Cum ceaşca îi era goală, întinse mâna după ibric. Acesta era însă destul de departe de el, lângă Henry.

– Ia zi, prietene, n-ai observat nimic? îl întrebă, foarte calm.

Henry se uită în jur, dar nu înţelese nimic. Bill îi arătă ceaşca goală.

– Asta era! Azi nu mai capeţi cafea.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă, îngrijorat, Bill. S-a terminat?

– Nu.

– Doar nu crezi că o să-mi facă rău la stomac?

– Nu.

Bill începu să se cam înfurie.

– Văd că ai cafea caldă şi vreau să ştiu de ce nu-mi dai.

– Pentru că Voinicul a fugit, îi răspunse Henry.

Fără grabă, obişnuit parcă cu necazurile, Bill îşi întoarse privirea către câini şi îi numără.

– Cum s-a întâmplat? întrebă el.

Henry ridică din umeri.

– Habar n-am. Poate că Ureche Tăiată i-a ros cureaua. Singur, oricum, n-ar fi reuşit să o facă.

– Stârpitura!

Bill vorbea ritmic şi grav, fără a-şi exterioriza furia.

– N-a putut să-şi roadă cureaua şi atunci l-a eliberat pe Voinic.

– Oricum, Voinicul a terminat cu toate necazurile pământeşti. Probabil că acum se află în burţile unei haite de lupi care aleargă pe câmpii.

Acestea au fost cuvintele rostite de Henry în memoria ultimului câine dispărut.

– Acum ia puţină cafea, Bill.

Acesta însă îl refuză, făcând un semn din cap.

– Hai, îl invită Henry din nou.

Bill îşi retrase ceaşca.

– Nici nu vreau să mă gândesc! Am zis că nu mai beau cafea dacă mai dispare vreun câine şi mă ţin de cuvânt.

– Şi ce bună e! îi făcu Henry în ciudă.

Bill era însă încăpăţânat şi nu se lăsa ispitit. Se mulţumi cu uscăturile pe care le înghiţi în vreme ce-l înjura pe Ureche Tăiată pentru supărarea pe care le-o făcuse.

– Diseară am să-i leg altfel, încât să fie la distanţă unul de celălalt, zise Bill, pe când plecau.

Nu făcură nicio sută de yarzi când Henry, aflat în faţă, se aplecă şi ridică de jos un obiect de care se lovise cu rachetele. Fiind întuneric, nu-şi dăduse seama ce era, dar pipăindu-l, îl recunoscu. Aruncă obiectul în spate şi acesta se lovi de sanie, apoi de rachetele lui Bill.

– Poate că vei mai avea nevoie de aşa ceva, îi zise el.

Bill scoase un ţipăt. Atât mai rămăsese din Voinic, doar băţul respectiv...

– L-au mâncat în întregime, constată Bill. Băţul a fost lustruit de colţii lor, iar curelele au fost înghiţite. Sunt cumplit de înfometaţi, Henry, şi ne vor sfâşia şi pe noi, înainte de a ajunge la capătul drumului.

Henry râse nepăsător, sfidându-l:

– Până acum nu s-au mai ţinut astfel lupii după mine, dar am trecut eu prin multe alte primejdii şi am scăpat întreg, fiule. E nevoie de mai mult de o haită de jigodii din astea ca să mă răpună pe mine!

– Ar fi bine, mormăi Bill, care presimţea o nenorocire.

– Bine. Vei vedea când vom ajunge la Mc Gurry.

– Nu mă simt prea bine, continuă Bill.

– Într-adevăr, eşti cam palid, îi răspunse Henry. Ţi-ar trebui nişte chinină şi, după ce vom ajunge la Mc Gurry, te voi îngriji eu.

Bill mormăi ceva legat de diagnostic, apoi tăcu.

Ziua era aidoma celorlalte. Pe la nouă se lumină de-a binelea. Pe la douăsprezece, soarele, încă nevăzut, încălzea cerul către nord, apoi începea după-amiaza friguroasă şi cenuşie care, trei ore mai târziu, era înghiţită de întuneric.

Pe când soarele încerca zadarnic să se arate, Bill îşi scoase puşca dintre lucrurile aflate pe sanie şi zise:

– Mergi tot înainte, Henry, fiindcă vreau să văd dacă desluşesc ceva.

– Nu te îndepărta de sanie. Nu ai decât trei cartuşe şi oricând se poate întâmpla o nenorocire.

– Cobeşti? glumi Bill.

Celălalt nu-i răspunse, ci îşi continuă de unul singur înaintarea grea, privind uneori în urmă, spre pustietatea cenuşie în care dispăruse prietenul său. După un ceas, deoarece sania înainta cu greutate, căci

ocolea o mulţime de cioturi de copaci, Bill îl ajunse din urmă.

– S-au împrăştiat şi sunt departe de noi, îi zise lui Henry. Nu ne lasă nici pe noi, dar vânează şi altceva între timp. Sunt siguri că le vom cădea în gheare, dar ştiu că mai au de aşteptat în ceea ce ne priveşte. Până atunci, se străduiesc să vâneze tot ce le iese în cale.

– Cum adică sunt siguri că le vom cădea în gheare? i se împotrivi Henry.

Bill continuă, fără să-l bage în seamă:

– I-am văzut pe câţiva dintre ei. Sunt sleiţi de puteri. Cred că de multe săptămâni n-au mai mâncat altceva în afară de câinii noştri. Sunt tare mulţi şi nu se vor sătura nici cu noi. Şi ce slăbănogi sunt! Li se văd coastele şi li s-au lipit burţile de spinări, aşa-s de hămesiţi. Sunt disperaţi, ascultă-mă pe mine. Până la urmă, foamea o să-i întărâte aşa de tare că vor sări pe noi!

Câteva clipe mai târziu, Henry, care mergea după sanie, scoase un şuierat, ca un semnal de alarmă. Bill privi către el, apoi opri, liniştit, câinii. În spatele lor, la ultimul cot al drumului pe care merseseră, umbla cu paşi mărunţi, furişându-se de-a lungul pârtiei, o siluetă îmblănită. Alerga cu nările în vânt şi se deplasa destul de ciudat, de parcă nu făcea niciun efort. Când se

opreau ei, se oprea şi silueta aceea, apoi ridica botul şi îi fixa cu privirea, adulmecându-i în acelaşi timp.

– E lupoaica, zise Bill.

Câinii se lăsaseră jos, în zăpadă, iar Bill trecu pe lângă ei ca să ajungă la prietenul său. Se uitau amândoi la animalul neobişnuit, care-i urmărea de atâtea zile şi le răpea câinii.

După ce îi cercetă suficient, lupoaica înaintă câţiva paşi. Repetă mişcarea până ajunse la circa o sută de yarzi de ei, unde se opri, cu capul ridicat, în apropierea unui desiş, încercând să descopere, cu privirea şi cu ajutorul mirosului, armele de care dispuneau cei doi. Comportamentul fiinţei aceleia se asemăna foarte mult cu al unui câine, căci îi privea pe oameni cum numai animalele acelea credincioase o fac. În schimb pofta pe care i-o ghiceau în priviri nu aducea cu nimic din afecţiunea unui câine. Bestia aceea era înfometată, iar colţii îi păreau la fel de tăioşi ca şi gerul iernii nemiloase.

Părea destul de mare pentru un lup. Deşi sleit, trupul o arăta ca fiind unul dintre cele mai mari exemplare ale rasei.

– Cred că are două picioare şi jumătate până la umeri, observă Henry. Iar lungimea ei pariez că este de cel puţin cinci picioare.

– Ce culoare ciudată are blana ei! N-am mai văzut lup roşu! Parcă ar fi de culoarea scorţişoarei...

Animalul nu avea însă culoarea aceea. Blana lui era ca de lup, adică cenuşie, dar prezenta o nuanţă slabă de roşu. Părea însă o nuanţă înşelătoare, care când apărea, când dispărea. Să fi fost o iluzie acea culoare dificil de descris în cuvinte?

– Pare un câine voinic, bun ca să tragă la sanie, zise Bill. Ce-ar fi să-l vedem dând din coadă? Hai, cuţule! continuă el. Ia vino aici, oricum te-ai numi tu.

– Văd că nu se sperie de tine, râse Henry.

Bill o ameninţă prin gesturi şi ţipă la ea, dar fiara nu se sinchisi. Agitaţia ei se intensifică. Îi privea la fel de fix, trădându-şi foamea. Oamenii însemnau carne, iar animalului respectiv îi era foame şi, dacă ar fi avut destul curaj, ar fi sărit pe ei şi i-ar fi sfâşiat.

– Iată cum stau lucrurile, Henry, şopti Bill, preocupat de gândurile care-l frământau. Avem doar trei cartuşe. Lovitura mea însă e sigură. Ştii că trag foarte bine. Lupoaica asta ne-a mâncat trei câini şi trebuie să o lichidăm. De acord?

Henry îi făcu un semn afirmativ din cap. Bill scoase puşca de sub legăturile saniei. O duse încet la umăr, dar nu reuşi să-şi încheie mişcarea, că lupoaica dispăru în tufiş.

Oamenii se uitară unul la altul. Henry şuieră lung, cu subînţeles.

– Trebuia să-mi închipui una ca asta, îşi zise supărat Bill, punând puşca la loc. E de la sine înţeles că un lup care ştie cum să vină printre câini când le dai mâncare ştie şi ce-i aia o puşcă. Sunt convins, Henry, că toate necazurile ni se trag de la animalul ăsta! Dacă nu era el, am fi avut şase câini acum, şi nu trei... Dar voi pune eu mâna pe ea! Lupoaica e prea vicleană ca să o împuşti în câmp deschis, dar o voi pândi undeva şi îi voi veni de hac!

– Nu te îndepărta de sanie pentru asta, îl avertiză celălalt. Dacă dă haita peste tine, cele trei gloanţe nu-ţi folosesc la nimic! Lupii ăştia sunt morţi de foame şi, dacă le cazi în gheare, nu mai ai scăpare.

În acea seară îşi făcură tabăra mai devreme. Cei trei câini pe care îi mai aveau nu puteau trage sania la fel de repede şi la fel de mult ca şase animale şi dădeau semne de oboseală. Oamenii se culcară devreme, după ce Bill îi legă pe câini astfel încât să nu ajungă unul la celălalt.

Lupii deveneau din ce în ce mai îndrăzneţi, astfel că oamenii fură treziţi din somn de mai multe ori. Deoarece fiarele se apropiau foarte mult de tabără,

câinii erau îngroziţi. Deseori Bill şi Henry înteţeau flăcările, ca să-i ţină la distanţă pe duşmani.

– I-am ascultat pe marinarii care povesteau despre rechinii ce se ţin după vase, zise Bill, acoperindu-se iar cu păturile, după ce mai pusese nişte lemne pe foc. Lupii ăştia sunt nişte rechini de uscat. Îşi cunosc treaba mai bine ca noi şi nu ne urmăresc degeaba. Vom cădea în ghearele lor... Sigur vom cădea, Henry.

– Pe tine te-au prins pe jumătate, din moment ce vorbeşti astfel, îi răspunse Henry. Cine crede că va fi învins, a pierdut deja lupta. După cum vorbeşti tu, te-au mâncat pe jumătate.

– I-au sfâşiat ei pe alţii mai breji ca noi, murmură Bill.

– Ţine-ţi gura şi nu mai cobi atât, că mă superi!

Apoi Henry se întoarse pe o parte, enervat, mirat că prietenul lui nu era mânios. De obicei, lui Bill îi sărea repede muştarul atunci când îl luai la rost. Henry se gândi o vreme la acest lucru, până ce pleoapele grele i se închiseră. Îşi spuse că Bill trebuia să fie tare abătut, din moment ce se comporta astfel. „Mâine mă voi ocupa de el şi îl voi mai înveseli!“ îşi zise Henry, înainte de a aţipi.

Capitolul III

URLETUL FOAMETEI

Ziua aceea începu mai bine. În timpul nopţii nu le dispăruse niciun câine. Cei doi porniră la drum mai liniştiţi, dar la fel de tăcuţi, înfruntând gerul şi întunericul. Bill uitase parcă de gândurile negre din seara trecută, iar când, la un hop, câinii răsturnară sania, pe la prânz, el începu chiar să glumească.

S-a creat o mare harababură. Sania se răsturnase şi rămăsese înţepenită între un trunchi de copac şi o piatră masivă. Pentru a o redresa, au trebuit să deshame câinii. Amândoi oamenii se chinuiau cu sania, când Ureche Tăiată a luat-o la fugă.

– Vino aici, Ureche Tăiată! a strigat Bill, ridicându-se şi privind ţintă la câine.

Dar acesta fugi prin zăpadă, lăsându-şi urmele întipărite în nea.

În spatele lor, pe pârtie, îl aştepta lupoaica. Când ajunse lângă ea, câinele deveni prudent. Mai făcu câţiva paşi mărunţi către ea, apoi se opri. O privi cu suspiciune, dar şi plin de pofte. Lupoaica îl invita parcă la ea, dând impresia că îi zâmbeşte cu colţii ei ascuţiţi. Parcă în joacă, făcu câţiva paşi către el. Câinele se mai apropie puţin, foarte prudent, cu coada ridicată, urechile ciulite şi capul înălţat. Distanţa dintre ei se micşoră şi mai mult, Ureche Tăiată încercând să ajungă bot în bot cu ea. Lupoaica însă – sprintenă şi, parcă, sfioasă – se retrase. El înainta, ea se dădea înapoi. Astfel îl atrăgea cât mai departe de oamenii lângă care el s-ar fi aflat în siguranţă. Brusc, cuprins parcă de teamă, Ureche Tăiată aruncă o privire spre sania răsturnată, spre stăpânii săi care-l strigau şi către ceilalţi câini. Dar, când îl văzu că ezită, lupoaica îşi întinse botul către el, apoi, sfioasă, se dădu înapoi, iar el o urmă.

Bill îşi aduse aminte de puşcă. Sania fiind însă răsturnată, nu avea cum să ajungă la ea. În vreme ce Henry întorcea bagajele, câinele şi lupoaica se

îndepărtaseră suficient şi se apropiaseră prea mult unul de celălalt pentru a risca să tragă.

Ureche Tăiată îşi dădu seama de greşeală abia când era prea târziu! Cei doi oameni îl văzură întorcându-se brusc şi luând-o la fugă spre ei. Apoi distinseră vreo doisprezece lupi cenuşii, înfometaţi, alergând prin nămeţi şi tăindu-i drumul către ceilalţi câini. Lupoaica, atât de sfioasă până atunci, deveni agresivă. Urlă şi sări asupra câinelui, care însă o îmbrânci. Deoarece drumul de întoarcere îi fusese tăiat, Ureche Tăiată încercă să facă un ocol, ca să ajungă totuşi la stăpânii săi. Lupii însă se iveau de peste tot, înconjurându-l. Cea care-l ademenise acolo nu-l slăbea deloc şi se găsea la distanţă de doi paşi de el, fiind gata de un alt atac.

– Unde pleci? îl întrebă Henry pe prietenul său, apucându-l de braţ.

Bill se smulse din strânsoarea lui.

– Nu pot suporta asta, îi răspunse el. Dacă îi răpun, altă dată nu ne vor mai fura niciun câine.

Cu puşca în mână, intră în desişul din marginea pistei. Era clar ce voia să facă. Dacă s-ar fi considerat sania lor drept centrul cercului pe care îl descria Ureche Tăiată, Bill urmărea să-l taie şi să ajungă lângă câine înaintea urmăritorilor acestuia. Folosindu-şi arma

şi fiind zi, omul ar fi putut reuşi să-i sperie pe prădători şi să salveze câinele.

– Ai grijă, Bill, îi strigă Henry. Dacă manevra ta nu reuşeşte, nu-ţi risca viaţa!

Henry se aşeză pe sanie şi se uită după tovarăşul lui de drum. Ce altceva putea face? Curând, nu-l mai văzu pe Bill, dar Ureche Tăiată se zărea când şi când, printre tufişuri. Henry înţelese că situaţia era disperată. Câinele încă mai alerga, descriind un cerc tot mai larg, în vreme ce lupii, aflaţi mereu între el şi sanie, se deplasau mult mai puţin ca el. Părea imposibil ca Ureche Tăiată să poată tăia cercul atât de mult încât să depăşească haita vrăjmaşilor săi şi să se apropie iar de oameni. Dimpotrivă, lupii micşorau încontinuu distanţa dintre ei şi pradă.

Fără a vedea tot ce se petrecea, Henry ştia că undeva, prin zăpadă, Ureche Tăiată, Bill şi haita aveau să se întâlnească în curând. Totul se petrecu însă mult mai repede decât crezuse el... Răsună o împuşcătură, apoi alte două. Bill nu mai avea gloanţe! Se auziră urlete şi schelălăieli. Recunoscu urletul de groază şi de durere al lui Ureche Tăiată, apoi pe cel al unui lup lovit. După care se făcu linişte. Zgomotele se topiră în tăcerea de plumb a întinderii pustii de zăpadă.

Henry rămase nemişcat, pe sanie, un timp îndelungat. Nu trebuia să meargă ca să vadă ce se întâmplase. Înţelesese totul... Apoi se ridică brusc şi luă toporişca în mână. Nu era însă hotărât. Rămase în poziţia aceea un timp, în vreme ce câinii, doar doi, i se ghemuiră la picioare.

Nu mai avea ce face... Lipsit de putere parcă, începu să înhame câinii la sanie. Îşi trecu o frânghie peste umăr şi se porni să tragă alături de ei. Nu reuşiră să ajungă prea departe. Cum se lăsă întunericul, îşi făcu tabăra, adunând multe lemne pentru foc. Le dădu mâncare câinilor, apoi îşi pregăti şi el ceva. Îşi potrivi culcuşul lângă foc.

Nu apucă să adoarmă. Lupii se apropiară foarte mult de ei, aşa că nu mai erau în siguranţă. Îi putea vedea fără niciun efort.

Înconjuraseră tabăra, iar la lumina aruncată de flăcări îi desluşea foarte bine. Unii stăteau în picioare, alţii se târau pe burtă şi se mişcau încoace şi încolo, iar alţii dormeau. Încovrigaţi, unii lupi se zăreau prin zăpadă, bucurându-se de somnul care-i cuprinsese.

Omul înteţi focul, căci acesta reprezenta singura lui armă capabilă să-l apere de haită. Cei doi câini se lipiseră de el, încercând astfel să scape cu viaţă. Urlau,

schelălăiau, mârâiau îngroziţi ori de câte ori vreunul dintre cumpliţii lor duşmani se apropia prea mult de ei.

Uneori, atunci când câinii mârâiau, haita începea să se agite şi fiarele înfometate veneau până la picioarele lui Henry, urlând în cor sălbatic. Treptat însă, se linişteau, furia lor se potolea, şi lupii tăceau pe rând, după care îi cuprindea moleşeala somnului.

Se părea însă că haita se strângea din ce în ce mai mult în jurul taberei. Pas cu pas, cercul lupilor devenea tot mai strâns... Nu se mai găseau decât la distanţă de o săritură de prada lor...

Pentru a evita vreun atac prin surprindere, Henry lua cioturi aprinse din mijlocul focului şi le arunca spre bestii. Acestea erau nevoite să se dea repede înapoi, deşi urlau furioase şi mârâiau când cioturile le pârleau blana.

Zorii zilei îl găsiră privind în gol, epuizat şi cu ochii umflaţi de nesomn. Îşi pregăti ceva de mâncare, deşi întunericul stăpânea încă întinderile de zăpadă. Pe la ora nouă, când se făcu lumină, haita se retrase.

Henry avea un plan. La acesta se gândise mereu în timpul nopţii. Tăie mai multe crengi de brad, pe care le aşeză în cruce şi, folosind frânghiile ce fixau încărcătura saniei, făcu un fel de schelă, pe care o legă sus

de trunchiurile arborilor. Apoi, cu ajutorul câinilor, sui sicriul pe schela improvizată.

– L-au mâncat pe bietul Bill şi probabil că nu voi scăpa nici eu de colţii lor, dar de tine nu se vor atinge, zise el către cadavrul din sicriul urcat în copac.

După aceea, plecă mai departe, mergând pe lângă sania mult uşurată de povară, în urma câinilor care se dovedeau foarte ascultători. Oare ştiau că, dacă ajungeau la fort, vor scăpa cu viaţă?

Lupii însă îi urmăreau cu o îndrăzneală din ce în ce mai mare. Fără teamă, veneau în urma lor, de o parte şi de alta a pistei, iar limbile roşii le atârnau de un cot afară din gură. Fiind foarte slabi, li se vedeau coastele unduindu-li-se sub blănuri la fiecare mişcare. Păreau nişte saci din piele întinşi pe o ramă din oase, iar muşchii nu puteau fi decât nişte frânghii mai groase. Cum oare de mai aveau putere şi nu se prăbuşeau în zăpadă?

Omul nu îndrăzni să meargă până la căderea întunericului. La prânz, soarele lumină cerul către sud, iar partea superioară a discului său, palidă şi aurie, se ivi deasupra câmpiei de gheaţă. Henry îşi zise că acela era un semn bun. Ziua creştea, iar soarele se întorcea din nou la ei...

Cum se stinse însă lumina aceea plăcută, el îşi pregăti tabăra. Mai putea folosi cele câteva ore bune în care stăruia lumina cenuşie, până ce apusul avea să coboare bezna asupră-le. Henry îşi făcu, în intervalul de timp respectiv, o bună provizie de lemn.

Noaptea veni şi, odată cu ea, începu groaza. Lupii, înfometaţi, deveniră deosebit de îndrăzneţi. În plus, omul era foarte obosit. Adormi fără voie, câteva clipe, lângă foc, cu umerii acoperiţi cu pături şi ţinând toporişca în mână.

Aflaţi de o parte şi de alta, câinii se împingeau în el. Se trezi brusc şi văzu, în faţa sa, un lup uriaş, cenuşiu, probabil cel mai voinic din haită. În vreme ce omul o privea, fiara se întinse liniştită, ca un câine leneş, căscând către el. Nu-l considera decât o pradă care nu avea cum să-i scape şi pe care avea să o mănânce puţin mai târziu.

Toată haita era convinsă că omul şi câinii nu aveau cum să le scape. Henry numără circa douăzeci de lupi flămânzi, care nu aşteptau decât să-l înfulece şi care se odihneau, liniştiţi, în zăpadă. Îşi aminti de nişte copii adunaţi în jurul mesei, gata să mănânce. El trebuia să fie mâncarea! Cum şi când avea să înceapă festinul, acestea erau întrebări ce încă aşteptau răspuns.

Puse lemne pe foc şi începu să se gândească cu mândrie la trupul lui, pe care îl dorea întreaga haită. Muşchii lui se mişcau cu eleganţă. Degetele îi erau puse în mişcare de un mecanism ingenios. Şi le îndoi încet, de câteva ori, pe rând, apoi pe toate deodată, după care şi le mişcă repede, ca pentru a prinde ceva.

Îşi cercetă forma unghiilor. Se ciupi de vârfurile degetelor. Aceste lucruri îl atrăgeau foarte mult şi îşi preţuia propria făptură, aşa de minunat concepută. Privi speriat în jur, la haita care-l înconjura, pândindu-l, şi îşi zise că trupul său, carnea lui nu reprezenta decât o bună pradă pentru fiarele acelea, care aveau să o sfâşie cu colţii lor ascuţiţi pentru a supravieţui ele, aşa cum şi alte animale sfârşesc prin a fi folosite în acelaşi scop.

Adormi puţin, dar se trezi imediat din coşmarul acela. Desluşi, înaintea lui, lupoaica roşcată. Stătea în zăpadă, la vreo şase picioare de el, privindu-l lacomă.

Câinii schelălăiau şi mârâiau lângă el, dar lupoaica nici nu-i băga în seamă. Ea se uita doar la om, de aceea Henry o cercetă mai atent. În ochii ei nu citi nimic ameninţător. Era însă destul de încordată, iar omul bănui că datorită foamei ce o stăpânea. El reprezenta prada, mâncarea ce avea să o ţină în viaţă, să-i redea puterile sleite. Lupoaicei începură să-i curgă

balele şi se linse pe bot la gândul că urma să se sature cu carnea lui...

Omul fu cuprins de groază. Apucă un ciot aprins şi îl aruncă după lupoaică, însă nu reuşi să o atingă. În clipa când apucase ciotul, fiara se retrăsese repede printr-un salt. Henry pricepu că şi alţii aruncaseră cu diverse obiecte după ea şi că era obişnuită să se ferească.

Bestia mârâia şi îşi dezgoli în întregime colţii ascuţiţi. În priviri îi apăruse ferocitatea specifică carnivorilor neîmblânziţi, îngrozindu-l pe omul apărat de foc.

Henry se uită la degetele sale, care cuprinseseră lemnul arzând cu atâta abilitate, încât degetul mic, fiind prea aproape de flăcări, se retrăsese imediat către un loc mai rece. Îşi închipui că le vede, delicate şi sensibile, sfârtecate de colţii fiarei. Nicicând nu ţinuse mai mult la făptura lui şi nu o apreciase atât ca în clipele acelea de mare primejdie.

În tot cursul nopţii s-a zbătut să alunge haita înfometată, aruncând cu beţe aprinse în lupi. Când aţipea câteva clipe, câinii îl trezeau, schelălăind şi mârâind.

Târziu, când se făcu ziuă, lumina nu mai fu în stare să le împrăştie pe bestii. Henry aştepta să plece,

dar ei nu se sinchiseau. Nu se mişcau din loc, strângând cercul în jurul omului şi al focului, încât lui Henry îi dispăru curajul provocat de apariţia luminii.

Disperat, încercă să plece mai departe, dar, de îndată ce părăsi adăpostul oferit de foc, un lup mai îndrăzneţ se aruncă asupra lui. Saltul fiarei se dovedi prea scurt, iar omul se trase repede îndărăt, în vreme ce fălcile animalului se închiseră cu zgomot la câteva degete de şoldurile lui.

Ceilalţi din haită se ridicară, atacându-l de peste tot. De-abia reuşi să-i respingă, ţinându-i la distanţă cu lemne aprinse.

Cum avea să mai părăsească pavăza focului pentru a tăia alte crengi? La vreo douăzeci de paşi de el se găsea un copac uscat. Petrecu câteva ore bune, cam o jumătate din zi, ca să extindă flăcările până la copac, având mereu la îndemână tăciuni şi beţe aprinse, pentru a le azvârli în prădători.

Ajunse la ţinta lui şi se uită foarte atent la pădurea apropiată. Voia să doboare copacul în aşa fel, încât să înainteze către ceilalţi copaci, ca să facă rost şi de alte lemne.

Veni iar noaptea. Era epuizat şi lipsa de somn devenise de nesuportat. Câinii mârâiau degeaba pe lângă el, fiindcă abia îi mai auzea.

Adormi puţin, dar se trezi repede. Lupoaica se găsea la doar câţiva paşi de el. Apucă un lemn încins şi i-l vârî, prin gura deschisă, pe gât. Bestia sări repede înapoi, urlând de durere, în vreme ce omul se bucura simţindu-i mirosul de păr ars şi de carne friptă.

Ca să nu mai adoarmă, îşi legă de mână un lemn aprins. Chiar dacă somnul greu îl copleşea, durerea provocată de arsura ce-i atingea carnea îl trezea de îndată.

Ore în şir acţionă astfel. Se trezea şi gonea lupii cu ajutorul flăcărilor, apoi înteţea focul şi îşi lega alt ciot aprins de mână. Dar, adormind, iată că lemnul i se desprinse de mână şi căzu lângă el, în zăpadă.

Visa. Se găsea la fortul Mc Gurry. Stătea la căldură şi se antrenase într-un joc de cărţi cu agentul comercial. Iată însă că fortul era atacat de lupii ce urlau în faţa porţilor. Cei doi oameni se opriră din joc ca să râdă de încercările zadarnice ale fiarelor, care ar fi vrut să pătrundă în interior.

Ce ciudat! Se auzi un zgomot puternic şi lupii năvăliră în sala mare din fort. Se repezeau la cei doi! Urletele lor îi asurzeau... Acestea îl treziră din somn.

Urletele erau adevărate! În jurul său, lupii mârâiau şi schelălăiau. Îi dădeau târcoale, îl înghesuiau. Brusc, o fiară îşi împlântă colţii în braţul lui. Din

instinct, se aruncă în foc. Înainte de a atinge flăcările, simţi o împunsătură puternică în picior. Fiarele îl sfâşiau!

Apucă lemnele aprinse şi scoase cu mâinile tăciunii din foc, aruncându-i în toate părţile şi fiind apărat de arsuri doar de mănuşile sale groase. Părea un vulcan ce azvârlea lavă în jur.

Nu avea cum să reziste mult. Pielea feţei i se umflă de căldura excesivă, genele şi sprâncenele îi fură pârlite, picioarele îl dureau cumplit, nu mai suporta arsurile. Sări afară dintre flăcări, înarmat cu lemne aprinse.

Lupii fugiseră. Pe unde căzuseră tăciuni aprinşi, zăpada sfârâia în contact cu aceştia. Fiarele se dădeau înapoi, ba chiar gemeau cumplit când călcau pe un tăciune ori blana le era atinsă de aşa ceva.

Îi sperie cu lemne aprinse pe cei mai apropiaţi. Apoi îşi aruncă mănuşile pârlite şi sări pe loc, pentru a-şi răcori picioarele.

Cei doi câini nu mai erau. Fuseseră un fel de mâncare la petrecerea haitei, care începuse odată cu pieirea grasului. El trebuia să încheie ospăţul, dar era hotărât să nu se lase în voia soartei.

– Încă nu m-aţi răpus! urlă el către bestii, ridicând pumnul şi ameninţându-le.

La auzul glasului său lupii începură să se agite şi mai tare. Mârâiau, urlau, iar lupoaica se târî prin zăpadă cât mai aproape de el, privindu-l flămândă.

Îi veni o idee. Făcu un foc dispunând lemnele în cerc, iar el se aşeză în mijlocul flăcărilor. Mirate de dispariţia lui în mijlocul flăcărilor, animalele se apropiară cât putură de mult de fortăreaţa omului.

Se aşezară jos, lângă foc, bucurându-se de căldura aceea neobişnuită. Căscau, clipeau, încercau să doarmă. Lupoaica îşi ridică botul către o stea şi începu să urle. Ceilalţi o imitară, unul câte unul, astfel că, în curând, întreaga haită urla, aşezată în zăpadă, cu boturile înălţate spre cer. Era urletul foamei...

Astfel se făcu ziuă. Lumina reveni pe pământ. Focul slăbi, iar lemnele se împuţinară. Trebuiau aduse altele. Henry încercă să treacă hotarul care-l separa de bestii, dar acestea îl atacară imediat.

Lemnele aprinse nu-i mai făceau să bată în retragere. Se fereau de ele, dar nu se dădeau niciun pas înapoi. Degeaba încerca el să-i gonească. Renunţă să-şi ducă gândul la îndeplinire şi, făcând un salt înapoi, reveni în mijlocul cercului de foc. Un lup sări către el, dar nu-l ajunse, ci căzu pe jeratic. Urlă de spaimă şi de durere, repezindu-se imediat în zăpadă, să-şi răcorească labele.

Henry se aşeză pe pătură, ghemuit. Umerii lăsaţi şi capul aplecat pe genunchi arătau faptul că renunţase să se mai bată cu aprigii săi duşmani. Abia mai putea să îşi ridice ochii, când şi când, să privească focul vlăguit. Limbile roşiatice nu mai descriau un cerc complet, în multe locuri acesta întrerupându-se. Spărturile din fortăreaţa lui creşteau pe măsură ce timpul trecea...

– De acum, sunt al vostru, murmură el. Nu mai pot, trebuie să dorm.

Se trezi însă din amorţeală şi o văzu pe lupoaică, printr-o spărtură a focului, privindu-l fix.

Când se trezi iar, după un timp nedefinit, observă că se petrecea ceva foarte ciudat, că totul se schimbase în jurul lui. Somnul i se risipi de îndată. Ce se întâmplase? Începea să înţeleagă... Lupii dispăruseră de acolo!

De ce plecaseră? Doar urmele lor, întipărite în zăpadă, arătau cât de aproape fuseseră de el. Nu putu să priceapă mai mult, căci somnul greu îl asaltă iar.

Brusc, auzi chemările unor oameni. Hamurile pocneau, câinii schelălăiau, săniile se târau prin zăpadă, iscând un zgomot specific. Distinse patru sănii, care veneau dinspre râu către tabăra lui. Şase oameni se iviră în jurul celui ghemuit în interiorul cercului pe care

focul încă mai pâlpâia. Îl scuturau şi încercau să-l trezească. Ameţit de oboseală, abia reuşi să murmure:

– Lupoaica roşie... a venit la câini... la ora mesei... a mâncat de la ei... Apoi i-a mâncat şi pe ei... l-a sfâşiat pe Bill...

– Unde-i lordul Alfred? îi strigă unul la ureche, scuturându-l în acelaşi timp.

Henry făcu, încet, un semn negativ din cap.

– Nu l-a mâncat lupoaica... l-am urcat în copac... la ultima oprire...

– Deci e mort! strigă un om.

– E pus într-o ladă.

Se smuci şi îşi trase umărul din strânsoarea omului care-i pusese întrebarea.

– Lasă-mă-n pace... sunt frânt de oboseală... noapte bună...

După ce clipi, ochii i se închiseră. Bărbia i se lăsă în piept. Când atinse pământul, sforăia deja.

Se mai auzea ceva. Urletul îndepărtat al haitei înfometate, care urmărea o altă pradă, înciudată pe omul care-i scăpase.

Capitolul IV

ÎNFRUNTAREA COLŢILOR

Lupoaica fusese cea dintâi care auzise zgomotul glasurilor omeneşti şi lătratul câinilor ce trăgeau săniile. Ea sărise prima şi se îndepărtase de omul pe care-l vânau, în timp ce acesta rămăsese în cercul lui protector.

Restul haitei nu se arătase dispusă să renunţe la pradă. Lupii ezitaseră o vreme, neştiind dacă gălăgia aceea se datora altor oameni care se apropiau de ei, apoi o porniră pe urmele lupoaicei.

Haita era condusă de un lup mare, cenuşiu, un fel de căpetenie de-a lor. O urmărea pe lupoaică, mârâind şi arătându-şi colţii lupilor tineri care îndrăzneau să-l

depăşească. El impunea ritmul celorlalţi şi chiar îi grăbi pe cei din spate, deşi bestia roşiatică dinaintea lor mergea liniştită prin câmpie.

Curând, o ajunseră din urmă, iar ea veni lângă lupul cel mare, de parcă acolo ar fi trebuit să stea întotdeauna. Conducătorul haitei nu mârâia la ea şi nici n-o ameninţa dacă încerca să-l întreacă. Se purta frumos cu ea, însă lupoaica nu se sfia să mârâie la el ori să-i arate colţii când distanţa dintre ei devenea prea mică.

Uneori, chiar îl muşca. El nu-i răspundea, nici nu se înfuria, ci pornea mai departe, alături de ea. Părea un mire care se sfia să-şi ia la întrebări viitoarea consoartă.

Lupoaica avea însă şi alte griji. Mai era un lup bătrân şi plin de semne rămase de la numeroasele lupte purtate, care nu avea decât un ochi, cel stâng, şi care alerga mereu în dreapta ei. Şi acesta o voia de soaţă, atingând-o uneori cu botul lui plin de cicatrice, pe umăr sau pe gât. Ea îl respingea şi pe el, ameninţându-l cu colţii.

Uneori se întâmpla ca amândoi să-şi arate atracţia pentru ea în acelaşi timp, astfel că lupoaica, înghesuită brusc, era nevoită să muşte în dreapta şi în stânga, pentru a scăpa de ambii pretendenţi. Cei doi pretendenţi îşi arătau şi ei colţii, mârâind unul la altul. Puţin

lipsea să se încaiere, însă întreaga haită, dominată de spectrul foamei, nu avea timp pentru asemenea spectacole.

Când era respins, lupul cel bătrân se ferea de colţii ei tăioşi lovindu-se de un lup tânăr, de vreo trei ani, care gonea în dreapta lui, adică în partea în care el nu vedea. Animalul cel tânăr avea dimensiunile unuia matur. Cum haita era învăţată să sufere de foame, lucrul acela demonstra că forţa şi îndrăzneala lui erau deosebite. El alerga în dreptul umărului căpeteniei mai bătrâne, iar dacă încerca să o depăşească, imediat chiorul se înfuria şi îl muşca, obligându-l să rămână în urmă.

Uneori reuşea să se strecoare între bătrân şi lupoaică. Aşa ceva stârnea mânia a doi sau trei lupi. Când lupoaica începea să mârâie, nemulţumită, chiorul sărea asupra lupului tânăr, rostogolindu-se cu el prin zăpadă, uneori chiar peste ea şi peste celălalt curtezan al ei. În asemenea momente, se crea o busculadă din fruntea până în coada haitei.

Trei rânduri de colţi îl ameninţau astfel pe lupul cel tânăr, care nu se speria, ci, proptit bine pe labele din spate, îşi zbârlea părul şi îşi ridica botul ameninţător către duşmani. Cei din urmă, care se izbeau de el, fiindcă tânărul se oprea pe loc, îşi arătau nemulţumirea

şi-l muşcau de labele dinapoi. Lui i se atribuia toată vina, căci fiarele, înnebunite de foame, nu stăteau să cântărească faptele. Deşi lua mereu bătaie, lupul cel tânăr făcea întotdeauna aceleaşi gesturi, încercând să-şi înfrunte adversarii.

E adevărat că, dacă ar fi fost sătui, rivalitatea pentru lupoaică şi duşmănia dintre masculi ar fi risipit haita. În clipele acelea însă toţi erau disperaţi. Sleiţi de foame, se deplasau mai încet ca de obicei. Ultimii erau cei foarte slabi, cei foarte tineri ori foarte bătrâni, care fugeau şchiopătând, iar primii se dovedeau cei mai viguroşi.

Toţi păreau mai curând schelete decât lupi adevăraţi. În afară de cei care şchiopătau, restul haitei nu prezenta totuşi acel aspect de epuizare a forţelor, alergând aparent fără efort. Muşchii lor puternici erau izvorul unor energii nesfârşite.

În ziua aceea, haita a parcurs un drum lung de mai multe mile. N-a stat nici noaptea... În ziua următoare, alerga iar. Drumul trecea printr-un alt ţinut îngheţat şi lipsit de viaţă. Nicăieri nu întâlneau nicio fiinţă. Toate încremeniseră acolo, doar ei se mişcau, trăiau şi căutau prada pentru a reuşi să supravieţuiască.

Trecură de nişte coline şi de douăsprezece pâraie dintr-o zonă de câmpie şi abia după aceea truda lor fu

răsplătită. Găsiră nişte elani! Prima dată văzură un mascul uriaş, care însemna carne şi viaţă. Animalul acela nu se ascundea dincolo de un foc misterios, nici nu avea lemne aprinse cu care să-i ţină la distanţă.

Mai răpuseseră ei asemenea maldăre de carne, de aceea se repeziră asupra lui fără vreo măsură de prevedere. Uriaşul elan fu atacat din toate părţile. Lupii se prăbuşeau, împunşi sau cu capetele zdrobite de loviturile puternicului mascul, date cu coarnele lui ascuţite ori cu copitele lui mari. Lupta fu scurtă şi sălbatică, dar soarta acestuia era pecetluită.

Ceva mai târziu, elanul se prăbuşi cu lupoaica prinsă de gâtul lui, sfâşiindu-i beregata, plin de sânge, rupt în bucăţi de alte guri flămânde, ai căror colţi ascuţiţi îl devorau înainte ca el să fi murit.

Animalul acela reprezenta hrana abundentă, capabilă să satisfacă tot ceea ce mai rămăsese din haită. Avea cam opt sute de pfunzi de carne, ceea ce însemna câte douăzeci pentru fiecare fiară din cele patruzeci aflate în ceata lor. Deşi nu mâncaseră nimic de atâta timp şi puteau rezista vreme îndelungată fără a se hrăni, lupii puteau înghiţi o cantitate uriaşă de carne, astfel că elanul dispăru repede, nemailăsând în loc decât o grămadă de oase.

După o asemenea masă, odihna şi somnul erau bine-venite. Sătui, lupii cei tineri începură să se joace şi să se întreacă în lupte. Acest lucru dură câteva zile, după care haita se împărţi în câteva cete.

Foamea nu mai reprezenta o ameninţare. De acum încolo, prada se dovedea abundentă. Lupii mai atacară, cu prudenţă, turmele de elani, alegându-i pe cei bătrâni ori bolnavi.

După ce haita se despărţi în cete, în acel ţinut bogat în vânat, grupul condus de lupoaică şi căpetenia cea tânără porni spre răsărit, spre vărsarea fluviului Mackenzie, ajungând în cele din urmă în regiunea lacurilor de la răsărit. Cu fiecare zi ce trecea, ceata se împuţina. Doi câte doi, mascul şi femelă, lupii plecau.

Câteodată, un animal singuratic era alungat de colţii rivalilor săi. Până la urmă, din haită rămaseră doar patru fiare: lupoaica, căpetenia cea tânără, chiorul şi lupul tânăr de trei ani.

În acele zile, femela devenise din ce în ce mai rea, astfel că toţi fuseseră muşcaţi de ea. Ei însă nu-i ripostau, nu se apărau de colţii ei. Încercau, mai curând, să o potolească, atunci când tăbăra asupra lor. În schimb, deşi se dovedeau aşa de blânzi cu ea, erau necruţători unul cu celălalt.

Lupul de trei ani îl atacă brusc pe chior din partea unde acestuia îi lipsea ochiul şi îi sfâşie urechea. Cel bătrân îşi folosi însă marea lui experienţă de luptă împotriva vigorii adversarului său. Nu degeaba botul îi era plin de cicatrice! Învinsese prea mulţi duşmani ca să nu ştie ce are de făcut împotriva atacatorului său.

Începută destul de cinstit, înfruntarea dintre ei se sfârşi cu totul altfel. Căpetenia cea tânără luă partea chiorului şi astfel îi veniră de hac celui de-al treilea, altfel nu se ştie cum s-ar fi terminat lupta aceea. Atacat din două părţi, cel mai tânăr dintre ei fu răpus de colţii lor ascuţiţi. Lupii uitaseră de vremurile când vânaseră împreună, când suferiseră foamea şi gerul umăr la umăr. Nu mai conta decât cine avea să fie stăpânul lupoaicei şi înfruntarea lor nu cunoaştea mila.

În vreme ce pretendenţii se sfâşiau, lupoaica, din pricina căreia piereau ei, stătea liniştită şi aştepta deznodământul. Lupta îi făcea plăcere. Se ucideau pentru ea, se muşcau şi se sfârtecau doar pentru a-şi arăta forţele în faţa ei.

Primul care muri fu lupul de trei ani. Ceilalţi doi rămaseră lângă trupul lui lipsit de viaţă, ca pentru a-l păzi. Se uitau uneori la lupoaică, care părea că le zâmbeşte din zăpadă, unde se tolănise.

Lupul chior era înţelept, ştia ce înseamnă să-ţi cucereşti femela şi să învingi în luptă. Conducătorul cel tânăr îşi întoarse o clipă capul ca să îşi lingă o rană, fără a se mai uita la rivalul său. Chiorul observă imediat şansa ce i se oferea. Se repezi la el şi-i înfipse colţii în grumaz!

Rana adâncă şi carnea sfâşiată însemnau sfârşitul animalului puternic şi tânăr, a cărui arteră mare, de la gât, fusese tăiată. Ucigaşul sări apoi într-o parte, cât mai departe de victima sa.

Conducătorul cel tânăr scoase un urlet înfiorător, care i se topi într-o tuse înecăcioasă. Sângele i se scurgea în valuri, dar mai avu puterea să se arunce asupra duşmanului său, deşi picioarele îi slăbeau, iar privirea i se tulbura...

În acest timp, lupoaica părea a se bucura de cele ce se petreceau în faţa ei. Lupta aceea, în care cineva trebuia să moară, reprezenta tot ceea ce putea fi mai distractiv şi mai interesant pentru sălbăticia în care trăiau ei. Cel care supravieţuia avea să se bucure din plin de viaţă şi să-şi satisfacă toate dorinţele...

După ce conducătorul cel tânăr rămase nemişcat în zăpadă, chiorul trecu mândru peste cadavrul lui, îndreptându-se spre lupoaică. Triumfase, dar nu-şi uitase prudenţa obişnuită. Credea că avea să fie respins

iarăşi de ea, dar fu uimit văzând că, de această dată, nu-l mai ameninţă cu colţii, ba dimpotrivă, îi acordă toată bunăvoinţa ei.

Lupoaica îşi frecă botul de al lui, îl mirosi, apoi începu să sară în jurul lui şi să se joace cum ar fi făcut-o cu nişte pui. El, la fel, părea că dăduse în mintea copiilor, căci, în ciuda vârstei sale şi a experienţei dovedite, se comporta ca un adolescent îndrăgostit prima oară.

Uitaseră de cei pieriţi în luptă şi de povestea lor tragică, scrisă cu sânge pe zăpadă. Doar pentru o clipă bătrânul se opri din hârjoneală, ca să-şi mai lingă rănile încă deschise. Durerea produsă de atingerea lor îl făcu să mârâie, cu botul schimonosit, iar părul de pe grumaz i se ridică fără voie. După aceea însă, se avântă din nou după lupoaică, luând-o la fugă prin pădure.

Alergară astfel o perioadă de timp, ca doi buni prieteni care ajunseseră la o înţelegere. Zilele se scurgeau, dar nimic nu-i mai despărţea, căci vânau, sfâşiau şi înghiţeau prăzile împreună.

După o vreme, lupoaica începu să se agite. Părea să caute ceva de negăsit. O atrăgeau parcă gropile de sub copacii doborâţi, mirosea mereu prin crăpăturile stâncilor, deşi erau pline de zăpadă, se strecura în văgăuni. Tovarăşul ei n-o prea băga în seamă, dar nici

n-o lăsa singură, însoţind-o pretutindeni. Când ea căuta mai multă vreme în acelaşi loc, el se lungea pe pământ şi aştepta să termine, ca să plece mai departe.

Nu poposiră mai mult timp nicăieri. Străbăteau ţinutul acela, ajungând iar la apele fluviului Mackenzie, pe malurile căruia vânau, deplasându-se încontinuu spre vărsare. Deseori porneau în lateral, pe malurile afluenţilor săi, după pradă, dar mereu se întorceau la marele fluviu.

Întâlneau şi alţi lupi, care umblau, de obicei, perechi. Nimeni nu părea însă încântat de asemenea întâmplări, nici nu-şi doreau să facă parte dintr-o nouă haită. Dădură şi peste lupi singuratici. Erau masculi şi voiau să meargă mai departe împreună cu chiorul şi cu lupoaica. Însă cei doi ştiau cum să-i alunge de lângă ei, arătându-le colţii şi ameninţându-i.

Într-o noapte, la lumina lunii, pe când alergau prin pădure, bătrânul se opri deodată. Îşi ridică botul, adulmecând aerul cu nările mărite. Rămăsese cu un picior în aer, ca un câine. Era ceva, dar nu înţelegea ce şi continua să adulmece, ca să priceapă. Lupoaica mirosi şi ea aerul, dar, cum părea mai puţin interesată de acele lucruri, porni mai departe, ca să-l liniştească. Bătrânul se luă după ea, deşi ezita şi se oprea uneori ca să mai cerceteze.

Ea se târa cu grijă la marginea unui luminiş din codru. Chiorul nu o urmă imediat, dar după o vreme, furişându-se după ea, i se alătură. Stătură acolo mai mult timp, pândind şi ascultând.

Desluşiră un zgomot puternic, lătrături de câini, glasuri de oameni. Se distingeau chiar vocile ascuţite ale femeilor care se certau, apoi răsună un ţipăt de copil.

Lupii nu vedeau decât nişte adăposturi din piele, destul de mari, focurile care ardeau, printre care se strecurau uneori oamenii, fumul care se ridica liniştit în aerul îngheţat. Mirosurile ce proveneau din tabăra indienilor i se păreau tare ciudate chiorului, care nu mai întâlnise aşa ceva, dar nu şi lupoaicei, obişnuită cu ele.

Femela simţi chiar ceva deosebit, căci începu să adulmece cu plăcere, parcă. Bătrânul însă prinse să se teamă de acele lucruri pe care nu le cunoştea şi dădu să plece. Ea se întoarse către el şi, atingându-l pe ceafă cu botul, îl mai linişti; apoi privi iar către tabără.

Devenise din nou încordată, dar nu datorită foamei. Trupul îi era cuprins de dorinţa de a merge înainte, cât mai aproape de foc, să se certe cu câinii, să se ferească de loviturile oamenilor.

Bătrânul se apropie mai mult de ea. Agitaţia lupoaicei crescu, căci simţea nevoia de a găsi ceea ce

căuta. Se întoarse şi porni prin pădure, lucru care-l mulţumi pe tovarăşul ei, care i se alătură. În curând dispărură printre copaci.

Merseră astfel tăcuţi sub razele lunii, până ce dădură de o potecă. Nările lor începură să miroasă urmele de labe întipărite pe zăpadă. Erau proaspete. Bătrânul porni mai departe, urmat de lupoaică.

Perniţele labelor li se lăţiră şi mai mult. Acestea abia atingeau zăpada şi păreau de catifea, într-atât de grijulii deveniseră. Lupul zări o mişcare în zăpada cea albă. Porni şi mai repede într-acolo. Undeva, înaintea lui, o mogâldeaţă albă, pe care abia o mai distingea, sărea de zor.

Lupii alergau pe o potecă străjuită de brazi tineri. Printre aceştia se putea vedea capătul potecii, care ducea la un luminiş aflat în bătaia razelor lunii. Bătrânul se apropia repede de forma albă care fugea în faţa lor. Fiecare salt micşora distanţa dintre ei.

O săritură şi colţii i s-ar fi înfipt în pradă. Însă el nu mai sări. Forma albă – un iepure – se înălţă în aer, agitându-se şi dansând deasupra capetelor lor, fără să mai atingă solul.

Bătrânul se dădu puţin înapoi şi se lăsă pe pământ, ghemuindu-se în zăpadă şi mârâind la obiectul acela care îl speria şi îl dezorienta. Lupoaica nu-şi pierdu

însă curajul. După un moment de ezitare, se aruncă asupra prăzii. Nu sări însă destul de sus şi colţii nu apucară prada, iar fălcile i se închiseră cu zgomot, în gol. Repetă saltul de câteva ori.

Lupul, după ce se uită la ea un timp, începu să prindă curaj şi să-şi exprime nemulţumirea faţă de nereuşitele ei. Sări cât putu de sus şi prinse iepurele între colţi. Îl trase jos, dar o trosnitură răsună lângă el. Un puiet de molid stătea aplecat deasupra lui, pregătit parcă să-l lovească. Fălcile eliberară prada, iar el încercă să facă faţă respectivei ameninţări. Rămase la pământ gemând, cu părul ridicat de teamă. Copacul subţire se îndreptă iar, în vreme ce iepurele se înălţă în văzduh.

Lupoaica se înfurie. Îl muşcă de grumaz pe însoţitorul ei, ca pedeapsă. El, speriat de atacul ei, îi replică imediat cu cruzime, sfâşiindu-i o parte din bot. Acest lucru o înfurie şi mai tare, astfel că se pregăti de luptă, mârâind înfiorător şi sărind asupra lui. Dându-şi seama de greşeala sa, chiorul vru s-o potolească şi îi suportă muşcăturile, colţii ei înfigându-i-se de mai multe ori în blana de pe grumaz.

Iepurele continua să joace deasupra lor. Lupoaica se mai potoli şi se aşeză pe zăpadă, iar lupul, speriat

mai mult de ea, făcu un nou salt către pradă. Căzu din nou cu iepurele între colţi şi cu ochii aţintiţi spre molid.

Repetându-şi mişcările, copacul se aplecă spre el, la pământ. Deşi speriat, cu părul ridicat, bătrânul lup se ghemui, dar nu dădu drumul prăzii sale. Nu-l atinse însă nimic. Molidul rămase aplecat deasupra lui şi atât. Lupul mârâi ameninţător, observând că, atunci când se mişca el, o făcea şi duşmanul său. Dacă el stătea, nu se clintea nici copacul. Începu să simtă în gură gustul iepurelui.

Lupoaica îi veni în ajutor, luându-i prada. Molidul se aplecă ameninţător asupra ei, dar ea mâncă, netulburată, capul iepurelui. Copacul se îndreptă brusc şi nu-i mai băgă în seamă. Cei doi înghiţiră restul prăzii, pe care molidul o prinsese înaintea lor.

Merseră apoi pe alte poteci, pe unde atârnau în aer iepuri, iar cei doi îi mâncară pe toţi. Lupoaica se furişa în faţă, iar el o urma. Învăţară astfel cum se jefuiesc capcanele, lucru ce avea să le prindă bine mai târziu.

Capitolul V

VIZUINA

Lupii se mai învârtiră câteva zile în jurul taberei indienilor. Lui nu-i prea convenea şi era îngrijorat, dar ea nu se mai desprindea de aşezarea aceea.

Dar, într-o dimineaţă, răsună o împuşcătură şi un glonţ se turti, lovind un trunchi de copac, la câteva degete de capul chiorului, aşa că nu mai aşteptară mult şi îşi luară tălpăşiţa, fugind de mâncau pământul, depărtându-se repede la câteva mile de primejdia ce-i ameninţase.

Alergară în continuare, timp de trei, patru zile. Lupoaica îşi continua căutările, parcă mai interesată ca altădată. Părea mai greoaie şi fugea din ce în ce mai

anevoie. Pe când urmărea un iepure nu tocmai greu de prins, renunţă să pună laba pe el şi se opri să se odihnească. Chiorul veni lângă ea, să o ajute, dar de îndată ce-i atinse ceafa, pe ea o cuprinse o furie oarbă, astfel că lupul abia reuşi să scape de colţii ei tăioşi. Lupoaica devenise mai agitată ca oricând, iar el mai atent cu ea ca de obicei.

Până la urmă, ea găsi ce căuta. Locul se afla aproape de izvorul unui râu, care vara se vărsa în fluviul Mackenzie, dar iarna era îngheţat bocnă, până la fund. Lupoaica abia mai mergea, târându-şi paşii în urma tovarăşului ei, când ajunse într-o zonă unde malul era înalt şi arcuit pe deasupra capetelor lor. Zăpezile care se topeau şi apele care se scurgeau primăvara făcuseră o crăpătură într-un loc din mal, scobind un fel de văgăună de dimensiuni reduse.

Lupoaica se opri la gura văgăunii şi se uită atentă la peretele acela. Merse pe lângă el, îl cercetă şi pe cel opus, apoi coborî în interiorul văgăunii. Intrarea era destul de îngustă şi lupoaica abia putu să înainteze, mai mult târându-se, pe o distanţă de circa trei picioare. După aceea, însă, viitoarea vizuină crescu în dimensiuni, pereţii se depărtară şi se înălţară, dezvăluind o încăpere rotundă cu diametrul de şase picioare.

Tavanul, destul de jos, abia îi permitea să stea în poziţia normală, fără a-l atinge cu capul.

Lupoaica cercetă locul cu mare atenţie. Chiorul, calm, o aştepta la intrare. Ea se uita în jos, cercetând solul aflat la picioarele ei. Ocoli încăperea de câteva ori, apoi, cu un geamăt obosit, se ghemui înăuntru, îşi întinse membrele obosite şi îşi îndreptă capul spre intrare.

Chiorul părea destul de mulţumit de alegerea ei. Parcă îi zâmbea, cu urechile ciulite de curiozitate. Lupoaica îi văzu smocul ce-i servea de coadă mişcându-se neobosit, ca o exprimare a afecţiunii sale. Urechile ei se lăsară pe spate, pentru câteva clipe, moleşite. Limba îi atârna afară din gură, trădându-i mulţumirea.

Lupului i se făcuse foame, dar nu se îndepărta de ea. Stătea culcat la intrarea în vizuină. Uneori adormea, dar tresărea mereu. Se trezea, îşi ridica urechile, cerceta lumea din jur, luminată de soarele specific lunii aprilie, care scânteia peste zăpadă. De câte ori îl fura somnul, auzea murmurul unor şuvoaie de apă şi se trezea, ca să asculte mai atent. Astrul zilei revenise în acel ţinut de la nord şi toate păreau a-l întâmpina după un somn greu. Viaţa renăştea. Primăvara plutea în văzduh. Viaţa se ivea de sub mantaua de zăpadă, seva urca în

trunchiurile copacilor, mugurii sfărâmau cătuşele de gheaţă.

Chiorul începu să se agite. Ea însă nu-l băga în seamă şi nu voia să se ridice. Se uită la el şi văzu vreo şase păsări care bătură din aripi, zburând pe dinaintea lui. El vru să se ridice pentru a le urmări, dar o privi iar pe lupoaică şi renunţă, adormind din nou.

Deodată auzi un sunet ascuţit. Se frecă la bot de câteva ori, după care se trezi de-a binelea. Era un ţânţar, care bâzâia în apropiere. Insecta, foarte mare, zăcuse întreaga iarnă îngheţată, într-o buturugă, iar soarele o dezmorţise.

Bătrânul nu mai rezistă chemării vieţii din jurul lui, mai ales că îl chinuia foamea.

Se îndreptă iar către lupoaică, încercând să o facă să se ridice, dar fu întâmpinat cu un mârâit ameninţător şi chiorul fu nevoit să se retragă, ieşind singur la lumina strălucitoare a soarelui. Atunci simţi că zăpada se înmuiase. Mersul era mai dificil…

Porni pe lângă albia râului îngheţat spre izvor, pe unde zăpada, protejată de copaci, se dovedea încă tare şi sigură. Rătăci ore în şir, întorcându-se după căderea serii, mai înfometat decât plecase. Găsise o pradă, dar nu reuşise să-i vină de hac. Crusta de zăpadă ceda sub

greutatea lui, pe când iepurii, mult mai uşori, rămâneau la suprafaţa ei, mişcându-se mult mai repede.

Păru cam dezorientat atunci când se opri la gura vizuinii. Din interior se auzeau nişte zgomote slabe şi neobişnuite. Nu le făcea lupoaica, deşi i se păreau, oarecum, cunoscute.

Pătrunse în interior cu grijă. Ea scoase un mârâit ameninţător, care însă nu îl sperie. Rămase prudent, la distanţă. Asculta, cu urechile ciulite, alte zgomote, destul de slabe, asemănătoare unor scâncete, care abia se desluşeau.

Lupoaica nu-l lăsă să stea mai mult acolo, ci-l ameninţă, astfel că trebui să iasă. Încovrigat, adormi în faţa vizuinii.

În zori, când lumina slabă pătrunse în interiorul adăpostului, chiorul încercă iar să afle de unde proveneau zgomotele respective. Mârâitul ei, ameninţător, părea puţin schimbat. Prudent, lupul păstră o distanţă respectuoasă faţă de lupoaică, dar de această dată desluşi, pe lângă picioarele tovarăşei sale, cinci ghemuri vii, ciudate, sleite de puteri, cu ochi ce nu văzuseră lumina. Schelălăiau vlăguite. Chiorul rămase nemişcat.

Cu toate că nu i se întâmpla aşa ceva pentru prima oară în viaţă, evenimentul acela era mereu unul deosebit pentru el.

Lupoaica îl privea destul de agitată. Mârâia necontenit, ceva mai gros. Când el se apropia prea mult, zgomotul scos de ea devenea mai ascuţit. Experienţa ei nu reţinuse asemenea evenimente, dar instinctul o avertiza că existau părinţi care, lihniţi de foame, şi-ar fi mâncat progeniturile lipsite de apărare. De aceea se temea de tovarăşul ei şi nu-l lăsase să vină mai aproape, ca să-i vadă pe nou-născuţi.

N-ar fi trebuit să se teamă de el. Bătrânul acţiona după alt instinct, specific lupilor masculi. Nu-l prea interesau puii lui. De aceea, întoarse spatele noii sale familii şi plecă după vânatul care-i asigura existenţa.

La vreo cinci, şase mile de vizuina lupoaicei, râul se desfăcea în două braţe, care curgeau, printre munţi, aproape în unghi unul faţă de celălalt.

Chiorul o porni de-a lungul braţului stâng şi dădu peste urme proaspete. Adulmecă vânatul, apoi se strânse ghem şi cercetă direcţia în care acesta dispăruse. După aceea porni de-a lungul firului de apă din dreapta. Urmele pe care le cercetă erau prea mari şi îşi dădu seama că un vânat care lăsa asemenea urme putea fi primejdios.

După ce merse spre izvor o jumătate de milă desluşi zgomotul produs de un ronţăit. Pândi atent, descoperind un porc ţepos, aflat lângă un copac, în scoarţa căruia îşi încerca dinţii. Lupul se apropie prudent de el, fără mari speranţe.

Cunoştea asemenea animale. Nu le întâlnise însă niciodată atât de departe, în nord. Nu-şi amintea să fi mâncat vreodată carnea unui porc cu ţepi. Ştia însă că întotdeauna norocul te poate ajuta şi se apropie de animal. Vietăţile se dovedeau imprevizibile şi, din înfruntările cu ele, puteai obţine rezultate nebănuite dinainte.

Porcul ţepos se făcu ghem, scoţându-şi acele ascuţite în toate direcţiile, înfruntându-şi astfel atacatorul. În tinereţe, lupul mirosise prea de aproape o asemenea minge cu ţepi, care părea nemişcată, dar care îl izbise, din senin, cu coada peste faţă, astfel că un ac îi rămăsese înfipt în bot. Îl purtase aşa săptămâni în şir, acul provocându-i o usturime ca o arsură. După aceea, a ieşit singur.

Din acest motiv, se ghemui la pământ, cu botul departe de coada porcului. Aşteptă, tăcut, să vadă urmarea. Ce avea să se întâmple? Dacă prada lui avea să se destindă, să părăsească poziţia de ghem, ar fi

izbit-o ucigător cu laba peste burta moale şi neacoperită de ţepi.

Dar, după o jumătate de ceas de aşteptare zadarnică se ridică în picioare, mârâi furios la arătarea aceea şi plecă mai departe. Şi altădată aşteptase degeaba ca un asemenea porc să se desfacă, aşa că nu-şi mai pierdu vremea cu acesta. Merse mai departe pe malul râului, spre izvor. Ziua se scurgea, dar el nu vâna nimic.

Instinctul lui de părinte îl îndemna însă, mai mult ca oricând, să găsească mâncare. După-amiază dădu peste un ptarmigan, o pasăre înceată la trup şi la minte, pe care o surprinse pe când ieşea dintr-un tufiş. Se odihnea pe o buturugă, la doar un picior de botul lui! Se văzură unul pe celălalt. Pasărea tresări, vru să-şi ia zborul, dar el o lovi cu laba, izbind-o de pământ, apoi se aruncă asupra ei şi o prinse în colţi, pe când ea încerca să o pornească repede prin zăpadă, ca să-şi ia zborul.

După ce colţii i se înfipseseră în carnea ei proaspătă şi în oasele-i moi, lupul începu, aşa cum făcea întotdeauna, să o sfâşie şi să o înghită, bucată cu bucată. Brusc, îşi aminti ceva şi, întorcându-se, porni cu pasărea în gură către vizuina lupoaicei.

Ajungând la vreo milă de locul unde braţele râului se uneau iar, furişându-se cu paşi uşori – după cum obişnuia, ca o umbră – şi cercetând cu atenţie peisajul din jur, dădu peste alte urme proaspete pe potecile descoperite în dimineaţa aceea. Chiorul se luă după ele, pregătit să-l întâlnească, la fiecare cotitură, pe cel care le lăsase.

Se strecură pe lângă un colţ de stâncă, în zona în care râul făcea un cot mai larg, şi văzu ceva care-l obligă să se lase repede jos. Animalul care lăsase urmele era un râs uriaş, o femelă, care atacase porcul ţepos întâlnit mai devreme şi de lup.

Chiorul înaintă cu prudenţă şi mai mare, asemenea unei fantome, mergând pe ocolite, în contra vântului, pentru ca să nu i se simtă mirosul. Cele două animale din faţa lui se pândeau unul pe celălalt, nemişcate şi tăcute.

Bătrânul se lăsă în zăpadă şi puse pasărea lângă el. Printre acele unui molid, urmărea atent înfruntarea. Râsul voia să mănânce porcul, ca să supravieţuiască, iar prada ţinea cu orice preţ să rămână vie şi să scape de fiară. Chiorul pândea atent, aşteptând ca norocul să-i surâdă şi să mănânce, la rândul lui, pe săturate.

Trecu destulă vreme, cam un ceas, dar nu se petrecu nimic deosebit. Ghemul cu ţepi stătea nemişcat

ca o piatră. Râsul, la rândul lui, nu se clintea, de parcă era o statuie, iar lupul părea mort. Totuşi, vietăţile acelea erau extrem de încordate şi simţurile lor erau mai treze ca oricând.

Chiorul se mişcă puţin şi se uită mai atent la cei din faţa lui. Se petrecea ceva. Porcul cu ţepi crezu că duşmanul lui plecase şi, încet, îşi desfăcea armura de ţepi care-i apăra trupul.

Nu presimţea nimic rău. Încet, încet, animalul îşi schimbă poziţia de ghem şi o reluă pe cea normală. Lupul simţi că-i lasă gura apă şi balele începură să i se scurgă din botul plin de cicatrice, pe măsură ce privea ospăţul dinaintea lui.

Porcul ţepos descoperi prea târziu că duşmanul se găsea lângă el! Râsul atacă fulgerător. Laba cu gheare încovoiate, ca de pasăre, se repezi în burta lui moale şi trase cu sete, sfârtecând-o. Dacă porcul şi-ar fi desfăcut complet armura de ţepi, laba ar fi scăpat neatinsă, dar o lovitură puternică de coadă înfipse în ea o mulţime de ace ascuţite.

Toate acestea se petrecuseră în mai puţin de o secundă, adică lovitura râsului, răspunsul porcului ţepos, urletul de moarte al acestuia şi cel de durere al uriaşei pisici. Spectatorul acelei înfruntări se ridică

puţin mai jos, cu urechile ciulite, cu coada ridicată drept în sus.

Durerea provocată de acele înfipte în labă stârni mânia râsului. Acesta se aruncă asupra prăzii sale, dornic s-o sfâşie de tot. Dar porcul ţepos – grohăind, cu burta sfârtecată, încercând, cu greutate, să se facă iar ghem – îl izbi din nou cu coada şi fiara, mirată, urlă din nou de durere, apoi se retrase şi începu să strănute. Botul îi era plin de ace. Şi-l freca de zor cu labele, încercând să îşi scoată ţepii care-i provocau usturimi cumplite. Râsul îşi băgă botul în zăpadă, şi-l frecă de crengile copacilor, de tufe, sări în dreapta şi în stânga, se agită zadarnic.

Fiara strănuta necontenit, în timp ce coada ei, ca un ciot mic şi gros, lovea în gol prin aer, cu mare viteză. Trecându-i furia, se linişti pentru o vreme destul de lungă.

Lupul pândea în tăcere. Tresări când, pe neaşteptate, fără vreun semn prevestitor, râsul făcu un salt uriaş, scoţând un urlet lung şi înfiorător. După care o luă în susul râului, spre izvor, urlând la fiecare salt.

După ce zgomotul iscat de felină se pierdu în pădure, lupul îşi făcu apariţia. Se apropie cu grijă de locul luptei, parcă temându-se să nu calce pe vreo ţeapă de-a porcului, care să-i străpungă pernițele labelor.

Animalul vânat de pisica uriaşă îl văzu şi scoase un urlet mânios, clănţănind din dinţii săi destul de lungi. Reuşise să se facă iar ghem, dar nu mai era aceeaşi minge de ţepi de mai înainte, căci o parte din trup îi fusese sfâşiată, iar sângele îi curgea şiroaie.

Lupul luă mai multe guri de zăpadă amestecată cu sânge şi le înghiţi satisfăcut. Pentru el, aceasta era doar o gustare înaintea mesei. Avea însă destulă experienţă şi ştia că trebuie să mai aştepte până la adevăratul festin.

Se ascunse şi începu să-şi pândească prada. Porcul scrâşnea din dinţi şi grohăia, gemând din greu uneori. După o vreme, platoşa de ţepi i se desfăcu complet, iar trupul începu să-i fie cuprins de convulsii puternice. Dinţii săi lungi mai clănţăniră o dată, după care acele i se lăsară cu totul şi porcul ţepos încremeni.

Lupul veni, îl întoarse cu laba, cam temător, cercetându-l pe toată lungimea lui. Porcul nu mai mişca. Murise. După ce-l mai cercetă puţin, îl prinse cu colţii şi porni spre izvorul râului, mai degrabă târându-l, temându-se să nu calce pe vreo ţeapă. Deodată, îşi aminti ceva; lăsă jos prada, fugi repede spre locul unde lăsase ptarmiganul şi, fără vreo ezitare, înghiţi pasărea pe care o lăsase acolo. După care reveni la noua lui pradă şi o târî mai departe.

Duse animalul vânat de râs în vizuina lupoaicei; aceasta, care îl cercetă cu atenţie, îşi întoarse botul către chior şi îl linse pe ceafă. Imediat însă, după această manifestare de tandreţe, mârâi la el, ca să se îndepărteze de pui. Nu mai era la fel de agresivă în ameninţările ei, căci începuse să înţeleagă faptul că progeniturile ei nu se aflau în primejdie în apropierea lui.

Capitolul VI

MICUL LUP CENUŞIU

Puiul acesta era altfel decât fraţii şi surorile lui. Părul celorlalţi căpătase acea nuanţă roşiatică, moştenită de la mama lor. Numai el semăna doar cu tatăl lor. În toată vizuina, doar el era cenuşiu din cap până în picioare, ca un lup adevărat. Trupul lui vestea fiara nemiloasă ce avea să devină, la fel ca tatăl lui, dar avea doi ochi şi nu unul, asemeni bătrânului.

De cum îşi deschisese ochii, începuse să vadă foarte bine. Înainte ca să-şi folosească privirea, pipăise, gustase şi mirosise. Îşi cunoscuse cei doi fraţi şi cele două surori, se jucaseră împreună, ba chiar se certaseră. Când fusese supărat, scosese din gâtlej un sunet ciudat

şi răguşit, care prevestea mârâitul. Tot fără să vadă, bazându-se pe celelalte simţuri, îşi recunoscuse mama, cea care-i oferise căldură, hrană şi fusese atât de bună cu el… mama îl lingea cu delicateţe, îl mângâia, îl alinta. Lângă ea se făcea ghem şi dormea în siguranţă.

De altfel, prima lui lună de viaţă se dovedise una de somn. Dar de îndată ce începu să vadă bine, crescu în el dorinţa de a cunoaşte lumea din jur. Deşi stătea în beznă şi lumina care pătrundea în vizuină era foarte slabă, ochii lui nu simţiseră vreodată nevoia de o alta, căci lumea lui era foarte mică şi reprezenta doar vizuina aceea, singura pe care o cunoştea.

Îşi dădu seama însă că exista un perete diferit de ceilalţi, respectiv intrarea în vizuină, pe unde pătrundea lumina. Acest lucru îl descoperi înainte de a avea o conştiinţă proprie, de a avea gândurile sale. Fusese atras de intrarea aceea, iar lumina o cunoscuse înainte de a o vedea, căci îi atinsese pleoapele lipite, iar ochii şi nervii lui se dovediseră sensibili la acele raze lucitoare, ale căror tonuri calde îl încântaseră ceva mai târziu.

Simţise plăcerea oferită de razele respective cu toată fiinţa lui, cu fiecare fibră din trupul lui. Lumina aceea îl chema cu o forţă de nestăvilit, la fel cum

pământul cheamă lumina izvorâtă din soare în urma unor complicate procese chimice.

Înainte ca să înceapă să gândească, el se târâse mereu către intrarea în vizuină. La fel făcuseră fraţii şi surorile lui. Fiecare evita colţurile întunecate ale încăperii în care se găseau. Lumina îi atrăgea ca pe nişte plante. Viaţa din trupurile lor avea nevoie de aceasta. Şi trupurile lor mici, ca nişte păpuşi, se târâseră orbeşte către razele lucitoare.

După ce mai crescură, când începură să aibă gânduri şi dorinţe din ce în ce mai mari, atracţia faţă de lumină se amplifică. Puii se târau necontenit către intrarea în vizuină, dar lupoaica îi gonea de acolo.

Puiul cenuşiu cunoscu şi alte calităţi ale mamei sale, în afară de limba ei moale, catifelată. Începu să-i vadă botul, cu care îl împingea uneori, ca pedeapsă că n-o asculta, labele, care-l ţintuiau la pământ ori îl rostogoleau cu mişcări rapide şi sigure.

Deprinse ceea ce înseamnă durerea şi cum să se ferească de ceea ce o cauzează, ocolind, ascunzându-se ori fugind de suferinţă. Acţiunile respective însemnau primele modalităţi de aplicare conştientă a propriilor lui concluzii, primele experienţe. Dacă înainte se ferea, instinctiv, de durere şi tot instinctiv se îndrepta spre

lumină, acum acţiunile sale aveau loc pentru că ştia ce înseamnă suferinţa.

Deşi era atât de mic, în el începea să se facă simţită cruzimea specifică animalelor carnivore. Rasa lui ucidea şi vâna. Părinţii lui trăiau doar aşa. Chiar laptele pe care îl supsese, încă de când căpătase viaţă, provenea din carnea altor animale. El însuşi, deşi nu avea decât o lună de viaţă, iar ochii i se deschiseseră de o săptămână, mânca deja carne, bucăţi mestecate de mama lui şi date apoi puilor.

El era şi cel mai înverşunat din vizuină. Scotea mârâituri răguşite mai tare decât fraţii săi. Furia lui se dovedea mai violentă decât a celorlalţi. Fu primul care-l dădu peste cap pe un frate de-al său, lovindu-l, cu abilitate, cu lăbuţa. Şi tot el a fost cel dintâi care a apucat un alt pui de ureche, târându-l şi mârâind la el în acelaşi timp. Totodată, el voia cel mai mult să iasă prin deschizătura vizuinii, iar mama lui se lupta ca să-l împiedice să o facă.

Lumina îl atrăgea din ce în ce mai mult. Se înverşuna să se apropie de deschizătură, deşi era alungat de acolo mereu. Evident, el nu ştia că aceea era o intrare. Din experienţa lui lipsea ceea ce reprezenta trecerea dintr-un loc în altul. Nu ştia că mai există şi alt

loc decât cel în care se găsea el, nici ce drumuri duceau la aşa ceva.

În concluzie, intrarea în vizuină reprezenta pentru el un zid de lumină, la fel cum soarele este izvorul de lumină pentru cei de afară. De aceea, deschizătura îl atrăgea mereu precum razele atrag o gâză. Făcea toate eforturile ca să ajungă acolo. Viaţa îi dădea noi puteri şi îl impulsiona către lumină. Instinctul îl împingea către lumea din afară, dar el nu ştia încă lucrurile acestea, nici că viitorul lui avea să se desfăşoare dincolo de pereţii vizuinei.

Se întâmplau însă anumite lucruri ciudate cu acel perete luminos. Tatăl său – pe care-l recunoscuse ca pe o fiinţă asemenea mamei şi care se odihnea lângă lumină şi aducea mâncarea – trecea prin peretele acela şi dispărea în spatele lui. Evident, puiul nu înţelegea ce se întâmpla în momentele acelea.

Pentru că mama lui nu-l lăsase să se apropie de peretele respectiv, el atinsese ceilalţi pereţi, unde întâlnise un obstacol de netrecut. Chiar îl durea boticul din pricina contactului cu obstacolul acela. După ce repetase experienţa de câteva ori, renunţase să mai lovească pereţii. Considera astfel că dispariţiile părintelui său prin peretele de lumină erau una dintre

ciudăţeniile lui, după cum laptele şi carnea mestecată erau ciudăţeniile mamei sale.

Puiul cenuşiu nu gândea ca oamenii. Mintea lui funcţiona în alt mod. Concluziile sale erau însă clare şi adânci, ca ale oamenilor. Pricepea lucrurile fără să se întrebe „de ce“ sau „pentru ce“. De fapt, el doar clasifica evenimentele respective. Nu-l interesa „de ce“ se petrecea ceva anume, ci „cum“. De exemplu, după ce se lovi de mai multe ori cu boticul de pereţi, se mulţumi cu gândul că el nu putea dispărea prin aceştia, în vreme ce tatăl lui reuşea.

Cu toate acestea, în el se născu dorinţa de a afla de ce se manifesta diferenţa aceea dintre el şi părintele său. Logica şi alte ştiinţe ale cunoaşterii nu făceau parte din bagajul lui de gânduri.

Asemeni celorlalte animale sălbatice, cunoscu foamea încă de mic. Veni timpul când carnea se termină, iar laptele nu mai izvora de la mama lui. La început, puii schelălăiră şi plânseră, apoi dormiră mai mult ca de obicei. Foamea însă îi rodea din ce în ce mai tare. Uitaseră de certurile dintre ei, de loviturile de labă, de accesele de furie ori de încercările de a trece prin zidul luminos. Dormeau toţi, din ce în ce mai slăbiţi, ameninţaţi de pieire.

Tatăl lor era foarte agitat. Străbătea distanţe uriaşe şi rareori se odihnea, o scurtă vreme, în vizuină, unde situaţia era foarte tristă. Lupoaica plecă şi ea în căutarea prăzii.

Chiar după naşterea puilor, lupul cel bătrân se dusese la tabăra indiană şi jefuise capcanele cu iepuri de pe drum. Însă, după ce zăpada se topise, iar apele se dezgheţaseră, indienii plecaseră şi sursa respectivă de hrană dispăruse.

Când puiul cenuşiu îşi reveni în puteri şi începu să se îndrepte iar către zidul luminos, constată că lumea lui se împuţinase. Nu mai avea decât o soră. Ceilalţi pieriseră. Cu timpul, fu nevoit să se joace singur, căci, deşi el se întărea, sora lui îşi pierdea forţele. Abia îşi ridica boticul şi nu se mai mişca.

Când hrana apăru iar, a fost prea târziu pentru sora lui. Puiul cenuşiu, în schimb, creştea şi se întărea. Sora lui era foarte slabă, cu toate că dormea tot timpul; pentru ea hrana venise prea târziu. În cele din urmă, palida flacără a vieţii se stinse în trupul ei.

După un timp, puiul nu-şi mai văzu părintele apărând şi dispărând prin peretele luminos ori dormind la intrare. Aceasta se petrecu pe la sfârşitul celei de a doua perioade de foamete, care a fost însă mai uşor de suportat decât prima.

Mama lui ştia de ce bătrânul lup nu se mai întorsese, dar nu avea cum să-i povestească fiului ei întâmplările acelea. Deoarece vâna şi ea spre izvorul râului, prin locurile unde trăia râsul, descoperise, într-o zi, ceea ce mai rămăsese din tovarăşul ei. Urmele înfruntării care avusese loc erau încă proaspete. După victorie, râsul se retrăsese în vizuina sa. Lupoaica îi descoperi refugiul, dar nu îndrăzni să pătrundă înăuntru, căci stăpânul era acasă.

De aceea, când pleca la vânătoare, ea ocolea locurile acelea. În vizuina râsului se găseau şi nişte pui. Lupoaica ştia că animalul acela era foarte periculos şi un luptător grozav.

Ca să pui pe goană un râs era nevoie de cinci, şase lupi. Atunci animalul fugea, se urca în copaci, scuipa şi se zburlea la ei. Dacă îl întâlneai însă şi îl înfruntai într-o luptă de unul la unul, primejdia se dovedea mortală, mai ales dacă râsul avea şi pui flămânzi.

Chiar în sălbăticia în care trăiau ei, o mamă făcea orice pentru odraslele ei. De aceea avea să vină vremea când lupoaica se va aventura pe teritoriul felinei şi va înfrunta furia acesteia pentru ca puiul ei să aibă ce să mănânce.

Capitolul VII

PERETELE CĂTRE LUME

Când mama lui părăsea vizuina şi pleca după vânat, el era învăţat să respecte legea care-l forţa să nu se apropie de deschizătură. Legea respectivă îi fusese impusă de botul şi labele mamei lui, dar, treptat, frica de necunoscut deveni chiar mai puternică decât alte ameninţări.

În scurta lui viaţă nu întâlnise nimic, în vizuină, de care să se teamă. Asta nu însemna că frica nu avea rădăcini în el. Instinctul acela fusese moştenit de la strămoşii lui, de-a lungul a mii de generaţii. Îi venise, ca moştenire directă, chiar de la părinţii lui, iar ei îl aveau de la părinţii lor.

Frica reprezenta o parte din sălbăticia în care trăia şi exista în fiecare animal. Nimeni nu putea scăpa de ea!

Puiul cenuşiu descoperi deci teama, dar nu ştia din ce era alcătuită. Frica reprezenta, pentru el, o interdicţie şi viaţa îi arătase că existau şi altele. De exemplu foamea, atunci când nu poţi să ţi-o astâmperi. Ori duritatea peretelui, loviturile date de botul mamei lui, izbitura labei ei, care-l făcuse să se dea peste cap. Toate acelea însemnau oprelişti din ce în ce mai diverse, astfel că în viaţă nu puteai să-ţi faci de cap după bunul plac. Acele lucruri dădeau naştere legilor, pe care erai obligat să le respecţi dacă nu voiai să suferi.

El nu gândea astfel, ca un om. Împărţea lucrurile în două mari grupe: care te loveau şi care nu. De aceea, el se ferea de cele aflate în prima categorie, evitând deci suferinţa şi bucurându-se de plăcerile vieţii.

Asculta de legile impuse de mama lui şi de acel lucru necunoscut, adică frica, astfel că nu se apropia de gura vizuinii. Acolo rămăsese peretele luminos care nu trebuia atins. Când mama lui pleca din vizuină, puiul dormea aproape tot timpul. Când se trezea, o aştepta cuminte, înăbuşindu-şi schelălăiturile.

I se întâmplase ca, odată, când stătea întins şi nu dormea, să desluşească un zgomot ciudat în zidul luminos. Nu avea de unde să ştie că, în afara vizuinii,

se găsea un bursuc. Animalul respectiv, mirat de propriul curaj, adulmeca atent adăpostul lupilor şi tremura de teamă.

În schimb, puiul ştia că zgomotul produs de nasul bursucului ce adulmeca aerul era o ciudăţenie pe care n-o mai întâlnise vreodată. Necunoscutul îi stârni teama.

Părul i se zbârli pe spinare. Nu mai păţise aşa ceva, dar, pentru că răspunsul acela provenea din interiorul fiinţei lui, nu căută vreo explicaţie la adresa acestuia. Însă frica îi cerea şi să se ascundă.

Deşi era stăpânit de o mare teamă, rămase totuşi la pământ, nemişcat, de parcă ar fi murit. Când mama lui se întoarse acasă, ea mirosi urmele bursucului şi se repezi în vizuină. Găsindu-şi puiul viu, începu să-l lingă şi să-şi frece botul de al lui, iar micuţul simţi, din instinct, că scăpase dintr-o mare primejdie.

În puiul de lup acţionau şi alte forţe, printre care cea de creştere. Instinctele şi legile îi cereau supunere. Creşterea însă nu. Lupoaica şi teama îl obligau să nu se apropie de deschizătură. Dar creşterea înseamnă viaţă şi viaţa te îndeamnă spre lumină. Nimic nu putea opri fluidul de viaţă din el, care devenea din ce în ce mai intens, cu fiecare înghiţitură, cu fiecare răsuflare.

Iată de ce, până la urmă, teama şi supunerea fură învinse într-o zi de explozia vieţii şi puiul porni,

crăcănat, către deschizătura vizuinii. I se păru ciudat că peretele acela luminos se ferea din calea lui, cum nu mai făcuse altul din încăpere. Boticul lui nu se izbea de nimic tare.

Din ce era făcut zidul acela dacă putea pătrunde prin el ca prin lumină? Puiul intră în ceea ce pentru el fusese un perete şi fu cuprins de lumină.

Nu-i venea să creadă. Razele din jur deveniseră tot mai strălucitoare. Frica îl trăgea înapoi, creşterea îl împingea către necunoscut. Peretele, în care credea că se găseşte, se dădea iar înapoi. Strălucirea aceea începu să-i provoace dureri. Îl zăpăcea.

Ochii i se obişnuiră însă cu asemenea intensitate luminoasă. Lucrurile din jurul lui se aflau la distanţe mult mai mari decât cele cu care fusese obişnuit până atunci, dar privirea i se acomodă şi cu această situaţie. Zidul se retrăsese mai mult din calea lui şi nişte pete, adică arborii, râul, muntele şi cerul, îl coloraseră.

Necunoscutul ce i se desfăşura înainte îl sperie. Se făcu mic, la gura vizuinii, şi se uită la lumea din jur. Niciodată nu fusese speriat ca atunci. Toate îi erau necunoscute, deci periculoase. Părul i se ridică pe spinare, buzele i se deformară şi el scoase un mârâit de ameninţare. Mic şi îngrozit, era gata să înfrunte lumea!

Nu se întâmplă însă nimic deosebit. El continuă să privească în jur, aşa de curios, că uită să mai mârâie.

Uită şi de frică. Curiozitatea gonise orice altceva din mintea lui. Privea cu atenţie cele mai apropiate lucruri: râul ce scânteia în soare, pinii uscaţi de pe coastă, urcuşul ce ducea până la el şi se oprea la două picioare de ridicătura de lângă deschizătura vizuinii, lângă care se găsea el.

Puiul cenuşiu trăise până atunci pe un teren plat. Nu ştia ce înseamnă să cazi ori durerea provocată de o asemenea întâmplare. Aşa se făcu că el călcă îndrăzneţ, pe aer, şi se prăbuşi în faţă, cu capul în jos! Se lovi cu botul de pământ şi începu să scâncească. Apoi se rostogoli la vale. Se sperie foarte tare. Nu ştia ce se întâmplă cu el. Ce avea să păţească? Ce pericol îl ameninţa? Spaima îl copleşi, astfel că începu să plângă, ca orice căţel speriat.

Necunoscutul îl lovea, ameninţător, iar el plângea înainte de a simţi durerea, pe care doar o bănuia. Pentru pui, acele lucruri exprimau noua situaţie în care se găsea, căci, până atunci, necunoscutul îl pândise doar şi nu venise în contact direct cu el. De data asta însă, necunoscutul îl prinsese în gheare! Puiul ţipa, fiindcă tăcerea nu-i folosea la nimic.

Panta deveni însă mai lină, iar puiul se trezi la baza acesteia, în iarbă. Acolo, se opri din rostogolit. Mai scoase un geamăt chinuit, apoi un schelălăit plângăreţ şi, ca şi cum până atunci se spălase de nenumărate

ori pe faţă, începu să se cureţe de pământul cu care se mânjise.

Se ridică şi privi în jur, de parcă ar fi fost primul om ajuns pe altă planetă. Trecuse prin peretele luminos, se luptase cu necunoscutul şi învinsese. Dar primul om sosit pe altă planetă n-ar fi fost la fel de dezorientat ca şi el. Fără să fi ştiut dinainte, fără să i se fi spus ceva despre lumea aceea nouă, puiul cenuşiu devenise exploratorul ei.

Uită repede că necunoscutul, ce abia îi dăduse drumul din strânsoarea lui, fusese înspăimântător. Nu mai ţinea cont decât de curiozitatea lui de a afla ce însemna lumea din jur. Cerceta iarba, muşchiul care creştea ceva mai departe, trunchiul uscat de pin de la marginea unui luminiş. Se sperie de o veveriţă, cu care se întâlni pe neaşteptate şi care se învârtise printre rădăcinile copacului uscat. Din instinct, se ghemui la pământ şi începu să mârâie. Veveriţa se sperie şi fugi, căţărându-se repede pe trunchi. Ajunsă sus şi simţindu-se în siguranţă, începu să îl certe zgomotos, pe limba ei.

Întâmplarea îl făcu îndrăzneţ. Se întâlni cu o ciocănitoare, dar nu se mai sperie aşa de tare, ci doar tresări, apoi îşi continuă explorarea. Curajul lui crescu şi mai mult, astfel că, atunci când pasărea-elanului se îndreptă spre el, întinse lăbuţa către ea. Pasărea îl

ciocăni pe bot, iar puiul se strânse ghem şi începu să plângă. Adversara lui se sperie de zgomotul pe care îl făcea şi îşi luă zborul.

Din toate aceste lucruri, el trase mai multe concluzii. Existau obiecte cu viaţă şi altele fără. Trebuia să fii atent la cele însufleţite. Celelalte rămâneau mereu în acelaşi loc, dar vietăţile se mişcau şi erau capabile de orice. Trebuia deci să fie pregătit să le înfrunte.

Înaintă cu mersul lui stângaci. Întâlni nişte vreascuri şi alte lucruri ciudate, cum ar fi o nuia, care îl lovea peste botic sau îi zgâria coastele. Cum pe acolo se găseau şi destule gropi, cădea în ele deseori şi se izbea cu nasul în pământ. De câte ori se împiedica de ceva, îşi vătăma lăbuţele.

Existau pietricele care i se rostogoleau sub lăbuţe şi, cercetându-le, înţelese că, uneori, chiar lucrurile fără viaţă se puteau mişca. În plus, obiectele mici cădeau şi se răsuceau mai uşor decât cele mari.

Cu fiecare întâmplare trăită, experienţa lui se îmbogăţea. Mergea din ce în ce mai bine. Învăţa să-şi calculeze mişcările, să-şi folosească forţa muşchilor, să-şi cunoască puterile, să-şi dea seama de distanţele dintre lucruri sau dintre acestea şi el.

La prima lui ieşire în lume, avu norocul începătorului. Fusese conceput ca un vânător şi, deşi nu ştia

asta, găsi carne la prima lui ieşire în lume. Chiar când îşi părăsi vizuina, nimeri peste un cuib de ptarmigani. Nici nu ştia cum ajunsese înăuntru, după ce încercase să meargă de-a lungul unui pin căzut la pământ. Coaja putredă cedase sub lăbuţele lui şi micul lup se rostogoli, căzând în cuibul dintre ramuri.

Dezorientat, se ridică în mijlocul a şapte pui de pasăre, foarte zgomotoşi, care-l speriară la început. Dar, văzându-i mai mici ca el, deveni curajos. Cum puii aceia se mişcau, puse lăbuţa pe ei. Aceştia îşi iuţiră mişcările, ceea ce îi plăcu. Îi mirosi, apoi îi împinse cu boticul. Prinse unul în gură. Puiul de pasăre se zbătu şi îl gâdilă pe limbă. Deodată simţi că i se făcuse foame. Îşi încleştă fălcile. Se auzi o trosnitură, oasele delicate plesniră, iar sângele cald i se scurse în gură.

Gustul sângelui era tare bun! Dăduse peste carne, asemeni celei pe care i-o aducea mama lui. Dar, deoarece o simţise vie în gură, se dovedise chiar mai bună decât cea pe care o mâncase până atunci. Astfel înghiţi puiul de ptarmigan. Apoi nu se opri până ce nu devoră toţi puii. După care se linse pe botic, cum făcea şi mama lui, şi se târî afară din cuib.

Acolo însă, asupra lui se năpusti o furtună înaripată. Aripile păsării îl loveau cu furie, îl năuceau, îl orbeau. Îşi ascunse capul între lăbuţe şi schelălăia cât

putea de tare. Dar loviturile deveneau din ce în ce mai numeroase. Mama puilor îşi dezlănţuia mânia.

Atunci se înfurie şi el. Mârâind, îşi atacă adversarul, lovindu-l cu lăbuţele. Dinţişorii i se înfipseră într-o aripă, de care începu să tragă cu putere. Pasărea se lupta mai departe lovindu-l cu aripa liberă. Evident, era prima lui confruntare cu un duşman. Era fericit! Nu se mai temea de nimic. Încerca să rupă bucăţi dintr-o vietate care-l izbea şi care putea fi mâncată, la rândul ei. Dorinţa de a ucide devenea tot mai puternică în el. Ucisese câteva mici vietăţi, urma să omoare una mare! Fiind prea prins în luptă, nu-şi dădea seama cât era de fericit. Nu mai putea de bucurie, iar aceasta se manifesta într-un fel nemaiîntâlnit până atunci.

Nu lăsa deloc aripa aceea şi mârâia printre colţii încleştaţi. Pasărea îl trase afară din tufiş. Apoi vru să-l târască printre crengi, dar el n-o lăsă, ci o forţă să vină în câmp deschis. În vreme ce penele îi zburau ca nişte fulgi de zăpadă, ptarmiganul ţipa şi lovea cu aripa liberă. Puiul de lup avea însă simţurile încordate la maxim, ca şi muşchii, iar sângele de vânător al rasei lui îi clocotea în vene.

În clipele acelea află cum este viaţa. Făcea ceea ce fusese menit să facă, adică se bătea cu prada şi încerca să o ucidă. Pentru aceasta se născuse şi nu putea fi

fericit decât atunci când îndeplinea ceea ce viaţa cerea de la el, adică atunci când biruia în luptă...

După o vreme, pasărea încetă lupta. Puiul de lup nu dăduse drumul aripii. Zăceau amândoi la pământ şi se uitau unul la celălalt. Puiul mârâi ameninţător, iar pasărea îl lovi în botic. El tresări de durere, dar nu se lăsă. Ptarmiganul continua să-l ciocănească.

Durerea îl făcu să schelălăie. Vru să fugă din faţa adversarului său, dar uită că-şi ţinea colţişorii înfipţi în aripă şi că trăgea pasărea după el. Alte şi alte lovituri se abătură asupra lui. Pofta de luptă dispăru şi nu ştia cum să dea mai repede drumul păsării. Îi întoarse spatele şi fugi într-un tufiş, să-şi apere pielea.

Scăpat de pericol, se aşeză puţin, să se odihnească, de cealaltă parte a tufişului. Limba-i atârna afară din gură, iar boticul, care îl mai durea încă, îl făcea să scâncească neîncetat. Cum zăcea acolo, simţi un pericol care-l ameninţa. Nu ştia ce putea fi, dar se retrase, instinctiv, în tufişul des. O clipă mai târziu, simţi un curent de aer suflând pe lângă el şi un trup mare zbură prin faţa tufişului, ca o ameninţare tăcută. Şoimul coborâse din înalt şi fusese foarte aproape de a-l apuca cu ghearele.

Dar, în vreme ce puiul de lup stătea ascuns între crengi, trăgându-şi sufletul după toate întâmplările acelea, şi se uita cu spaimă în jur, ptarmiganul, neatent,

îşi luă zborul din cuibul distrus. Nu băgă de seamă săgeata care venea din cer. Puiul însă o văzu, iar ceea ce se petrecu sub ochii săi constitui o lecţie aspră, căci şoimul, în plină viteză, îşi înfipse ghearele în trupul ptarmiganului. Se auzi ţipătul de moarte al acestuia, apoi răpitorul se înălţă drept spre cer, purtându-şi trofeul în zbor.

Speriat, micul lup rămase încă destulă vreme în adăpostul său. Învăţase destule lucruri. Vietăţile însemnau carne. Erau bune de mâncat. Când erau mari, vietăţile puteau însă face rău. De aceea, era mai bine să ataci făpturile mici şi nu pe cele mari, care se dovedeau periculoase. Simţea însă nevoia şi dorinţa să-l atace din nou pe fostul lui adversar, dar şoimul îl dusese de acolo. Avea să dea peste alte păsări ca aceea? Trebuia să le caute.

Astfel coborî către râu. Până atunci nu mai văzuse apă. Locul din jurul lui era destul de bun, plat, fără gropi. Puiul de lup păşi curajos pe apă şi se cufundă, urlând, în necunoscut. Îi era frig şi abia putea respira! Apa îi intră prin nări şi-i năvăli în plămâni, în locul aerului. Simţea că se sufocă. Durerea aceea, pe care o trăia, îi prevestea moartea! Nu ştia nimic despre moarte, dar instinctul îl îndemna să lupte prin orice mijloace împotriva ei. Pentru el însemna răul cel mai mare... Reprezenta chiar miezul necunoscutului,

spaima cea mare, primejdia primejdiilor, despre care nu ştia nimic precis, dar care trebuia evitată cu orice preţ.

Când reuşi să iasă iar la suprafaţă, aerul cel dătător de viaţă îi pătrunse prin gura deschisă. Nu se mai cufundă a doua oară. Începu să dea din lăbuţe, să înoate, de parcă făcuse asta de sute de ori până atunci. Malul se afla la o distanţă de trei picioare de el. Deoarece ieşise la suprafaţă cu spatele la malul din apropierea sa, îl văzuse pe cel opus, către care şi înota.

Pârâul era foarte îngust, dar în dreptul unei bălţi se lărgea până la douăzeci de picioare. Ajuns la mijlocul apei, puiul fu luat de curent şi dus la vale. Era purtat spre cascada miniaturală care se revărsa în baltă. Nu prea reuşea să se menţină la suprafaţă acolo. Apa, liniştită până atunci, devenise furtunoasă.

Puiul de lup ajungea când la fundul râului, când la suprafaţa acestuia. Era răsucit de curent, răsturnat, lovit de stânci. De fiecare dată când se izbea de pietre schelălăia de durere. Deplasarea îi era marcată de asemenea schelălăituri după care s-ar fi putut număra stâncile ce-i apăruseră în cale.

După cascadă, ajunse în baltă. Dus de curent, nimeri pe prundiş. Ieşi repede afară din apă, aşezându-se pe terenul tare şi sigur. Învăţase destule despre lume. Apa nu avea viaţă, dar se mişca. Părea la fel de tare ca pământul, dar nu era aşa. Deci lucrurile nu sunt

întotdeauna ceea ce par. Teama lui instinctivă de necunoscut fusese confirmată prin experienţele trăite. De acum încolo, urma să fie foarte prevăzător cu lucrurile necunoscute, care par a fi ceva şi, de fapt, sunt altceva. Orice lucru trebuia cunoscut bine, ca să aibă încredere în el.

Puiul de lup avea să mai trăiască o altă aventură în ziua aceea. Îşi aminti de mama lui. Începu să-i fie tare dor de ea. Şi trupul, şi mintea îi fuseseră obosite de încercările prin care trecuse. În întreaga lui viaţă nu mai făcuse un asemenea efort. Şi pe deasupra i se mai făcuse şi somn. Începu deci să-şi caute vizuina şi pe mama lui, ca să scape de singurătatea ce-l copleşea.

Se târa printre tufişuri, când deodată auzi un strigăt ascuţit şi se sperie. Un fulger galben trecu pe lângă el. Era o nevăstuică. Deoarece era o vietate mică, nu-i fu teamă de ea. Ceva mai departe văzu, la picioarele sale, o făptură şi mai mică, un pui de nevăstuică, plecat ca şi el în necunoscut.

Puiul de nevăstuică încercă să se ferească din faţa lui. El îl răsturnă cu lăbuţa. Ghemotocul acela scoase un strigăt ciudat şi neplăcut. Dar, în clipa următoare, fulgerul galben se ivi iar. Micul lup auzi un ţipăt, ca o ameninţare, şi simţi o lovitură în grumaz. Mama puiului îşi înfipsese dinţii în carnea lui!

Puiul de lup o luă la fugă, plângând şi schelălăind. Reuşi să o mai vadă pe nevăstuică dispărând în tufiş cu puiul ei. Ceafa îl durea acolo unde fusese muşcat. Faima lui de luptător fusese însă spulberată şi îi era ciudă de acest lucru. De aceea se aşeză şi plânse de unul singur. Animalul care-l alungase era aşa de mic, dar atât de periculos!

Învăţase că vietatea aceea, în ciuda mărimii şi greutăţii sale reduse, era tare sălbatică şi răzbunătoare, reprezentând cea mai mare primejdie din lumea lor.

El plângea încă atunci când nevăstuica se ivi din nou. Deoarece puiul ei nu se afla în pericol, nu-l mai atacă. Puiul de lup se apropie mai mult de ea şi îi observă trupul slab, ca de şarpe, şi capul ridicat, tot ca al unei reptile. Nevăstuica scoase un ţipăt ascuţit şi el se zbârli la ea, mârâind, la rândul lui gata de luptă.

Nevăstuica venea iar spre el. Dar, dintr-un salt mai iute decât vederea lui lipsită de experienţă, ea dispăru din faţa ochilor săi. În clipa următoare îi atârna de gât, cu dinţii înfipţi în carnea lui.

Mârâi şi vru să se bată, dar nu avea şanse în faţa duşmanului său, fiind prea tânăr. Începu să plângă şi încercă să fugă de acolo, dar animalul acela nu-i dădea drumul. Se agăţase de el şi voia să-i străpungă vena cea mare prin care clocotea viaţa, căci ea se hrănea cu sângele pe care-l bea direct din gâtlejurile prăzilor sale.

Fără îndoială că acela i-ar fi fost sfârşitul micului lup şi nimeni n-ar fi aflat vreodată ce păţise el în prima zi când ieşise în lume, dacă n-ar fi apărut chiar mama lui, sărind printre tufe. Nevăstuica îi dădu drumul puiului şi sări la gâtul lupoaicei. N-a nimerit-o însă, ci a apucat-o de falcă. Lupoaica s-a scuturat şi a aruncat-o în aer. A prins-o în colţi din zbor şi a sfărâmat-o.

Apoi, dragostea ei s-a revărsat asupra micuţului. Bucuria ei, că-l găsise, părea mai mare decât a lui, că fusese găsit. Îl frecă cu botul şi îi linse rănile făcute de nevăstuică. Apoi devorară amândoi primejdiosul băutor de sânge, se duseră la vizuină şi se culcară.

Capitolul VIII

LEGEA CĂRNII

Puiul creştea repede. După ce se odihni timp de două zile, ieşi iar afară din vizuină. În noua lui aventură, se întâlni cu puiul nevăstuicii – pe care o răpusese mama lui şi pe care o mâncaseră – şi îl mâncă şi pe el.

De data aceasta nu se mai rătăci. Când se simţi cuprins de oboseală, găsi drumul către casă şi se înapoie la vizuină, unde se culcă. De atunci, el ieşea în fiecare zi şi se îndepărta din ce în ce mai mult de casă.

Treptat, îşi dădea seama cât mai exact de forţa şi de slăbiciunile sale. Învăţase când să fie îndrăzneţ şi când prudent. Cam tot timpul acţiona cu atenţie mărită,

dar existau momente când se lăsa în voia furiei sale şi miza doar pe curajul său.

De câte ori întâlnea un ptarmigan, se dezlănţuia. Veveriţei îi răspundea cu duritate şi ferocitate, la fel şi păsării-elanului, căci nu uita cum îi ciocănise boticul cea pe care o întâlnise prima oară.

Se întâmpla însă ca, uneori, asemenea vietăţi să nu-l intereseze deloc, fiind el însuşi ameninţat de un alt animal ucigaş. Nu putea să-l uite pe şoim, a cărui umbră mişcătoare îl speria şi-l obliga să se ascundă în cel mai apropiat tufiş.

Devenise sigur în mişcări, nu mai mergea crăcănat şi greoi, ci se furişa prin pădure ca mama lui. Dădea dovadă de o mare agilitate pe când se strecura printre copaci.

Avu mult noroc la vânătoare, chiar de la început. Bilanţul uciderilor lui era impresionant: şapte pui de ptarmigan şi un pui de nevăstuică. Dorinţa de a lua vieţile altor făpturi devenea mai intensă cu fiecare zi ce trecea. Îşi dorea să mănânce veveriţa, care trăncănea de zor şi dădea de veste tuturor vietăţilor că puiul de lup se găsea prin zonă. Aşa se făcea că, de îndată ce o auzeau, păsările îşi luau zborul, iar celelalte veveriţe fugeau repede în vârful copacilor. Puiul de lup nu ştia cum să se mai ascundă de ochii ageri ai veveriţei şi

căuta să se târască neobservat pe urmele ei, atunci când aceasta se găsea pe pământ.

Puiul de lup avea un mare respect pentru mama lui. Aceasta făcea mereu rost de carne şi îi aducea şi lui ceva. Se părea că n-o sperie nimic, dar el nu-şi imagina că tot curajul ei se baza pe experienţă şi cunoaştere, ceea ce echivala cu puterea. Mama lui reprezenta puterea. Forţa ei o simţea pe propria-i piele, atunci când îl dojenea, muşcându-l cu colţii ei ascuţiţi. Iată de ce îşi respecta mama şi i se supunea. Dar, pe măsură ce el creştea, ea devenea din ce în ce mai nervoasă.

Din nou, foamea îi ameninţa şi micul lup simţea muşcătura acesteia. Mama lui slăbise foarte mult şi umbla mereu după vânat. Dormea foarte puţin în vizuină, restul timpului alergând după pradă, care nu se ivea loc. Însă foamea dură mai puţin de această dată, deşi îi supuse la mari suferinţe, căci puiul nu mai găsea lapte de supt la pieptul mamei sale, iar carnea devenise o amintire.

Dacă înainte el vânase doar în joacă, acum pleca după pradă foarte hotărât şi serios. Nu găsea însă nimic. Totuşi, datorită acelor încercări, el se dezvolta mai repede şi mai mult.

Devenise foarte atent la obiceiurile veveriţei şi se furişa pe urmele ei, să o prindă. Observă şoarecii de

câmp, încercând să-i scoată din galeriile lor subpământene, apoi află cât mai multe despre pasărea-elanului şi ciocănitoare.

Într-o bună zi, umbra şoimului nu-l mai sperie şi nu se mai ascunse în tufiş când o văzu. Era mai puternic, mai înţelept, mai stăpân pe sine. Şi pe deasupra, îl cuprinsese disperarea. De aceea, se aşeză în câmp deschis şi-l provocă pe şoim la luptă.

Se gândea că în înălţimi plutea bucata aceea de carne, pe care stomacul lui ar fi digerat-o repede şi pe care şi-o dorea foarte mult. Şoimul nu a vrut însă nici să coboare, nici să se bată cu el, iar puiul de lup a trebuit să pornească mai departe, gemând de foame.

Suferinţa aceea a încetat curând. Mama lui a revenit la vizuină cu pradă. Animalul vânat avea o carne neobişnuită şi el nu mai mâncase niciodată aşa ceva. Prada era un pui de râs, mai puţin voinic decât el. Toată carnea aceea era doar pentru el. Nu avea de unde să ştie, dar lupoaica se hrănise cu ceilalţi pui din vizuina râsului.

Nu ştia nici consecinţele care aveau să rezulte din gestul disperat al mamei sale. De aceea devoră cu poftă puiul cu blană catifelată, bucurându-se de fiecare îmbucătură.

Sătul, fu cuprins de lene şi adormi, alături de lupoaică. Fu trezit de mârâiturile îngrozitoare ale mamei lui, pe care n-o mai auzise niciodată scoţând asemenea zgomote. De ce o făcea oare? Motivele ei erau foarte întemeiate. Vizuina unui râs fusese prădată şi vinovatul avea să-şi primească pedeapsa! În lumina strălucitoare a după-amiezii, el văzu, la intrarea în adăpostul lor, cum stătea ghemuită mama puiului de râs pe care îl mâncase el. Simţi, de îndată, cum i se ridică, de spaimă, tot părul de pe spinare. Iar când duşmanul lor scoase un strigăt de mânie, un fel de mârâit amestecat cu un urlet răguşit, groaza lui se dovedi de nedescris.

Puiul înţelese însă că trebuia să se apere, altminteri urma să fie ucis, de aceea se ridică şi mârâi, cât putu de tare, alături de mama lui. Ea însă îl împinse înapoi şi el crezu că o făcuse din răutate.

Datorită deschiderii strâmte a vizuinii lor, râsul nu avea cum să le sară la beregată, acesta fiind atacul lui preferat. Încercă să pătrundă târâş, dar lupoaica îl atacă imediat, oprindu-l şi forţându-l să se bată într-o poziţie foarte dezavantajoasă pentru el. De altfel, puiul de lup nu văzu prea multe din înfruntarea lor pe viaţă şi pe moarte. Bestiile mârâiau una la cealaltă, urlau, se scuipau, se răsuceau, se îmbrânceau, râsul rupând carnea

lupoaicei cu ghearele şi cu colţii, iar mama lui îl sfâşia doar cu tăioasele pumnale prinse de puternicele-i fălci.

O singură dată interveni şi el în cumplita încleştare, înfigându-şi colţii într-una din labele din spate ale duşmanului lor atât de fioros. Rămase prins de laba aceea, încurcându-l pe râs şi ajutând-o în luptă pe lupoaică.

Teribila bătălie îl făcu să ajungă între cele două trupuri, astfel că fu obligat să-i dea drumul duşmanului. O clipă mai târziu, bestiile se despărţiră şi, înainte de un nou atac furibund, râsul îl lovi pe puiul de lup cu o labă din faţă, sfâşiindu-i umărul până la os şi dându-l cu capul de perete. Astfel că, la tot zgomotul luptei, se adăugară şi schelălăiturile lui. Cum înfruntarea aceea ţinu încă destulă vreme, el ţipă şi plânse până ce se sătură, după care încercă iar să îşi atace vrăjmaşul. Se prinse din nou cu dinţii de una dintre labele râsului şi finalul luptei îl găsi zbătându-se să doboare fiorosul şi sângerosul duşman care le ameninţa vieţile.

Râsul fusese răpus. Lupoaica însă era gata să se prăbuşească, fiind foarte slăbită şi epuizată. Îi linse puiului umărul rănit, apoi rămase ţeapănă o zi şi o noapte, căci sângele pierdut îi secătuise forţele. Abia mai respira, zăcând lângă vrăjmaşul ucis. Timp de o săptămână, nu se târî afară din vizuină decât ca să bea

apă, şi atunci mişcările îi erau greoaie şi dureroase. În acest timp râsul fu devorat, iar rănile ei, încet, încet, se închiseră. Putea pleca iar la vânătoare.

Puiul simţea încă durerea pricinuită de rana de la umăr. Şchiopăta, fiecare pas provocându-i o suferinţă intensă. Însă lumea părea a se fi schimbat. Se mişca mai sigur pe el, cu mai mult curaj, se simţea mult mai îndrăzneţ decât înainte de a înfrunta râsul. Îi plăcea viaţa pentru tot ceea ce-i oferea: lupta, doborârea unui vrăjmaş, victoria. Datorită încercărilor prin care trecuse se simţea gata să sfideze pe oricine. Nu se mai speria de nimic, deşi necunoscutul avea încă să îl ameninţe cu spaimele lui de nepătruns, cu tainele sale primejdioase.

O însoţea pe mama lui la vânătoare şi învăţă multe şi acolo. În prezent, îşi câştiga porţia din prada pe care o răpuneau. Astfel, începu să priceapă legea cărnii. Existau două feluri de a trăi: al lui şi al prăzii sale. De o parte se găseau el şi mama lui, de cealaltă vietăţile pădurii. Dar chiar şi vietăţile acestea puteau fi împărţite în cele neajutorate, care erau victime sigure, şi în cele care, asemeni lor, erau prădători ce îi puteau ucide pe lupi şi îi puteau mânca, dacă lupii nu se dovedeau destul de puternici să îi omoare ei.

De aici nu mai era departe legea căreia i se supuneau. Scopul lor consta în a face rost de carne. Viaţa se

baza pe carne. Unii mâncau, alţii erau mâncaţi. Legea se dovedea a fi simplă: „Mănâncă ori vei fi mâncat!“ El nu şi-o imagina atât de clar, nici nu se gândea dacă era corectă şi dreaptă. În schimb o trăia, i se supunea, fără a fi conştient de faptul că era o lege.

Observa că se aplica peste tot, în jurul lui. Mâncase puii de ptarmigan. Şoimul o mâncase pe mama puilor. Pasărea aceea l-ar fi mâncat şi pe el. Mai târziu, după ce crescuse, ar fi vrut el să mănânce şoimul. Apoi mâncase puiul râsului. Mama puiului l-ar fi mâncat, dacă n-ar fi fost chiar ea ucisă şi mâncată.

Acesta era mersul lumii. Făpturile din jurul lui se supuneau acelei legi, el însuşi făcând parte din sălbăticiunile pădurii. Trebuia să-şi răpună prada. Hrana lui consta în carne vie, care fugea dinaintea lui, zbura prin aer, se căţăra în copaci, se ascundea în pământ ori se bătea cu el, încercând să-l ucidă.

Mai existau şi alte legi, mai puţin importante, pe care le învăţa şi cărora trebuia să li se supună. Lumea îi oferea multe surprize.

Puterea şi energia muşchilor săi îl făceau fericit. Vânătoarea, dincolo de momentele de mare cumpănă şi tensiune, însemna, în final, o realizare extraordinară. Clipele de furie, înfruntările din care ieşea biruitor îl făceau fericit. Teama şi secretele necunoscutului,

încordarea din timpul luptelor reprezentau adevăratele plăceri ale vieţii.

Existau însă şi clipe de linişte, în care-şi savura victoriile. Stomacul plin, somnul liniştit în razele călduroase ale soarelui însemnau răsplata pentru zbuciumul şi chinurile suferite în luptă. De aceea, el nu avea ce să-i reproşeze naturii din jurul lui, deoarece se simţea fericit şi mândru în mediul respectiv.

Capitolul IX

STĂPÂNII FOCULUI

Îi întâlni brusc, datorită imprudenţei sale. Părăsise vizuina şi se îndreptase către apa râului, căci îi era sete. Mai puţin ager, căci încă nu se trezise cu totul din somn, poate şi fiindcă întreaga noapte umblase după vânat, obişnuit cu poteca spre baltă, pe care o străbătuse de nenumărate ori fără să i se întâmple ceva, dăduse peste ei.

Mersese deci la vale, trecuse de primul pin uscat, traversase luminişul, apoi o apucase printre copaci. O clipă mai târziu îi văzuse şi îi adulmecase. Înaintea lui, în tăcere, se găseau cinci vietăţi cum nu mai întâlnise până atunci.

Îi vedea pentru prima oară pe oameni. Văzându-l şi ei, nu tresăriră, nici nu se ridicară repede în picioare, nu-şi arătară colţii şi nici nu mârâiră. Nu făcură niciun gest, ci rămaseră pe loc, tăcuţi, dar şi ameninţători în acelaşi timp.

Puiul de lup nu se mişcă nici el. Instinctele îl îndemnau să fugă de acolo. Dar în el se mai născu un alt instinct, netrăit până atunci.

Îl cuprinse o teamă nespusă, o senzaţie copleşitoare care îl făcu să se simtă neputincios şi neînsemnat. Ceea ce vedea însemna pentru el putere, forţă, ceva cu mult deasupra lui.

Nu mai întâlnise niciodată oameni, dar undeva, în adâncul fiinţei lui, ştia că aceştia există. Vietăţile acelea păreau cei mai periculoşi luptători pentru şefie în marea sălbăticie a pădurilor, şi puiul le privea nu doar cu ochii lui, ci şi cu cei ai strămoşilor săi, care încercuiseră, în noapte şi în gerul iernii, atâtea focuri de tabără, care urmăriseră de la o distanţă care îi ferea de primejdie, dintre tufişuri, acel animal neobişnuit, cu două picioare, ce părea stăpânul celorlalte făpturi.

Această moştenire, compusă din frică şi respect, rezultate din luptele de veacuri şi din experienţa dobândită de mai multe generaţii, atârna greu pentru puiul de lup. Dacă ar fi fost mai mare, ar fi fugit, însă

el rămase pe loc, se ghemui, arătând supunere, cum făcuse primul lup în ziua în care venise lângă focul omului ca să se încălzească...

Unul dintre indieni se ridică, veni către el şi se aplecă asupra-i. El se făcu şi mai mic, lipindu-se de pământ. Deasupra lui se arcuia necunoscutul, care luase formă bipedă şi întindea mâna către el, ca să-l apuce. Simţi cum părul i se ridică pe spinare. Buzele i se retraseră lăsând la vedere colţii mici. Mâna de deasupra lui, care avea să-i pecetluiască destinul, stătu o vreme în cumpănă, iar omul zise, râzând:

– *Wabam wabisca ip pit tah,* adică „Uite, colţi albi!“

Ceilalţi râseră, făcându-i semne să ridice puiul. În timp ce mâna cobora spre el, în micul lup se dădea o luptă puternică între instincte. Nu ştia ce să facă: să se lase prins ori să se bată? Până la urmă încercă să le facă pe amândouă. Lăsă ca mâna să se apropie gata să-l atingă, apoi îl muşcă fulgerător pe indian. În momentul următor, simţi o lovitură în cap şi fu trântit la pământ.

Nu mai avea poftă de luptă. Instinctul supunerii, amplificat datorită lipsei lui de experienţă, puse stăpânire cu totul pe el. Stătea ca un câine, aşezat pe labele din spate, şi plângea. Numai că omul muşcat era

supărat şi-l mai izbi o dată în cap. Căzu iar la pământ, de unde se ridică schelălăind.

Ceilalţi patru indieni râdeau zgomotos. Chiar şi cel care-l bătea izbucni în hohote. Se strânseră cerc în jurul lui, pe când el, speriat, schelălăia întruna. Deodată, auzi ceva. Auziră şi oamenii. Puiul prinse mai mult curaj, schelălăi şi mai tare, apoi încetă să scoată vreun sunet şi aşteptă să se ivească mama lui, cumplita lupoaică, neînfricata, cea care ucidea totul.

Ea venea mârâind. Strigătul puiului ei o făcea să se apropie alergând de grupul oamenilor, ca să-l scape.

Făcu un salt şi ajunse în mijlocul lor. Era furioasă, iar el se simţi în siguranţă când o văzu aşa de cumplită la înfăţişare. Scoase un scâncet slab, de bucurie, apoi sări lângă ea, în vreme ce duşmanii se dădură înapoi câţiva paşi. Lupoaica aştepta, alături de el, mârâind la indieni şi provocându-i la luptă. Cu părul zbârlit, schimonosită de furie, cu botul încreţit de la vârful nasului până la ochi, mârâind înfiorător, lupoaica reprezenta o ameninţare cumplită pentru oricare vrăjmaş.

Unul dintre oameni strigă însă:

– Kiche!

Oare ce însemna asta? Puiul simţi că furia mamei lui scăzuse brusc. Omul strigă iar, la fel, cu mai multă asprime, iar lupoaica nu mai mârâi.

O văzu apoi pe mama lui – spaima pădurii, ucigaşa fără teamă – cum se lăsă în jos, până ce burta-i atinse pământul, schelălăind, dând din coadă şi făcând semne binevoitoare la adresa oamenilor! Nu mai înţelegea nimic. Se sperie şi mai mult. Teama lui de oameni deveni copleşitoare. Instinctul nu-l înşelase, iar mama lui îi arătase acest lucru, supunându-se lor...

Cel care strigase înainte se îndreptă către ea. O atinse cu mâna pe cap şi ea se făcu ghem, nu mârâi la el şi nici nu-l muşcă. Ceilalţi indieni se apropiară şi ei, dar ea nu-l ameninţă pe niciunul dintre ei. Oamenii păreau destul de agitaţi şi scoteau diverse zgomote din gură. Aceste zgomote nu erau ameninţătoare, îşi zise puiul, pitindu-se lângă mama sa şi, deşi îşi mai ridica uneori părul de pe spinare, se străduia să pară cât mai supus.

– E firesc, zise un indian. Tatăl ei a fost un lup. Chiar dacă mama ei a fost o căţea, pe care fratele meu o lega în pădure din trei în trei nopţi, în vremea împerecherii.

– A trecut un an de când a fugit, Castor Cenuşiu, vorbi alt indian.

– Nu e de mirare, Limbă de Somon, îi răspunse primul, căci a dispărut în timpul foametei, iar câinilor nu aveam ce să le dăm de mâncare.

– A trăit printre lupi, zise şi al treilea indian.

– Cred, Trei Acvile, vorbi Castor Cenuşiu, punând mâna pe pui. El reprezintă dovada.

Puiul mârâi când se simţi atins, iar omul îşi retrase mâna, ca să-l lovească. Micul lup îşi acoperi însă colţii şi încuviinţă, supus, atingerea omului. Acesta îl scărpină după urechi, apoi pe spate, în sus şi în jos.

– Iată dovada, zise Castor Cenuşiu. De bună seamă, Kiche este mama lui. Dar tatăl lui e lup, aşa că şi el este mai puţin câine şi mai mult lup. Fiindcă are colţii albi, îi vom spune Colţ Alb! Am zis. Este câinele meu. N-a fost Kiche câinele fratelui meu? N-a murit fratele meu?

Puiul primise astfel un nume. Acum stătea întins pe jos şi aştepta. Un timp, acele animale-oameni mai scoaseră nişte zgomote din gură. Apoi Castor Cenuşiu îşi luă cuţitul din teaca pe care o ţinea legată de gât, se duse într-un tufiş şi tăie un băţ. Colţ Alb îl urmărea cu privirea. Omul crestă băţul la capete şi în scobituri introduse două curele de piele. Pe una dintre ele o legă în jurul gâtului lui Kiche, iar pe cealaltă o prinse de un pin subţirel.

Colţ Alb se întinse lângă copăcel. Limbă de Somon veni lângă el şi-l răsturnă pe spate. Kiche se uita la ei, îngrijorată. Simţind din nou că i se face frică,

Colţ Alb mârâia slab, dar nu încercă să muşte. Mâna aceea, cu degete încovoiate, i se plimba pe burtă puiului, rostogolindu-l pe o parte şi pe cealaltă.

Colţ Alb stătea cu picioarele în sus, pe spate, şi era foarte caraghios. În plus, din poziţia aceea nu se putea apăra şi puiul se supără din acest motiv. Dacă animalul-om ar fi vrut să-i facă vreun rău, nu ar fi avut cum să scape. Cum să fi sărit într-o parte dacă se găsea cu picioarele în sus? Dar, cum simţea că trebuie să se supună, îşi stăpâni frica şi se mulţumi doar să mârâie slab. Animalul-om nu-l lovi însă, nici nu se supără pe el că mârâie. Pe deasupra, puiul simţi ca pe ceva foarte plăcut mângâierea aceea şi scărpinatul fiinţei bipede. Se rostogoli pe o parte, încetă să mai mârâie şi, când degetele animalului-om îl ciupiră de partea de jos a urechii, senzaţia de plăcere crescu.

Când indianul plecă de lângă el, după ce-l mai mângâiase şi-l mai ciupise o dată, lui Colţ Alb îi dispăruse frica de oameni.

Avea să mai cunoască această frică de multe ori în relaţiile lui cu oamenii, dar îşi dăduse seama că se putea întovărăşi cu fiinţa aceea ciudată şi că va putea trăi, fără teamă, alături de ea.

După o vreme, Colţ Alb auzi nişte zgomote ciudate. Le recunoscu acum ca fiind făcute de

animalele-oameni. Întregul trib de indieni se înşirase pe potecă şi pleca la drum. În total erau patruzeci de bărbaţi, femei şi copii, cărând cu toţii în spate felurite lucruri. Se găseau şi destui câini. Cu excepţia puilor, şi aceştia purtau poveri între douăzeci şi treizeci de pfunzi, pe care le duceau în spinare, baloturile fiindu-le prinse cu nişte cureluşe subţiri pe sub burţi.

Colţ Alb, care nu mai văzuse câini până atunci, îşi dădu seama îndată că erau altfel decât el. Ei însă făcură dovada că nu se deosebeau prea mult când îi văzură pe pui şi pe mama lui. Năvăliră asupra lor, făcând mare hărmălaie. Colţ Alb îşi ridică părul de pe spinare, mârâind furios, şi se repezi să-i înfrunte. Fu însă copleşit de haita lor, care venea cu boturile deschise larg. Se prăbuşi sub ei şi le simţi muşcăturile, dar nu se lăsă, sfâşiind el însuşi burţile şi picioarele celor de deasupra. Se făcuse mare larmă. Reuşi să o audă pe mama lui cum mârâia, în vreme ce se bătea lângă el, strigătele animalelor-oameni, loviturile de ciomag date câinilor, schelălăiturile acestora.

După câteva clipe se ridică. Animalele-oameni îi goneau pe câini cu ciomege şi cu pietre. Îl apăraseră şi îl salvaseră de colţii nemiloşi ai celor de acelaşi neam cu el, dar oarecum diferiţi. Deşi nu înţelegea un lucru

abstract ca dreptatea, simţi că animalele-oameni aveau dreptul de a face legea şi a o impune.

Recunoscu şi puterea cu care ei aplicau legea. Spre deosebire de toate celelalte animale, ei nu muşcau, nici nu zgâriau cu ghearele. Ei îşi măreau forţele cu puterea lucrurilor lipsite de viaţă, care le îndeplineau poruncile. Beţele şi pietrele, folosite de făpturile acelea ciudate, zburau prin aer ca păsările şi loveau câinii, provocându-le dureri mari.

Aceasta era, pentru el, o forţă neobişnuită, de neînţeles. Ei aveau puteri de zei. Colţ Alb nu ştia nimic despre zei, deşi pricepea că existau lucruri de neînţeles. Uimirea şi teama lui faţă de acele făpturi ciudate erau însă similare celor trăite de om la ivirea unei fiinţe celeste, pe un vârf de munte, azvârlind fulgere asupra lumii.

Fusese gonit şi ultimul câine. Se făcuse iar linişte, iar puiul de lup îşi lingea rănile, gândindu-se la cruzimea haitei şi la felul în care cunoscuse animalele acelea apropiate de rasa lui.

Nu-i trecuse vreodată prin minte că neamul lui putea să fie compus din mai mult de trei fiinţe: chiorul, mama lui şi el însuşi. Credea că alcătuiau un grup deosebit, dar iată că descoperise mai multe făpturi ca ei. Simţi totuşi că haita năvălise asupra lui ca să-l ucidă.

Se necăji apoi din pricină că mama lui era legată de un băţ, deşi animalele-oameni făcuseră lucrul acela.

Părea o capcană, iar ei ajunseseră robii lor. Colţ Alb nu ştia nimic despre capcane şi robie. Ştia doar că moştenise libertatea să meargă unde voia, să alerge şi să se întindă pe jos când ar fi dorit, şi că această libertate acum îi era încălcată. Mama lui nu se mai putea mişca decât în spaţiul restrâns permis de lungimea băţului, iar el nu voia să se îndepărteze prea mult de ea.

Nu era bine. Nu era bine nici că animalele-oameni porniră la drum şi că unul dintre acestea, mic de statură, apucă un capăt al băţului de care era prinsă Kiche şi o trăgea după el. Astfel, Colţ Alb îi urmă, dezorientat şi necăjit de felul în care se derulau evenimentele.

Porniră de-a lungul râului, în josul văii, ajungând mult mai departe decât cutreierase până atunci puiul de lup. Se opriră acolo unde râul se vărsa în fluviul Mackenzie, unde se găseau nişte bărci urcate pe pari – ca să fie în siguranţă – şi unde existau grătare pentru uscarea peştilor. Acolo ridicară tabăra. Colţ Alb îi privea uimit. În mintea lui creştea convingerea că animalele-oameni îi erau superioare. Câinii cu colţi ascuţiţi li se supuneau. Dar pentru puiul de lup forţa lor uimitoare consta în felul în care făceau să se mişte

lucrurile lipsite de viaţă şi în care puteau schimba lumea. Îndeosebi asta îl tulbura mai tare.

Indienii ridicară nişte schele din beţe, la care puiul de lup se uită foarte atent. Poate că nu erau ceva nemaipomenit, căci făpturile respective aruncau lemne şi pietre la distanţe însemnate. Când însă schelele acelea fură acoperite cu piei şi scoarţe, transformându-se în corturi, Colţ Alb rămase uluit.

Construcţiile acelea aveau dimensiuni impresionante. Se înălţau peste tot, în jurul lui, ca nişte monştri care creşteau foarte repede. Acum îi ocupau întregul câmp vizual. Îl speriau, îl dominau şi, când erau legănate de vânt, se făcea mic de frică, aţintindu-şi ochii speriaţi asupra lor, pregătit să sară într-o parte, dacă l-ar fi atacat.

Curând, teama de corturi îi dispăru. Femeile şi copiii intrau în ele, apoi ieşeau, fără să păţească ceva rău. Dacă însă un câine voia să intre, era alungat cu înjurături şi cu pietre. După o vreme, plecă de lângă mama lui şi se apropie de peretele unui cort. Era foarte curios şi simţea nevoia de a învăţa, de a face noi experienţe, aşa cum îşi doresc tinerele animale.

Cu foarte mare prudenţă, încet, se apropie de un cort. Întâmplările de până atunci îi arătaseră că necunoscutul putea lua cele mai ciudate forme şi-l

putea atrage în cele mai neaşteptate întâmplări. Atinse apoi, cu botul, pânza cortului. Aşteptă, dar nu se întâmplă nimic deosebit. Mirosi ciudata pânză şi simţi urmele omului. O prinse cu colţii şi trase încet de ea. Nu se întâmplă iarăşi nimic. Trase mai tare şi pânza se mişcă şi ea mai tare. Îi plăcea. Trase cât putu de tare, iar cortul începu să se clatine. O femeie dinăuntru începu să ţipe, iar el fugi repede lângă mama lui. De atunci nu se mai sperie de corturile ridicate în jur.

După un timp plecă iar de lângă lupoaică. Aceasta, prinsă de băţ, ar fi vrut să meargă cu el, dar nu putea. De Colţ Alb se apropie un căţel mai mare şi mai voinic decât el. Era îngâmfat şi bătăios. Se numea Lip-Lip şi puiul de lup avea să afle acest lucru mai târziu. Lip-Lip ieşise învingător în luptele cu alţi căţei, de aceea se grozăvea mult.

Fiindcă nu părea periculos şi era din acelaşi neam cu el, Colţ Alb vru să-l primească prietenos. Dar nou-venitul începu să-şi arate colţii. Se rotiră unul în jurul celuilalt, măsurându-şi puterile din priviri. Acest lucru începu să-i placă puiului de lup, deoarece i se părea un joc. Lip-Lip se aruncă însă deodată asupra lui, îl muşcă şi se dădu înapoi. Fusese muşcat de umărul unde îl rănise râsul şi de aceea simţi o durere pătrunzătoare. Atacul neaşteptat şi suferinţa astfel provocată îl făcură

pe Colţ Alb să schelălăie. În clipa următoare, sări şi el la căţel, muşcându-l cu furie.

Dar Lip-Lip se bătuse de multe ori cu alţi căţei. Îl mai muşcă de câteva ori pe puiul de lup, care, gemând, fugi lângă mama lui, ca să scape. Astfel se încheie prima înfruntare a sa cu Lip-Lip, una din numeroasele pe care avea să le aibă, fiindcă ei doi au fost duşmani încă de la început.

Lupoaica îl linse, dorind să-l facă să rămână lângă ea, dar Colţ Alb era foarte furios. După câteva clipe, porni iar în expediţie. Se apropie de unul dintre oameni, de Castor Cenuşiu, care stătea pe vine şi mânuia nişte beţe şi ceva muşchi uscat.

Colţ Alb începu să-l urmărească foarte atent. Indianul scoase nişte sunete pe care, crezându-le o chemare, puiul se apropie şi mai mult.

Cum numeroase femei şi copii îi aduceau lui Castor Cenuşiu beţe şi muşchi uscat, însemna că treaba făcută de el se dovedea una importantă. Puiul era aşa de furios, că veni lângă indian şi-i atinse genunchiul. Atunci observă un lucru ciudat, o ceaţă care se ridica dintre beţe şi muşchi, sub mâinile omului.

Ceaţa prinsese parcă viaţă, căci se încolăcea şi se mişca prin aer, iar culoarea ei semăna cu cea a soarelui. Colţ Alb nu ştia nimic despre foc. Îl atrăgea însă la fel

cum îl atrăsese peretele luminos al vizuinii, pe vremea când era mic. Făcu câţiva paşi spre flacără. Îl auzi pe Castor Cenuşiu scoţând nişte sunete în direcţia lui, dar nu-l ameninţa cu nimic. Atinse flacăra cu botul şi, în aceeaşi clipă, îşi scoase limba întinzând-o spre el.

O clipă rămase paralizat. Fiinţa necunoscută, care crescuse dintre beţe şi iarba uscată, îi rănise nemiloasă botul! Începu să urle. Mama lui, legată de băţ, se zbătea nebuneşte să-i vină în ajutor. Castor Cenuşiu însă începu să râdă, apoi le povesti şi celorlalţi întâmplarea, până ce toţi începură să râdă în hohote.

Puiul de lup se aşeză însă pe labele din spate şi continuă să schelălăie. Se simţea vrednic de milă în mijlocul oamenilor care râdeau de el...

Niciodată nu suferise aşa de cumplit. Nasul şi limba îi fuseseră vătămate de fiinţa aceea de culoarea soarelui, care apăruse din mâinile omului. Schelălăia întruna, iar indienii râdeau şi mai tare.

Vru să se lingă pe bot cu limba, ca să-şi mai aline suferinţa. Cum limba îi era şi ea vătămată, încercarea îi provocă mari dureri. Era disperat şi descurajat...

Apoi i se făcu ruşine. Aflase ce înseamnă râsul oamenilor. Cum îşi dau seama animalele de asemenea lucruri? Cum de înţeleg când oamenii râd de ele? Nu se ştie exact, dar Colţ Alb se ruşină că indienii îşi băteau

joc de el. Astfel că, din această pricină, fugi iar lângă mama lui, care, furioasă, se zbătea să-şi rupă legăturile şi să-l ajute. Era singura din lume care nu râdea de el!

Se lăsă seara, apoi veni noaptea. Colţ Alb nu mai pleca de lângă lupoaică. Nasul şi limba îi erau vătămate, dar el suferea dintr-o altă pricină. Tânjea după altceva. Simţea că îi lipseau locurile din jurul vizuinii, râul şi malurile sale. În jurul lui se găseau prea multe animale. Toate făceau zgomot: animalele-oameni, copiii şi câinii. Viaţa lui tihnită, în liniştea sălbăticiei, dispăruse! Până şi aerul făcea zgomot în tabăra indienilor. Întâmplările neobişnuite îl ameninţau de peste tot, supărându-l şi ţinându-i mereu simţurile treze.

Se uita la oamenii care mergeau în cele mai diferite direcţii. Îi privea aşa cum oamenii îi privesc pe zeii lor. I se păreau fiinţe superioare, uimitoare. Făceau minuni, ca zeii. Aveau puteri necunoscute, stăpâneau lucrurile vii şi moartea, dându-le porunci şi unora şi altora. Dădeau viaţă fiinţei de culoarea soarelui, care muşca şi ieşea dintre lemne şi muşchiul uscat. Erau stăpânii focului, adevăraţi zei!

Capitolul X

ÎN ROBIE

Zi de zi Colţ Alb afla lucruri noi. Lupoaica rămăsese legată de băţ, dar el umbla prin toată tabăra, căutând şi învăţând multe. Află legile oamenilor şi ordinea impusă de ei. Îi cunoştea din ce în ce mai bine, dar nu le putea pătrunde secretele şi forţele misterioase.

Dacă omul suferise durerea de a-şi vedea, deseori, altarele sfărâmate şi zeii răsturnaţi, lupii şi câinii, care au venit şi l-au recunoscut pe om ca stăpân, n-au avut parte niciodată de aşa ceva. Spre deosebire de zeii oamenilor, care sunt fumuri ale minţii, închipuiri desprinse de realitate, lupul şi câinele îşi întâlnesc zeii în carne şi oase, îi pot pipăi. Ei nu au nevoie de niciun

efort intelectual ca să creadă în asemenea zeităţi, nici nu-şi pierd credinţa în ele. Iată-i stând în picioare, în faţa lor, cu ciomagul în mână, puternici, aprinşi, înfuriaţi, iubitori, misterioşi, purtându-şi carnea care sângerează când este sfâşiată şi care se dovedeşte la fel de bună la gust ca a oricărui alt animal.

Acest lucru l-a priceput. Oamenii erau zei de care nu aveai cum să scapi. Urmând exemplul mamei lui, care li se supusese, începu şi el să îi asculte.

Se dădea înapoi din faţa lor, fiindcă ei aveau dreptul să-i treacă înainte. Dacă îl chemau, se ducea la ei. Dacă îl ameninţau, se făcea mic. Dacă îi porunceau să plece, fugea de acolo. Ei puteau oricând să-şi folosească forţele, dacă nu erau ascultaţi. Loveau, izbeau cu ciomegele, dădeau cu pietre sau pocneau din bici.

Toţi câinii îi ascultau. Oamenii le spuneau ce să facă. Îi băteau sau îi iertau. A învăţat repede drepturile oamenilor, deşi nu se prea potriveau cu ceea ce ştia el, cu pornirile lui, deja dezvoltate. Le învăţă, deci, chiar dacă nu-i plăceau deloc.

Soarta lui se afla acum în mâinile lor, dar şi răspunderea pentru viaţa lui. Era un lucru care-i mai uşura traiul, căci o duci mai bine când te bazezi pe altul decât atunci când te descurci singur.

Însă legătura de trup şi suflet dintre el şi om nu se făcu brusc. Colţ Alb nu-şi putea uita viaţa de până atunci, moştenirea sălbăticiei, amintirile lui. Uneori se ducea la marginea pădurii şi asculta un glas care-l chema departe, îl îndemna să trăiască liber. Până la urmă revenea în tabără, nervos şi neliniştit, se ducea la mama lui, tânjind după libertate, şi îi lingea botul cu limba, cerându-i parcă sfatul în legătură cu viitorul său.

Colţ Alb a deprins repede ordinea din tabără. Află cât de lacomi erau câinii bătrâni atunci când li se arunca mâncare. Băgă de seamă că bărbaţii erau mai corecţi în aprecierile lor, copiii mai răi, iar femeile miloase, fiind gata oricând să-i arunce un os ori o bucată de carne.

După ce trăi câteva întâmplări neplăcute, fiind bătut de căţelele cu pui mici, înţelese că trebuia să le ocolească şi să le evite când le vedea că se apropie de el.

Era însă terorizat de Lip-Lip. Acesta, fiind mai mare şi mai puternic decât el, îl ataca mereu. Colţ Alb nu refuza niciodată să se bată, dar adversarul său îl depăşea. De aceea Lip-Lip îl şi teroriza, de câte ori puiul de lup se îndepărta de mama sa. Apărea din senin, mârâia la el, îl lovea şi aştepta momentul când nu se găsea niciun om prin apropiere, ca să sară la el şi să-l bată. Fiecare victorie îi provoca o mare bucurie

căţelului. Înfruntările lor constituiau marea plăcere a lui Lip-Lip şi chinul lui Colţ Alb.

Puiul de lup însă nu-şi pierdea niciodată încrederea în sine. Deşi termina învins, nu renunţa la luptă. Totuşi, deveni răutăcios şi supărăcios. Era din ce în ce mai retras, mai sălbatic. Veselia şi zburdălnicia lui de pui dispăruseră. Nu se juca nici cu ceilalţi căţei din tabără. De fiecare dată când o făcea, apărea Lip-Lip şi se arunca asupra lui, silindu-l să se lupte până ce trebuia să părăsească locul confruntării.

Lucrurile acelea îl maturizară mai repede pe Colţ Alb. Deoarece nu-şi putea consuma forţele jucându-se, se închise în sinea lui şi mintea îi deveni mai ascuţită. Era şiret. Născocea felurite şiretlicuri. Fiindcă alţii îl împiedicau să-şi ia porţia de carne şi de peşte atunci când li se arunca mâncarea, începu să fure cu abilitate. Din acest motiv, femeile nu-l priveau cu ochi buni, căci uneori le fura carnea chiar din interiorul corturilor.

Devenise viclean, se furişa peste tot, trăgea cu urechea în dreapta şi în stânga, gândea cu repeziciune, găsea întotdeauna soluţii ca să-şi evite duşmanul şi să iasă în câştig.

Curând îi jucă prima festă duşmanului său, prinzând astfel gustul răzbunării. Aşa cum mama lui

ademenise câinii în colţii lupilor flămânzi odinioară, la fel îl atrase şi el pe Lip-Lip în apropiere de Kiche.

La început se prefăcu că se retrage dinaintea lui, începând să alerge în jurul taberei, cu căţelul cel voinic pe urmele sale. Deoarece era mai rapid decât orice căţel de vârsta lui şi chiar decât Lip-Lip, Colţ Alb nu se temea că va fi ajuns de duşmanul său. Dar în această cursă nu fugea pe măsura puterilor lui. Abil, nu se îndepărta decât la un salt de Lip-Lip.

Acesta, atras de prada lui, de care se afla aşa de aproape, nu mai băgă de seamă, după o vreme, că alerga pe lângă lupoaică. Îşi dădu seama doar când era prea târziu! Ieşind în plină viteză dintre două corturi, nimeri chiar peste ea, lovind-o cu capul. Kiche urlă şi apoi îl apucă în colţi. Deşi era legată, Lip-Lip abia putu să scape din fălcile ei. Lupoaica îl trântise la pământ, ca să nu-i scape prea uşor din gheare.

Jumulit, cotonogit, reuşi în cele din urmă să scape de ea. Era acoperit de răni, dar cel mai mult suferise mândria lui. Începu să schelălăie ca orice căţel bătut. Însă necazurile lui nu se sfârşiseră acolo. Colţ Alb apăru ca din pământ şi-şi înfipse colţii în piciorul lui din spate.

Lip-Lip, care nu mai avea chef de luptă, o luă la fugă. Puiul de lup nu se lăsă, ci îl urmări şi-l muşcă

neîncetat, până ce căţelul se ascunse în cortul stăpânului său, unde doar femeile îl salvară de aprigul lui duşman, gonindu-l cu pietre pe Colţ Alb.

După un timp, Castor Cenuşiu consideră că nu mai exista pericolul ca lupoaica să fugă din tabără, de aceea o eliberă. Bucuria lui Colţ Alb fu de nedescris! O însoţea pretutindeni, iar Lip-Lip se ferea din calea lor. Chiar când puiul de lup îl provocă la luptă, căţelul nu-l băgă în seamă. Îşi dădea seama că nu avea şanse în faţa lui decât atunci când erau singuri.

Colţ Alb şi mama lui rătăciră într-o zi, până la marginea pădurii ce se învecina cu tabăra indienilor. Puiul de lup ar fi vrut să plece de acolo. Râul, vizuina lor, pădurea în care crescuse îl atrăgea şi tânjea să se întoarcă în mijlocul lor.

Ea însă nu voia să-l urmeze. Rămăsese la marginea pădurii şi nu mai făcea niciun pas în plus. El gemu încet şi începu să alerge de la un tufiş la altul. Se întoarse la ea, o linse pe bot şi se îndepărtă iar. Lupoaica nu se mişca însă din loc. Puiul aştepta încordat să pornească după el, dar ea se uita către tabără şi atunci speranţele lui se spulberară.

Puiul simţea chemarea sălbăticiei. Şi mama lui o simţea, dar era atrasă şi de cealaltă chemare, a focului, a oamenilor, pe care doar câinii şi lupii o cunoşteau.

Mama lui se întoarse și porni către corturile indienilor. Chemarea lor se dovedise mai puternică decât frânghia și bățul care o legaseră. Zeii o stăpâneau și n-o eliberau. Colț Alb se așeză lângă un copac și începu să urle încet.

Mirosul puternic al pinului, parfumul pădurii purtat de vânt îi amintea de libertatea dinaintea robiei. El nu era decât un pui și ceea ce făcea mama lui conta mai mult decât chemarea sălbăticiei. Era prea legat de ea ca să acționeze altfel. Nu venise timpul eliberării lui. Se ridică și, abătut, porni către tabără, oprindu-se uneori, ca să plângă încet și să asculte încă o dată glasul tainic al pădurii.

În lumea sălbatică, puiul stă puțină vreme împreună cu mama lui. Alături de oameni, ei se află și mai puțin timp împreună. Așa păți și Colț Alb.

Castor Cenușiu îi era dator lui Trei Acvile, care trebuia să plece la drum, spre izvorul fluviului Mackenzie, către Lacul Sclavilor. Îi dădu deci o pânză veche, roșie, o blană de urs, douăzeci de cartușe, dar și pe Kiche. Puiul de lup văzu că mama lui fusese urcată într-o barcă și încercă s-o urmeze. Trei Acvile însă, stăpânul bărcii, îl împinse înapoi pe mal. Apoi, acea luntre indiană porni la drum. Colț Alb se aruncă în apă și o urmă, în ciuda strigătelor lui Castor Cenușiu.

Teama de a-și pierde mama se dovedea mai puternică decât respectul pentru animalele-oameni, pentru zeii săi.

Numai că oamenii trebuie să fie ascultați. Castor Cenușiu se urcă într-o barcă și porni furios după el. Când îl ajunse, se aplecă și îl scoase din apă, apucându-l de ceafă. Nu-l puse imediat în barcă, ci îl ținu atârnat în aer, cu o mână, și îl lovi cu cealaltă. Fiecare lovitură durea rău, și puiul primi o groază de lovituri.

Cum indianul îl izbea și dintr-o parte și din cealaltă, Colț Alb se legăna în aer ca un pendul descentrat. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri. La început se miră foarte tare de purtarea omului, apoi i se făcu frică și începu să schelălăie în vreme ce loviturile continuau să cadă. Acestei stări îi urmă repede una de furie. Firea lui independentă îl făcu să se răzvrătească. Colț Alb mârâi la zeul care-l pedepsea și încercă să-l muște. Acest lucru îl mânie și mai tare pe Castor Cenușiu. Loviturile căzură mai repede, mai grele, mai dureroase.

Indianul continuă să-l lovească, iar puiul de lup să mârâie la el. Lucrurile s-au desfășurat o vreme așa, dar unul dintre ei trebuia să cedeze. Și Colț Alb a fost cel care a cedat. Doborât de teamă, a înțeles că loviturile pe care le primise până atunci, cu bățul sau cu pietrele, însemnau mângâieri față de pedeapsa aceea. Începu să

urle şi să schelălăie, fără să mai ţină cont de ritmul în care îl izbea indianul.

Când furia omului se potoli, puiul de lup zăcea în barcă şi urla neîntrerupt. Acest lucru îl mulţumea pe stăpân, care-l lăsase jos, pe fundul bărcii.

Ambarcaţiunea lor, necontrolată atâta vreme, pornise pe apă la vale. Castor Cenuşiu luă iar vâslele şi, cum Colţ Alb se găsea nu departe de acestea, îi trase un şut. Puiul de lup se înfurie imediat şi îşi înfipse colţii în piciorul încălţat cu mocasini. Bătaia primită până acum nu însemna nimic pe lângă cea pe care o primi acum. Mâna grea a omului se porni să-l lovească fără nicio milă. Îl izbea şi cu vâsla de lemn. Era plin de vânătăi când fu aruncat din nou pe fundul bărcii. Indianul îi trase iar un şut, dar Colţ Alb nu-l mai muşcă.

Robia îi dăduse încă o lecţie. Niciodată nu trebuia să îşi muşte stăpânul, care-i era zeu, indiferent de situaţia în care se găsea. Trupul omului nu trebuia pângărit de colţii lui. Atacul împotriva zeului constituia cea mai gravă infracţiune şi avea să fie pedepsită cu cea mai cumplită bătaie.

Când traseră la mal, puiul zăcea pe fundul bărcii şi plângea, aşteptând ca indianul să facă tot ce voia cu el. Acesta îl aruncă la pământ, lovindu-l iar peste

vânătăi. Colţ Alb mai avu putere să se mârâie, tremurând, la picioarele lui.

Lip-Lip, căruia nu-i scăpaseră cele întâmplate şi care, de pe mal, văzuse tot, sări la el, îmbrâncindu-l şi muşcându-l. Slăbit şi bătut, puiul de lup ar fi căzut victimă sigură câinelui, dacă indianul nu i-ar fi tras un şut şi lui Lip-Lip, aruncându-l cât colo. Când căzu iar pe pământ, se găsea la vreo douăzeci de picioare de ei! Omul făcuse dreptate! Deşi se afla într-o stare nu tocmai fericită, Colţ Alb îi fu recunoscător indianului. Şchiopătând, porni pe urmele omului, însoţindu-l prin tabără până la cortul lui. Puiul de lup constatase că oamenii aveau dreptul de a pedepsi şi că nimeni nu se putea amesteca în treburile lor.

În acea noapte, când liniştea se coborî asupra satului indian, puiul de lup îşi aminti de mama lui şi începu să plângă după ea. Gemând prea tare, îl trezi pe stăpân. Acesta îl bătu iar. De atunci, de câte ori se găsea în apropierea oamenilor, Colţ Alb plângea doar în ascuns. De câte ori mergea singur la marginea pădurii, el îşi dădea însă frâu liber suferinţei, urlând şi schelălăind cât putea de tare.

Ar fi putut să plece urechea către amintirile vizuinii şi râului, şi să fugă înapoi în sălbăticie, dar amintirea mamei îl reţinea în sat. Oamenii plecau la

vânătoare, dar se întorceau, deci şi lupoaica trebuia să vină. Rămase sclavul indienilor, căci o aştepta pe ea.

Sclavia lui avea şi părţi bune. Afla multe lucruri noi. Mereu trăia o experienţă nouă. Oamenii aceia născoceau tot felul de lucruri ciudate, care îi stârneau curiozitatea.

Învăţase şi cum să se împace cu stăpânul său. Dacă-l asculta orbeşte şi făcea ceea ce i se cerea, nu mai era bătut, ci hrănit bine şi îngrijit.

Chiar Castor Cenuşiu îi arunca bucăţi de carne şi îl apăra de câini cât mânca. Iar bucăţile acelea se dovedeau tare bune. Primite de la stăpânul lui, fiecare i se părea mai bună decât multe dintre cele aruncate de femei. Indianul acela nu-l mângâia niciodată; fără să ştie de ce, începu să ţină la tăcutul şi singuraticul lui stăpân.

Astfel, pas cu pas, cătuşele robiei lui se strângeau. Aptitudinile rasei lui, care îl făcuseră să se apropie de oameni, puteau fi dezvoltate. Acest lucru avu loc în făptura lui, treptat, şi Colţ Alb începu să se simtă bine printre indieni, chiar dacă viaţa le era plină de necazuri. Puiul de lup nu-şi dădea seama de acestea. El suferea însă din cauză că o pierduse pe mama lui, dar spera că o va vedea şi tânjea după viaţa în libertate de odinioară, al cărei simbol era ea.

Capitolul XI

ÎN AFARA LEGII

Lip-Lip îl teroriza în continuare pe Colţ Alb, care devenise mai rău şi mai răzbunător decât fusese înainte. Puiul de lup simţea sălbăticia chiar în fiinţa lui, dar trăsătura aceasta îi fu mult amplificată de câinele acela. Astfel că răutatea lui Colţ Alb se făcu cunoscută şi printre oameni. De câte ori se crea agitaţie în sat, era vreo bătaie între câini sau vreo femeie striga că s-a furat ceva, se bănuia că în treaba asta era amestecat Colţ Alb şi de obicei chiar el era cauza.

Indienii nu se mai chinuiau să afle de ce făcea el lucrurile acelea. Efectele se dovedeau negative şi asta le ajungea. Devenise un prefăcut şi un hoţ, un

încurcă-lume, unul care isca mereu zarvă. Femeile mâniate, care aruncau după el cu lemne şi pietre, îi strigau că e un lup şi că asemenea animale aduc doar necazuri.

Astfel, el deveni un proscris pentru întreaga tabără. Toţi căţeii ţineau cu Lip-Lip. Între ei şi Colţ Alb existau mai multe deosebiri. Simţeau că avea o sământă de răutate în el şi îi arătau adversitatea pe care, din naştere, câinele o are faţă de lup. De aceea i se alăturară lui Lip-Lip, privindu-l pe Colţ Alb ca pe un duşman. Dar, când era atacat de căţei, tânărul lup muşca mai mult şi mai bine ca adversarii săi. Colţ Alb şi-ar fi bătut duşmanii, dacă s-ar fi înfruntat cu fiecare în parte. Ei însă îl atacau în haită şi se năpusteau mai mulţi asupra lui, chiar dacă unele confruntări începeau unul la unul.

Din acele bătălii, învăţă două lucruri de bază, şi anume: cum să se apere de atacul haitei şi cum să se mişte mai bine şi mai cu folos, când făcea faţă unui singur adversar. Nu era uşor să rămâi în picioare în mijlocul unor căţei înfuriaţi! Puteai pieri în asemenea confruntări şi Colţ Alb pricepu repede asta.

Se ţinea pe picioare în mijlocul lor cu abilitatea unei pisici. Deşi primea o ploaie de lovituri, chiar de la câinii cei mari, fie dinapoi, fie din laturi, fiind

îmbrâncit sau chiar azvârlit în aer, el cădea mereu în picioare.

Înainte de a se încăiera, câinii mârâie, îşi arată colţii şi păşesc sfidători. Colţ Alb învăţă să treacă peste asemenea introducere. Se apuca îndată de treabă, ca să nu tabere asupra lui şi ceilalţi. Imediat ce termina, fugea repede să se ascundă.

Aşa se face că nu-şi trăda intenţiile, ci sărea asupra vrăjmaşului, îl muşca şi-l rupea în bătaie, fără să-i lase timp să se dezmeticească. În felul acesta, duşmanul era grav rănit chiar de la începutul luptei. Surpriza conta foarte mult în atacurile lui. Dacă un câine era rănit la grumaz sau îşi pierdea o ureche înainte de a pricepe că lupta începuse, acela era învins pe jumătate.

Atacurile lui rapide descumpăneau orice căţel, acesta lăsându-şi astfel descoperită cea mai vulnerabilă parte a sa, dedesubtul gâtului, unde, dacă îl muşca vrăjmaşul, n-ar fi supravieţuit. Puiul de lup ştia secretul acesta. Făcea parte din moştenirea lăsată de strămoşii lui vânători. Nu ezita să folosească procedeul acela de îndată ce vreun căţel, debusolat de atacurile lui, îşi lăsa gâtul dezgolit.

Fiindcă nu era încă destul de mare şi de puternic, adversarul lui încă supravieţuia unei asemenea

mușcături. Însă mulți căței se învârteau prin tabără cu grumazul sfâșiat, iar vinovatul era Colț Alb.

Într-o zi, prinse un cățel singur în marginea pădurii, îl atacă și îl ucise, rupându-i vena de sub grumaz. În tabără izbucni larmă mare, iar stăpânul animalului află cine era de vină. Femeile din sat adăugară incidentul la necazurile pe care le produceau hoțiile puiului de lup, așa că mai mulți indieni, supărați, îl înconjurară pe Castor Cenușiu. El păzi însă cu strășnicie intrarea cortului său, unde îl adusese pe vinovat, și se împotrivi răzbunării pe care ceilalți membri ai tribului i-o cereau.

Puiul de lup era urât și de oameni și de animale. În perioada următoare, se găsi deseori în primejdie. Dulăii voiau să-l sfâșie, oamenii să-l bată. Blestemele și pietrele îl însoțeau peste tot, ca și amenințările câinilor. Din această cauză, era mereu la pândă, încordat, gata de atac sau de fugă, cu ochii cercetând să nu fie atins de vreo piatră sau vreun băț aruncat din senin.

Era în stare să mârâie mai rău ca oricare alt dulău din sat. Scopul acelui mârâit era să sperie ori să prevină dușmanul de primejdia unui atac. Zgomotul făcut de el se dovedea cumplit. Cu botul încrețit de spasme, cu urechile pleoștite și cu ochii scăpărând de ură, Colț Alb

își scotea limba roșie și își zbârlea părul pe spinare, oferind dușmanului o priveliște de groază, care putea sili să se oprească pe aproape orice atacator. O astfel de oprire trecătoare îi dădea un răgaz hotărâtor, în care avea timp să se gândească ce are de făcut, dar putea să ducă și la o oprire totală a atacului adversarului. Chiar și dulăii mai bătrâni se dădeau la o parte din calea lui, când mârâitul lui Colț Alb le dădea posibilitatea să se retragă în chip onorabil.

Fiind surghiunit de haită, puiul de lup se arăta hotărât s-o facă să plătească pentru această hotărâre. Dacă el nu putea umbla cu ceilalți căței, nici aceștia nu puteau umbla altfel decât în grup. Doar Lip-Lip nu se temea de el și ar fi vrut să-i apară în cale. Orice alt cățel, care ajungea singur pe malul apei, era pierdut! Tabăra era deșteptată, uneori, de schelălăitul vreunui animal care încerca să scape de colții puiului de lup.

Cățeii știau deci că trebuiau să rămână în haită și săreau pe el când îl întâlneau. Dar Colț Alb alerga foarte repede și astfel reușea să le scape. Dar vai de cățelul care îi întrecea pe ceilalți într-o asemenea urmărire! Colț Alb învățase să se întoarcă brusc împotriva urmăritorului care alerga în frunte și să-l sfâșie, înainte ca restul haitei să-l ajungă. Asemenea lucruri se întâmplau deseori, căci, în cursul urmăririi, câinii uitau

regulile şi fiecare fugea după puterile lui. Colţ Alb îl pedepsea întotdeauna pe cel aflat în fruntea haitei.

Căţeilor le plăcea să-l vâneze pe micul lup. Lui Colţ Alb nu-i era teamă de ei, fiind cel mai iute de picior şi scăpându-le mereu. De multe ori îi făcuse să-l alerge prin pădurea învecinată, în timp ce tot mai aştepta, zadarnic, întoarcerea mamei sale. Până la urmă le scăpa, şi lătrăturile lor îl vesteau cam pe unde se găseau, în vreme ce el străbătea sălbăticia cu paşi uşori şi fără zgomot, ca o umbră, asemeni strămoşilor săi lupi. Cunoştea bine pădurea şi tainele ei, simţindu-se mai legat de acestea decât ceilalţi căţei. Adesea, ca să-şi piardă urma, mergea prin apa râului, apoi ieşea pe mal şi se pitea în desiş, în vreme ce ei urlau în zadar, nu departe de el.

Hăituit de câini şi de oameni deopotrivă, sălbatic şi nemilos, bătându-se fără încetare, Colţ Alb crescu repede, fără să cunoască blândeţea sau iubirea. Nu era o lume potrivită pentru aşa ceva. Legea pe care o învăţase era să asculte de cel puternic şi să-l nimicească pe cel slab. Castor Cenuşiu era zeu şi încă unul puternic, astfel că puiul de lup i se supunea. Însă un căţel mai tânăr sau mai mic decât el era ceva slab şi trebuia nimicit. El vedea lucrurile numai prin prisma forţei. Pentru a se apăra de atacurile dulăilor, nu vedea

altă cale decât să fie mai crud şi mai sălbatic ca ei. Fiind mai rapid în mişcări decât câinii, fugind mai iute, dovedindu-se mai rău, mai suplu, mai rezistent şi mai agil, având muşchi de oţel, se arăta hotărât să le ţină piept tuturor duşmanilor lui şi să supravieţuiască în tabăra indienilor.

Capitolul XII

URMĂRINDU-I PE ZEI

Când se apropie toamna, zilele devin mai scurte, iar gerul începe să muşte. În perioada aceea, Colţ Alb s-a hotărât să încerce să scape din sclavie.

În sat se stârnise, de câteva zile, o larmă deosebită. Tabăra de vară urma să fie părăsită, iar tribul avea să plece la vânătoarea de toamnă. Colţ Alb le vedea pregătirile şi nerăbdarea lui creştea, pe măsură ce se strângeau corturile şi bărcile, aflate lângă mal, erau încărcate cu diverse lucruri. Apoi canoele începură să plece, şi unele chiar dispărură în josul râului.

Colţ Alb rămase printre ultimii. Când i se oferi prilejul, o şterse în pădurea din apropiere. Furişându-se

prin apa care începea să îngheţe, reuşi să-şi piardă urma. Se ascunse apoi în nişte tufe şi aşteptă. Timpul se scurgea încet, iar el dormea cu întreruperi. După o vreme, fu trezit de glasul stăpânului său, care-l chema. Se auzeau şi alte glasuri omeneşti. Colţ Alb înţelese că era strigat şi de nevasta lui Castor Cenuşiu, ca şi de Mit-Sah, fiul lui.

Deşi îi era teamă şi ceva îl împingea să iasă din ascunzătoare ca să se ducă la oameni, nu făcu asta. Aşteptă până ce glasurile se pierdură în depărtare, apoi ieşi din tufiş, să se bucure de libertate.

Se lăsa întunericul, dar el alerga, fericit, printre copaci. Deodată se simţi foarte singur. Se aşeză jos şi îşi ciuli urechile la liniştea pădurii din jur. Nu se mişca nimic, nu se auzea nimic, iar el nu se simţea în largul său. Începu să se teamă de liniştea aceea, de primejdiile ce se puteau ascunde în spatele copacilor întunecaţi.

I se făcu frig. Cortul lângă care se adăpostea îi lipsea, iar labele începură să-i îngheţe, aşa că le ridică, pe rând, pe cele din faţă, ca să nu mai atingă solul îngheţat. Încercă să şi le acopere cu coada stufoasă, apoi îşi aminti de tabăra indienilor, de corturile lor şi de focul strălucitor. Parcă auzea glasurile ascuţite ale femeilor, pe cele groase ale bărbaţilor şi mârâitul câinilor. I se făcu foame, dar nu era nimeni în jur să-i

arunce o bucată de carne sau de peşte... Nu exista în jur decât tăcerea ameninţătoare, dar nu se putea sătura cu ea.

Sclavia îl schimbase, căci nu mai ştia să se descurce singur. Noaptea se dovedea foarte întunecoasă, iar simţurile lui, slăbite de zgomotul şi agitaţia din tabără, nu mai percepeau nimic. Încercă din răsputeri să surprindă un sunet cât de slab, o mişcare, dar nu reuşi.

Fu cuprins de groază. Deodată, o siluetă uriaşă, întunecată, îi apăru în faţă. Dar nu era decât umbra unui copac luminat de luna ce apăruse, o clipă, din nori! Se linişti şi mârâi încet, de teamă să nu-l audă alţi duşmani ascunşi pe acolo.

Încă nu uitase mirosul fumului de tabără. În urechi îi mai răsunau strigătele indienilor. Ieşi din pădure şi se bucură de lumina lunii. Nu mai existau umbre, nu se mai afla în beznă, dar nici satul nu mai era acolo. Uitase că indienii plecaseră...

Se opri din alergat. Încotro urma să se îndrepte? Porni spre fosta lor tabără, unde adulmecă grămezile de resturi rămase de la zei. I-ar fi plăcut ca oamenii să arunce cu pietre după el, aşa cum obişnuiau, mai ales femeile, când se supărau, ar fi vrut ca stăpânul lui să-l

lovească, ba chiar ar fi acceptat să se bată cu Lip-Lip şi cu haita fricoasă, pe care o înfruntase de atâtea ori.

Se opri în locul unde se înălţase cortul lui Castor Cenuşiu, apoi îşi ridică botul către lună şi începu să urle sfâşietor, tânjind după mama lui, plângându-şi singurătatea şi teama, necazurile prin care trecuse şi cele care urmau. Urletul lui, de lup adevărat, venit din fundul gâtlejului, era primul de acest fel pe care-l scotea.

Lumina dimineţii îi alungă teama, dar îl făcu să se simtă şi mai singur. Acolo unde oamenii se agitaseră de zor, cu puţin timp în urmă, nu se mai afla nimic. Se hotărî şi porni prin pădure, pe malul apei. Fugi întreaga zi, fără pauză. Fiinţa lui fusese făcută ca să alerge neîncetat. Trupul lui nu cunoştea oboseala, dovedindu-se oţelit şi foarte rezistent, calităţi pe care le moştenise de la neamul lui. Urca şi cobora înălţimile care se înşirau către vărsarea râului, urmând firul apei. Traversa, prin vaduri ori înotând, afluenţii care i se iveau în cale. Mergea pe gheaţa care se forma pe margini şi, de câteva ori, aceasta se sparse sub el, astfel că se luptă să scape cu viaţă. Se luase după urmele rămase de la stăpânul său şi încerca să descopere locul în care acesta părăsise albia râului şi pornise spre pădurea din interior.

Colţ Alb se dovedea mai deştept decât celelalte animale din neamul lui, dar nu înţelegea că indienii s-ar fi putut îndrepta şi spre celălalt mal al fluviului. Dacă ei merseseră într-acolo?

Abia mai târziu, după ce experienţa lui avea să se îmbogăţească cu noi cunoştinţe despre râuri şi poteci, ar fi priceput că există şi o asemenea posibilitate. Deocamdată, alerga cu încăpăţânare, neţinând cont decât de malul de pe acea parte a fluviului pe care se găsea el.

Fugi întreaga noapte, prin întuneric se lovi de felurite obstacole şi trăi întâmplări neplăcute, care îl făcură să-şi piardă timpul. Până la amiaza zilei următoare, alergase treizeci de ore, iar muşchii lui oţeliţi începură să se înmoaie. Numai voinţa de a-şi continua cursa nu-i slăbise defel.

Nu mai mâncase nimic de patruzeci de ceasuri şi era înfometat. Intrase de multe ori în apă, iar blana-i era plină de noroi. Perniţele deformate ale labelor îi sângerau. Şchiopăta din ce în ce mai accentuat. Începu să ningă, iar zăpada rece şi lipicioasă ascundea nu doar urmele oamenilor, ci şi gropile şi râpele, drumul devenind mai periculos.

Castor Cenuşiu se hotărâse să-şi facă tabăra, în acea seară, pe malul drept al fluviului, pentru că în

direcţia aceea avea loc vânătoarea. Înainte de a se face întuneric complet, Kloo-Kooch, nevasta lui, observase un elan venit să bea apă. Dacă animalul acela n-ar fi vrut să se adape, dacă Mit-Sah n-ar fi virat ca să îşi ferească barca de zăpadă, dacă indianca n-ar fi zărit elanul şi Castor Cenuşiu nu l-ar fi ucis cu un glonţ bine tras, alta ar fi fost urmarea întâmplărilor. Indienii nu s-ar fi aflat în seara respectivă în calea lui Colţ Alb şi el nu i-ar fi întâlnit, astfel că ar fi continuat să meargă mai departe – şi fie ar fi pierit, fie ar fi devenit un lup adevărat.

Odată cu întunericul, zăpada se cernea mai deasă, iar Colţ Alb, schelălăind stins, şchiopătând şi împiedicându-se de obstacolele din calea lui, dădu de pârtia proaspătă. Pricepu de îndată cine o făcuse.

Mârâi nerăbdător şi o porni de-a lungul pârtiei, furişându-se printre copaci. În curând, zgomotele taberei îi ajunseră la urechi. Văzu focul, o recunoscu pe Kloo-Kooch, îl zări pe stăpânul lui stând pe vine şi mâncând ceva. În tabără aveau carne proaspătă!

Colţ Alb era convins că avea să fie pedepsit cu asprime. De aceea, se opri o clipă în loc şi se zbârli. Apoi o porni înainte, din nou. Nu-i plăcea defel bătaia pe care ştia că avea s-o capete, dar bucuria de a sta

lângă foc şi de a trăi printre oameni, de a fi apărat de ei, contau mai mult chiar şi decât duşmănia haitei de câini.

Se furişă către foc. Indianul îl văzu şi se opri din mâncat. Ticăloşit şi înjosit de slăbiciunea sa, lupul se apropie tiptil de el. Când ajunse lângă stăpân, i se culcă la picioare, supunându-i-se de bunăvoie, cu trup şi suflet.

Venise acolo nesilit de cineva, venise să stea lângă focul omului şi să asculte de el. Aştepta, tremurând, să fie pedepsit. Mâna omului se îndreptă către el! Dar nu ca să-l lovească. Aruncă o privire în sus. Castor Cenuşiu rupea bucata de seu în două! Castor Cenuşiu îi întindea o bucată de seu! Supus, dar şi nedumerit, Colţ Alb o mirosi atent, apoi o înfulecă.

Indianul ceru să i se aducă o bucată de carne şi i-o dădu, păzindu-l de ceilalţi câini, care voiau să tabere pe el. Recunoscător şi sătul, lupul se culcă la picioarele stăpânului său, privind flăcările care-l încălzeau şi clipind încet, pe jumătate adormit, gândindu-se că în ziua următoare nu avea să mai străbată nesfârşitele păduri pustii, ci se va afla lângă oameni, lângă zeii lui, de care asculta şi care aveau grijă de el.

Capitolul XIII

LEGĂMÂNTUL

Când Castor Cenuşiu, însoţit de Mit-Sah şi de Kloo-Kooch, porni la drum în susul fluviului, luna decembrie era pe sfârşite. O sanie trasă de câinii împrumutaţi ori cumpăraţi de către indian era condusă chiar de el. A doua, mai mică, trasă de căţei, era mânată de fiul lui, care-şi dorea să se comporte ca un bărbat adevărat. Astfel băiatul se deprindea să dreseze şi să conducă câinii, iar căţeii erau dresaţi pentru atelaj. Deşi părea o jucărie, sania ducea o grămadă de alimente şi mult echipament.

Colţ Alb îi văzuse pe ceilalţi câini trăgând din greu în hamuri, astfel că acceptă să fie înhămat şi el. Îi

puseră în jurul gâtului un guler de ham umplut cu muşchi şi legat cu două curele petrecute în jurul pieptului şi peste spate. Curelele erau prinse de o funie lungă, legată de sanie. Şapte căţei se străduiau în acel atelaj. Toţi erau mai în vârstă ca el, având nouă sau zece luni de viaţă, pe când el doar opt. Fiecare era legat de sanie cu o funie de lungime diferită, potrivit poziţiei ocupate de fiecare animal în atelaj.

Fiind făcută din coajă de copac – cu partea din faţă înălţată, ca să nu se afunde în zăpadă – şi neavând tălpige, sania era trasă direct pe zăpadă. În acest fel, încărcătura şi greutatea vehiculului se distribuia pe o mare suprafaţă, iar sania nu se scufunda nici măcar în zăpada proaspătă şi afânată. Frânghiile de lungimi diferite permiteau atelajului să se desfacă într-un evantai, astfel că niciun animal nu călca pe urmele celor dinaintea sa. Pe deasupra, această formaţie în evantai mai avea avantajul că animalele nu se puteau încăiera în timpul cursei. Cei din faţă i-ar fi putut ataca pe cei din spate, dar atunci ar fi avut de înfruntat biciul omului care conducea sania. În schimb, orice câine care ar fi încercat să-l atace pe cel dinaintea lui, se opintea mai tare, trăgea mai bine, în vreme ce animalul din faţă alerga, la rândul lui, mai iute, ca să evite

muşcătura. Datorită acestui şiretlic al omului, tot atelajul mergea din ce în ce mai repede.

Mit-Sah se dovedea înţelept, ca şi tatăl lui. El observase, în trecut, că Lip-Lip îl chinuia pe Colţ Alb, dar pe atunci Lip-Lip era căţelul altuia. Aşa că Mit-Sah nu îndrăznise decât să-i arunce câte o piatră, ca din întâmplare. Acum, începu să-şi pună în aplicare planul de răzbunare, înhămându-l pe Lip-Lip la capătul celei mai lungi frânghii. Acest lucru însemna că el era înaintaşul atelajului, ceea ce, aparent, însemna o mare cinste pentru căţel; în realitate însă, în loc să mai fie tiranul şi stăpânul haitei, era acum urât şi persecutat de aceasta.

Deoarece era primul, câinii din urma lui îi vedeau doar coada stufoasă şi picioarele care goneau, ceea ce-i speria mai puţin decât coama lui înfoiată şi colţii săi strălucitori. În plus, îl vedeau fugind înaintea lor toată ziua şi îşi ziceau că fuge de teama lor.

Când sania pornea la drum, toţi câinii începeau să-l alerge pe Lip-Lip şi cursa lor dura întreaga zi. La început, căţelul cel voinic a vrut să se întoarcă la adversarii săi, dar Mit-Sah îl lovise peste bot cu biciul lung de aproape treizeci de picioare, din maţe de caribu împletite, obligându-l să renunţe la planul său. Lip-Lip ar fi fost în stare să se bată cu haita, dar nu putea

înfrunta biciul, astfel că se puse pe alergat, ca să nu-l muşte cei din urmă.

Băiatul nu se mulţumi însă cu atât, ci mai avu un gând viclean. Îl favoriza de faţă cu celelalte animale, pentru ca acestea să-l urască şi mai mult, dându-i carne de faţă cu ei, şi numai lui. Ceilalţi turbau de furie, mai ales că băiatul îl apăra pe Lip-Lip în timp ce acesta îşi înfuleca bucata de carne. Chiar când nu îi dădea nimic de mâncare, Mit-Sah îi ţinea pe ceilalţi căţei la distanţă de el, lăsându-i să creadă că îl hrăneşte cu carne pe Lip-Lip.

Colţ Alb trăgea cu spor la sanie. El învăţase, mai bine decât ceilalţi câini, că nu avea rost să i te împotriveşti omului şi că era bine să i te supui. Nu ţinea cont de perioada în care haita îl persecutase, nu-şi făcea prieteni printre câini, iar de mama lui uitase. De aceea, nu urmărea decât să-şi arate devotamentul faţă de zeii lui, să muncească mult şi cu folos pentru ei. Se dovedea ascultător şi truditor. Îi era credincios stăpânului său, ale cărui porunci le asculta cu sfinţenie – calitate specifică lupilor şi câinilor sălbatici, care se dezvoltase foarte mult la el.

Între el şi ceilalţi exista doar ură şi duşmănie. Nu se jucase vreodată cu alţi căţei şi nici n-ar fi ştiut cum

s-o facă. Ştia doar să se bată cu ei, să-i muşte şi să-i lovească.

Lip-Lip nu mai era şeful haitei. Când nu alerga în faţa celorlalţi, se ţinea după Castor Cenuşiu, Mit-Sah ori Kloo-Kooch, căci haita abia aştepta să-l pedepsească, aşa cum făcuse odinioară şi cu Colţ Alb.

Deoarece Lip-Lip fusese detronat, locul lui ar fi putut să-i aparţină puiului de lup, dar el era prea singuratic şi sălbatic pentru un asemenea post. Bucuria lui consta doar în a-i cotonogi pe vecinii săi de ham. Altceva nu-l interesa. Căţeii se dădeau la o parte din calea lui, ori de câte ori trecea, şi nimeni nu îndrăznea să-i fure carnea. Dimpotrivă, îşi înfulecau degrabă porţia, temându-se că le-ar putea-o lua el. Colţ Alb asculta de acea lege potrivit căreia cel slab trebuie asuprit, iar cel puternic trebuie servit. Îşi mânca porţia de carne cât mai repede şi apoi vai de câinele care nu terminase încă! Urma un mârâit şi o muşcătură, iar căţelul respectiv rămânea să se plângă în zadar la stelele de pe cer, în timp ce Colţ Alb termina porţia pentru el.

Dacă vreun câine i se împotrivea, era bătut. Colţ Alb nu stătea degeaba niciodată. Era mândru de singurătatea lui, în mijlocul taberei, şi se lupta pentru aceasta. Dar înfruntările cu ceilalţi căţei nu durau mult.

El se dovedea prea iute în mişcări, astfel că adversarul era sfâşiat şi sângera înainte ca să priceapă ce se întâmplase. Practic, erau învinşi dinainte de a se bate.

Ceilalţi trebuiau să-l respecte întotdeauna şi nu li se îngăduiau anumite gesturi, cum ar fi fost să-i tulbure singurătatea ori să nu-i recunoască supremaţia, altminteri îşi primeau imediat pedeapsa.

Îi tiraniza, fiindu-le un stăpân înverşunat. Cel slab era cel mai chinuit, aşa cum îl învăţase pe el viaţa necruţătoare, încă de când se născuse. Împreună cu mama lui, se luptase cu sălbăticia şi îi supravieţuise, de aceea nu recunoştea deasupra lui decât puterea omului. Cât timp călători alături de indieni, el se arătă supus şi faţă de câinii cei mari din taberele celorlalte animale-oameni pe care le întâlniră.

Călătoria lui Castor Cenuşiu dura de mai multe luni. Colţ Alb devenise mai puternic, fiind antrenat de truda lui zilnică, iar gândirea i se maturizase. Ştia lumea în care trăia, iar felul lui de a gândi era rece şi materialist. Mediul acela îi era ostil, brutal, lipsit de căldură sufletească; acolo nu exista mângâiere, dragoste sau alte sentimente gingaşe.

Nu-l iubea pe indian, care, deşi era un zeu, se dovedea unul crud. Îl recunoştea ca stăpân, căci era mai inteligent decât el şi mai brutal. Era ceva în toată fiinţa

lui Colţ Alb care-l făcea să accepte, chiar să dorească această stăpânire, căci altfel nu s-ar fi întors din sălbăticie pentru a se supune. În mintea lui, existau zone care nu fuseseră încă explorate. Dacă indianul i-ar fi vorbit frumos ori l-ar fi mângâiat, acele zone ar fi ieşit la lumină. Dar Castor Cenuşiu nu era în stare să-i vorbească frumos ori să-l mângâie. El domina cu sălbăticie şi conducea cu brutalitate, pedepsind orice abatere de la voinţa sa cu lovituri de ciomag şi orice îndeplinire a poruncilor sale prin evitarea bătăii. Astfel că puiul de lup nu află fericirea dată de mâna omului. Pe deasupra, mâinile oamenilor nici nu-i plăceau, chiar dacă uneori îi ofereau hrană şi se arăta binevoitor în faţa lor. Ştia însă că trebuie să se ferească de ele, căci aruncau cu pietre, loveau cu ciomege şi plesneau din bici, iar atunci când atingeau se pricepeau să-l facă să sufere, ciupindu-l şi lovindu-l.

Chiar şi copiii de indieni îl loviseră cu palmele lor, ba unul foarte mic încercase să-i scoată un ochi. De aceea, începu să se ferească de ei. Nu-i suporta lângă el. Când îi vedea că vin către el, ameninţându-l, se ridica şi pleca.

Odată, pe când se afla într-o tabără a indienilor de pe malul Marelui Lac al Sclavilor, având de suferit de pe urma mâinilor animalelor-oameni, Colţ Alb ajunse

la concluzia că trebuia modificată legea potrivit căreia îi era interzis să-i muşte pe zei. Căutând mâncare pe acolo, dăduse peste un băiat care tăia, cu o toporişcă, carne îngheţată de elan. Cum bucăţile cădeau prin zăpadă, Colţ Alb se oprise şi începuse să înfulece bucăţile căzute. Dar băiatul lăsase jos toporişca, pusese mâna pe un ciomag şi încercase să-l lovească. El se ferise, dar băiatul începuse să-l urmărească şi lupul, care nu cunoştea satul acela, trecu printre două corturi şi se trezi în faţa unui mal de pământ.

Colţ Alb nu mai avea scăpare! Nu avea cum să iasă de acolo decât trecând printre două corturi, dar băiatul îi aţinea calea. Gata să lovească cu ciomagul, tânărul indian se apropiase de victima lui. Colţ Alb se înfuriase. Îl ameninţă pe micul zeu, mârâind la el şi ridicându-şi părul de pe spinare, căci pedeapsa acestuia nu se dovedea cinstită. Colţ Alb cunoştea bine legea prăzii, potrivit căreia resturile de mâncare îi aparţineau câinelui care le găsea. Deci el nu greşise, nu încălcase obiceiurile; cu toate astea, băiatul voia să-l bată. Atunci Colţ Alb se repezise asupra acestuia, pe neaşteptate, şi-l doborâse în zăpadă! Totul se petrecuse fulgerător, încât băiatul nici nu-şi dăduse seama când se trezise răsturnat în zăpadă, cu mâna în care ţinea bâta sfâşiată de colţii lupului.

Colţ Alb ştia că încălcase legea zeilor, înfigându-şi colţii în carnea sacră a unuia dintre ei, şi nu se putea aştepta decât la cea mai cumplită pedeapsă. Fugise la stăpânul său şi se ghemuise la picioarele acestuia. Băiatul muşcat şi familia lui veniseră la Castor Cenuşiu, cerând răzbunare, dar indianul nu fusese de acord cu ei, ci îl apărase pe puiul de lup, împreună cu Mit-Sah şi Kloo-Kooch. Ascultând cearta lor, Colţ Alb pricepuse că fapta lui fusese îndreptăţită. Şi în felul acesta îşi dăduse seama că existau mai multe feluri de zei, ai săi şi ceilalţi, care se deosebeau între ei. De la zeii săi trebuia să suporte dreptatea ori nedreptatea, pe când celorlalţi le putea riposta, în caz că nu aveau dreptate. Atunci putea să se răzbune, folosindu-şi colţii.

Înainte de a se face noapte, puiul de lup mai învăţase ceva. În timp ce Mit-Sah aduna singur vreascuri prin pădure, băiatul muşcat, însoţit de alţi zei străini, îl atacară. La început, Colţ Alb se uitase cum Mit-Sah lua bătaie, crezând că era treaba zeilor să se răfuiască între ei. Apoi, când văzu că stăpânul său încasa lovitură după lovitură, fusese cuprins de furie şi sărise în mijlocul lor, muşcând în dreapta şi în stânga. Câteva clipe mai târziu, adversarii lui Mit-Sah fugiseră care încotro, lăsând urme de sânge prin zăpadă. Întors la cortul lor, băiatul povestise păţania iar Castor

Cenuşiu îi dăduse lui Colţ Alb mai multă carne ca de obicei. Sătul şi mulţumit, moţăind lângă foc, lupul înţelesese că noua lege se dovedea la fel de valabilă ca şi celelalte de până atunci.

Astfel se învăţă el să apere proprietatea. Trupul zeului său şi bunurile acestuia trebuiau păzite, cu orice preţ, împotriva lumii întregi – chiar muşcându-i pe alţi zei. Dar acest lucru era deosebit de periculos, fiindcă un câine nu se poate măsura cu un zeu. Cu toate acestea, Colţ Alb îşi învinse frica şi acei zei care obişnuiau să fure învăţară foarte repede să nu se atingă de avutul lui Castor Cenuşiu.

Un alt lucru pe care Colţ Alb l-a învăţat repede a fost şi că acela care fură se dovedeşte fricos, gata să fugă la cel mai mic zgomot. Din clipa în care el începea să facă larmă şi până apărea Castor Cenuşiu nu trecea prea multă vreme, de aceea puiul de lup a priceput că de stăpânul lui voia hoţul să se ascundă. Dar Colţ Alb nu dădea niciodată alarma lătrând, fiindcă el nu lătra niciodată, ci sărea asupra străinului şi îl muşca. Morocănos şi singuratic, lupul era foarte potrivit pentru paza bunurilor. Castor Cenuşiu îl încurajă în acest sens, iar tânărul lup deveni mai sălbatic şi mai singuratic decât fusese până atunci.

Lunile treceau, iar înţelegerea dintre om şi Colţ Alb se întări. Era legământul pe care strămoşii câinilor îl făcuseră, demult, cu oamenii. Ca şi lupii, câinii sălbatici îl respectau. Aşa făcea şi Colţ Alb. Condiţiile se dovedeau a fi simple, căci el îşi ceda libertatea şi i se supunea zeului-om muncind pentru el şi apărându-i bunurile, iar acesta îi dădea în schimb mâncare şi foc, apărare şi tovărăşie.

Obligaţiile faţă de om erau destule. Printre acestea se găsea şi aceea de a-şi iubi stăpânul. Dar Colţ Alb nici nu cunoscuse sentimentul acela. De mama lui abia îşi mai amintea. Părăsise sălbăticia şi renunţase la neamul lui pentru a-l asculta pe om; de aceea, chiar dacă s-ar fi ivit iar mama lui, nu şi-ar mai fi lăsat singur stăpânul ca să plece după ea. Credinţa faţă de zeu devenise mai puternică decât setea lui de libertate sau de legătura dintre el şi mama lui…

Capitolul XIV

FOAMEA

Se făcuse primăvară când Castor Cenuşiu îşi termină călătoria. Era deja luna aprilie, iar Colţ Alb împlinise un an. Deşi încă nu ajunsese la maturitate, era voinic şi doar Lip-Lip, din toată tabăra, îi putea ţine piept. Moştenise forţa şi statura atât de la tatăl său, lupul, cât şi de la Kiche, mama sa, şi de pe acum era la fel de mare ca şi câinii adulţi. Nu era greoi şi masiv, ci lung şi zvelt – forţa lui fiind mai mult de natură nervoasă. Blana lui avea culoarea specifică lupilor. Deşi din partea mamei era pe sfert câine, nu avea trăsăturile fizice specifice acestuia; doar mintea lui păstrase pecetea inteligenţei canine.

Când se plimba prin sat, era mulţumit că recunoştea anumiţi zei, pe care îi ştia dinaintea lungii călătorii a lui Castor Cenuşiu. Cât despre căţei, aceştia creşteau ca şi el, iar dulăii nu mai păreau aşa de înfricoşători cum şi-i amintea. Astfel că păşea mândru printre ei, nepăsător şi fără teamă.

Baseek era un câine bătrân, cărunt, care, atunci când Colţ Alb venise prima oară în tabără, îşi arăta doar colţii, şi puiul de lup fugea speriat, sau se făcea mic, lipindu-se de pământ. Acest dulău îl făcuse să se simtă neînsemnat, dar tot el îi arătă ce schimbări aveau loc în făptura lui. Pe când Baseek slăbea din pricina vârstei, Colţ Alb creştea şi se întărea din aceeaşi cauză.

Atunci când indienii tăiară un elan proaspăt vânat, tânărul lup aflase ce poziţie ocupa în ierarhia câinilor. La împărţirea cărnii, el primise o bucată din fluierul piciorului, cu destulă carne pe el. Se retrăsese cu porţia sa mai departe de hărmălaia câinilor şi o înfuleca de zor, când Baseek se aruncă asupra lui. Iute ca fulgerul, Colţ Alb îl muşcă de două ori pe atacator, apoi sări într-o parte. Surprins de iuţeala atacului, dulăul se uită mirat la tânărul lup, pe care nu mai îndrăznea să-l provoace, deşi între ei se găsea bucata de vânat.

Baseek îmbătrânise şi simţise pe propria-i piele, de mai multe ori, curajul şi forţa tinerelor animale, pe

care le terorizase până nu demult. Abia mai reuşea să iasă din înfruntările pe care singur le provoca, adversarii lui dovedindu-se prea puternici pentru trupul lui slăbit de ani. Mai demult, s-ar fi repezit la Colţ Alb, să-şi facă dreptate. Acum se mulţumi să se zbârlească la el, mârâind ameninţător, cu ochii ţintă la bucata de carne. Tânărul lup, amintindu-şi de respectul pe care i-l purtase în trecut, vru să se retragă, onorabil.

Aici Baseek făcu o greşeală. Dacă ar fi continuat să arunce priviri ameninţătoare şi să mârâie, Colţ Alb s-ar fi retras, lăsându-i carnea. Dar Baseek nu aşteptă, ci se apropie de pradă, considerând victoria câştigată. Fără să-l mai bage în seamă pe puiul de lup, bătrânul dulău se aplecă deasupra bucăţii, să o miroasă. Colţ Alb se zbârli uşor, dar Baseek, în loc să fie atent la mişcările acestuia, începu să muşte din carne. Nici chiar atunci nu era prea târziu. Ar fi fost de ajuns ca Baseek să stea aplecat peste carne, să se zbârlească şi să mârâie, iar Colţ Alb şi-ar fi văzut de drum, în cele din urmă. Dar lăcomia îl împinse pe dulău să muşte din bucata de carne, ceea ce era prea mult pentru Colţ Alb, mai ales că el se învăţase cu respectul pe care, de câteva luni, i-l acordau tovarăşii de atelaj. Astfel că atacă pe neaşteptate. De îndată, urechea dreaptă a lui Baseek fu ruptă în bucăţi, iar dulăul nici nu apucă să înţeleagă ce

s-a întâmplat. Următorul atac, mai puternic, îl făcu să se rostogolească şi lupul îl muşcă de gât. În vreme ce se ridica, adversarul îşi înfipse colţii de încă două ori în umărul lui. Totul se desfăşură extrem de repede. Zadarnic se aruncă Baseek asupra lui Colţ Alb, căci fălcile lui se închiseră în gol. În schimb, cu aceeaşi iuţeală, lupul cel tânăr îi sfârtecă nasul, iar dulăul se dădu înapoi din faţa cărnii, clătinându-se.

Rolurile se inversaseră. Colţ Alb redevenise stăpânul cărnii, pe care o păzea ameninţător. Dulăul se retrăgea din faţa adversarului său, mult prea rapid ca să-l înfrunte, simţind, cu amărăciune, povara vârstei. Încercă să îşi apere, cu eroism, demnitatea. Se întoarse cu spatele la carne şi la paznicul ei – ca şi când nu l-ar mai fi interesat – şi plecă, păşind mândru. Abia când nu mai fu văzut de nimeni, se opri să îşi lingă rănile.

După această victorie, tânărul lup deveni şi mai încrezător în sine şi mai mândru. Nu-i mai respecta defel pe dulăi. Nu-i provoca, dar nici nu mai era dispus să accepte supremaţia acestora. Nu permitea vreunui dulău să-i taie calea ori să-i aţină drumul. Ieşise din rândul căţeilor, aşa că trebuia să i se acorde respectul cuvenit. Evident, tovarăşii lui de atelaj încă se dădeau la o parte din calea dulăilor, ba le mai cedau şi carnea primită de la stăpân.

Colţ Alb, sălbatic de felul lui, ursuz şi nesociabil, aruncând priviri fioroase în jur, începuse să fie acceptat ca egal de către câinii vârstnici, care îl priveau uluiţi, şi care învăţară repede să-l lase în pace, fără acte de duşmănie sau oferte de prietenie. Nu se amestecau în viaţa lui, pentru că, după câteva înfruntări, învăţaseră că nu era bine să o facă.

Pe la mijlocul verii, Colţ Alb avu parte de o altă încercare. Ducându-se să cerceteze un cort ridicat în marginea satului, pe când el se aflase la vânătoare cu Castor Cenuşiu şi alţi indieni, nimeri peste mama lui! O privi fix, amintindu-şi de ea destul de vag. Lupoaica însă mârâi ameninţător către el. Amintirile lui Colţ Alb se limpeziră cu totul. De acest mârâit, atât de cunoscut, erau legate vremurile când el fusese pui – înainte de a-i fi cunoscut pe zei – şi când lupoaica era centrul universului lui. Sări spre ea cu bucurie, copleşit de vechile sentimente de odinioară, dar Kiche îl primi cu un mârâit feroce, iar colţii ei tăioşi îi sfâşiară obrazul până la os. Zăpăcit şi nedumerit, Colţ Alb se dădu înapoi, fără să simtă măcar durerea...

Nu avea de unde să ştie că lupoaica, fiind iarăşi mamă, nu-şi mai amintea de vechii pui, ci se îngrijea doar de cei noi. Pentru ea, el era un necunoscut, care îi ameninţa, chiar prin prezenţa lui, odraslele.

Unul dintre pui se îndreptă spre el. Era unul dintre fraţii săi vitregi, dar el nu ştia asta. Curios, dădu să adulmece puiul, dar lupoaica sări furioasă şi îl muşcă a doua oară de falcă. Atunci Colţ Alb se retrase. Amintirile şi gândurile ce-l legau de trecut reintrară în mormântul din care căpătaseră viaţă. O privi cum îşi linge odrasla şi cum, uneori, mârâia la el. Pentru el, ea nu mai reprezenta nimic. Se descurca singur, fără ea. Nici pentru lupoaică el nu mai însemna ceva anume, fiindcă acum grijile ei se dovedeau a fi altele.

Cugeta asupra acestor lucruri, uimit şi descumpănit, când ea vru să-l atace iar. Atunci Colţ Alb se îndepărtă repede de acolo. Nu se putea lupta cu o lupoaică, fiindcă o lege a neamului său interzicea masculilor asemenea confruntări. Simţi acea lege ca un îndemn venit din adâncurile fiinţei sale, o manifestare a instinctului care-l făcea să urle la lună ori la stele, în plină noapte, ori să se teamă de moarte şi de tot ce era necunoscut.

Se mai scurseră câteva luni. Colţ Alb deveni mai vânjos, crescu în greutate, iar caracterul i se modela conform firii sale moştenite de la părinţi şi mediului în care trăia. Transformările acelea aveau loc zi de zi. Dacă ar fi rămas în sălbăticie, trăsăturile sale ar fi fost

cele ale unui lup. Deoarece se apropiase, însă, de focul zeilor, firea lui începea să se asemene cu a unui câine.

Devenea un animal ciudat în raport cu celelalte din tabără, sub influenţa mediului în care trăia şi a moştenirii sălbatice pe care i-o transmiseseră părinţii. Era tot mai ursuz, mai singuratic, mai nesociabil, mai feroce; căpătase respectul cuvenit din partea câinilor, care învăţaseră că e mai bine să-l lase în pace, în schimb, Castor Cenuşiu îl preţuia pe zi ce trecea tot mai mult.

Nu doar forţa şi greutatea lui creşteau, ci i se dezvoltau şi defectele. Nu putea suporta să se râdă de el. Nu-l interesa dacă hohotele lor de râs se îndreptau către alt subiect, dar turba de furie dacă el era cel vizat.

Dispreţul lor îl supăra şi îl ţinea într-o stare de iritare care dura câteva ore. În acel timp, dacă vreun câine îl supăra cu ceva, era vai de pielea lui! Nu îndrăznea să calce legea şi să îl atace pe Castor Cenuşiu, dacă acesta ar fi fost vinovat de hohotele respective, pentru că omul avea un ciomag, de aceea furia lui se revărsa asupra câinilor. Aceştia fugeau de el când îl vedeau cât era de fioros în acele momente.

Se afla în cel de-al treilea an de viaţă când, peste indienii de pe malurile fluviului Mackenzie, se abătu o mare foamete. Vara lipsiră peştii, iarna renii-caribu îşi

părăsiră locurile obişnuite. Elanii se dovedeau foarte rari, iepurii aproape dispăruseră, iar animalele de pradă pieriră în număr mare, căci, lipsite de hrană, se atacau unele pe altele, distrugându-se reciproc.

Rezistară doar cei mai puternici. Indienii vânau dintotdeauna, de când se ştiau ei. Cei bătrâni şi cei slabi pieiră. Jalea şi tristeţea se revărsau peste tabăra lor, unde femeile şi copiii nu mâncau nimic, de bunăvoie, ca să se hrănească bărbaţii care, sleiţi de puteri, umblau mereu prin pădure, după vânat.

Foametea aceea i-a făcut pe zeii lui Colţ Alb să-şi mănânce mocasinii din piele tăbăcită şi mănuşile, în timp ce câinii îşi rodeau hamurile şi chiar cozile bicelor. În cele din urmă, câinii se mâncară între ei, iar oamenii îi mâncau pe câinii rămaşi.

Au fost ucişi, la început, cei slabi şi neputincioşi. Dulăii ceilalţi se uitau şi pricepeau ce se întâmpla cu rudele lor. Unii, mai îndrăzneţi şi deştepţi, părăsiră tabăra indienilor, devenită un adevărat abator, şi fugiră în pădure, unde muriră de foame ori sfâşiaţi de lupi.

În zilele acelea pline de suferinţă, tânărul lup se ascunse şi el în pădure. Mai trăise acolo şi se descurca mai bine decât ceilalţi câini, căci îl îndrumau amintirile de când fusese pui. Ajunse deosebit de îndemânatic în prinderea vieţuitoarelor mici. Stătea la pândă ore

întregi, urmărind fiecare mişcare a unei veveriţe precaute, aşteptând cu o răbdare la fel de mare ca foamea care îl chinuia până ce veveriţa cobora pe pământ. Dar nici atunci nu se grăbea; aştepta până ce era sigur de lovitură, înainte ca micul animal să se poată refugia într-un copac. Numai atunci ţâşnea din ascunziş, cu o iuţeală de necrezut, fără să-şi greşească vreodată ţinta.

Fiindcă nu se putea sătura numai cu asemenea vietăţi, pentru că nu erau destule, începu să scormonească pământul după şoareci, ba chiar să înfrunte în luptă sângeroasa nevăstuică, tot atât de flămândă ca şi el, dar mai feroce.

Când foamea devenea de nesuportat, se întorcea la tabăra indienilor. Dar nu intra în tabără, ci pândea în pădure, ferindu-se să fie descoperit şi jefuind cursele de iepuri, în rarele ocazii când cădea vreo pradă. Jefui până şi iepurele din cursa lui Castor Cenuşiu, în timp ce indianul cutreiera pădurea după vânat, adesea fiind nevoit să se aşeze din cauza slăbiciunii.

Într-una din zile, Colţ Alb întâlni un lup tânăr şi sleit de foame, jigărit, doar piele şi os. Dacă n-ar fi fost el însuşi înfometat, poate că s-ar fi întovărăşit cu lupul şi ar fi intrat în haită alături de fraţii lui sălbatici, dar aşa îl ucise şi îl mâncă.

Până atunci avusese noroc, fiindcă de fiecare dată când rămânea fără hrană, se întâmpla ceva şi îi ieşea în cale o vietate, iar când se simţea vlăguit nu nimerea peste el un prădător mai puternic. Se întâmplă însă, într-o zi, să întâlnească o haită de lupi lihniţi de foame. Deoarece se hrănise bine, timp de două zile, cu carnea unui râs pe care îl răpusese, reuşise să fugă şi să se distanţeze de haită, lăsând-o mult în urmă. Şi nu numai că se depărtă de haită, dar, făcând un larg ocol, se întoarse pe pârtia făcută de el însuşi şi întâlni pe unul din urmăritorii lui istoviţi, pe care îl omorî.

Apoi plecă din ţinutul acela şi se îndreptă către meleagurile unde deschisese ochii. În vechea lor vizuină o găsi pe mama lui! Şi ea plecase de lângă focurile oamenilor, venind acolo să nască. Când se ivi Colţ Alb, doar unul dintre puii ei mai trăia, dar nici acesta nu avea să mai reziste mult foametei cumplite. Era prea mic pentru a supravieţui unor asemenea chinuri…

Lupoaica nu se arătă prea bucuroasă de prezenţa lui acolo. Lui însă nu-i păsa. Era mai voinic decât mama lui. Se îndepărtă de locul acela şi porni spre izvorul râului. Ajunse la bifurcaţia celor două braţe şi merse pe malul celui din stânga, până ce dădu de

vizuina râsului pe care-l ucisese împreună cu mama lui. Se cuibări în vizuină şi rămase acolo o zi întreagă.

Se apropia primăvara, când aveau să se termine zilele de foamete. Pe neaşteptate, se întâlni cu Lip-Lip, care fugise şi el în pădure şi arăta foarte jigărit. Cei doi rivali de altădată se treziră astfel faţă în faţă, mârâind furioşi unul la celălalt.

În vreme ce Colţ Alb plesnea de sănătate, căci viaţa în sălbăticie îi priise şi, în ultima săptămână, mâncase din belşug, adversarul lui dintotdeauna nu se descurcase prea bine prin pădure şi era foarte slăbit. Lupul cel tânăr îşi aminti toate necazurile şi suferinţele pe care le îndurase din pricina lui Lip-Lip. Când celălalt vru să se retragă din faţa lui, Colţ Alb trecu la atac, îl împinse cu umărul şi, când dulăul căzu pe spate, îşi înfipse colţii în gâtlejul lui. Urmă o luptă pe viaţă şi pe moarte, care nu putea avea decât un singur învingător. Apoi tânărul lup plecă mai departe, pe drumul lui.

Peste câteva zile, ajunse la marginea unei păduri, unde o fâşie îngustă de pământ cobora către fluviul Mackenzie. Mai trecuse odinioară pe acolo, dar ţinutul se dovedise pustiu. Spre mirarea lui, acum aici era un sat. Ascuns pe după copaci, Colţ Alb încercă să vadă despre ce era vorba. Mirosurile, zgomotele şi priveliştile nu păreau diferite de cele pe care le cunoscuse.

Era chiar vechea tabără indiană, care se mutase acolo. Totuşi, atmosfera se dovedea alta decât cea de pe vremea când fugise el dintre indieni. Nu se mai auzeau plânsete şi jeluiri. Percepu, în schimb, zgomote ce arătau că acolo exista hrană, căci glasul unei femei supărate, dar sătule, nu se asemăna deloc unuia vlăguit de foamea prelungită. Prin aer, adulmecă mirosul de peşte. Deci zeii aveau ce mânca! Îndrăzneţ, se ivi din pădure şi se îndreptă către cortul lui Castor Cenuşiu. Acesta nu se găsea acolo, dar Kloo-Kooch îl primi veselă, aruncându-i un peşte proaspăt. Colţ Alb mâncă şi se aşeză jos, în aşteptarea stăpânului său.

Capitolul XV

DUŞMANUL NEAMULUI SĂU

Chiar dacă în adâncul ființei lui Colț Alb existase tendința de a se împrieteni cu alți dulăi, oricât de slabă ar fi fost aceasta, respectivul îndemn a dispărut cu totul când a devenit conducătorul atelajului. Toți câinii îl urau pentru noua lui poziție și pentru celelalte avantaje pe care le avea, printre care o porție mai mare de carne oferită de Mit-Sah.

Colț Alb îi ura, la rându-i, tot atât de aprig. Faptul că era nevoit să alerge înaintea haitei care urlă, pe ai cărei câini îi burduşise unul câte unul și pe care îi terorizase vreme de trei ani, era mai mult decât putea să îndure. Dar trebuia să îndure hotărârea stăpânului său

sau să piară, şi instinctul lui de conservare nu dorea deloc să piară.

Când Mit-Sah dădu semnalul de plecare, toți câinii se repeziră la el, cu urlete sălbatice. Colț Alb nu avea ce face, decât să pornească în goană. Dacă s-ar fi întors către duşmanii lui să-i sfâşie, biciul băiatului l-ar fi lovit peste bot. Trebuia deci să alerge înaintea lor. Nu putea nici să înfrunte haita luptându-se cu coada şi cu picioarele din spate. Colții lor atât ar fi aşteptat... Alerga deci, uitând de mândria lui şi trăgând la sanie toată ziua.

Situația aceea îl făcu şi mai ursuz. Deoarece nu putea să atace hoarda care urla în spatele lui – pentru că aşa voiau zeii, şi voința acestora era susținută cu ajutorul biciului din mațe de caribu, lung de treizeci de picioare – el suferea în tăcere, nutrind o ură feroce împotriva celorlalți.

Colț Alb devenise duşmanul neamului său. Nu cerea mila altora şi nici nu ierta pe nimeni. Colții dulăilor din haită lăsau urme pe trupul său, dar şi el îşi pedepsea vrăjmaşii. Dacă alți conducători de atelaj, după ce erau deshămați, se țineau numai pe lângă zei, pentru ca aceştia să-i apere de restul haitei, el nu avea nevoie de protecție.

Îndrăzneţ, se plimba în voie prin tabără, pedepsindu-i noaptea pe cei care îl supăraseră ziua. Dacă, înainte de a fi devenit înaintaş, câinii se feriseră din calea lui, acum, întărâtaţi de urmărirea lui de o zi întreagă, influenţaţi de faptul că-l vedeau mereu fugind, iritaţi de sentimentul dominaţiei din cursul întregii zile, câinii nu se mai fereau din calea lui. Respectul faţă de el dispăruse, astfel că nu mai fugeau de el. Lui Colţ Alb acest lucru îi convenea, fiindcă stârnea imediat ceartă şi putea să-i pedepsească mai uşor decât dacă i-ar fi fugărit prin tabără. Ura şi răutatea din el creşteau cu fiecare zi ce trecea.

Când Mit-Sah le striga câinilor să se oprească, Colţ Alb se supunea. La început, treaba asta provocase agitaţie printre câini, căci dulăii se repezeau asupra conducătorului de atelaj, să-l muşte. Mit-Sah intervenea însă, lovindu-i cu biciul, astfel că învăţară să-l lase în pace. Dar când Colţ Alb se oprea fără să fi primit poruncă, aveau voie să sară pe el şi să-l sfâşie. Astfel că tânărul lup se ferea să iasă din cuvântul stăpânului său. Învăţase repede regulile care-i permiteau să supravieţuiască unor vremuri atât de grele...

Prin tabără, câinii nu-l lăsau deloc în pace. Îl atacau, uitând bătăile pe care le primeau noapte de

noapte. Îl urau şi pentru că era altfel decât ei, diferenţa dintre câine şi lup fiind suficientă pentru a-l duşmăni.

Deşi dulăii aceia proveneau tot din lupi, ei fuseseră domesticiţi timp de mai multe generaţii, îşi pierduseră dorinţa de a trăi în sălbăticie, care li se părea necunoscută, ameninţătoare şi sfidătoare. După felul în care simţea şi se purta, Colţ Alb aparţinea încă pădurii. Reprezenta simbolul acelei sălbăticii ameninţătoare, care pândea din spatele focurilor de tabără, din întunericul nopţii şi din necunoscutul cuibărit tainic printre copacii codrului nesfârşit.

Câinii preferau să stea mereu la un loc, fiindcă tânărul lup era o ameninţare prea mare pentru ei, în caz că i-ar fi întâlnit într-o luptă unul contra unul. Dacă n-ar fi stat laolaltă, Colţ Alb i-ar fi ucis într-o singură noapte pe toţi. Dar aşa cum stăteau lucrurile, n-avea nicio şansă. Ar fi năvălit prea mulţi deodată pe el, înainte să aibă timp să ucidă vreun câine, muşcându-l de gât.

Când se ivea vreo ceartă cu Colţ Alb, toţi dulăii din atelaj se adunau ca să-l atace. Atunci, orice duşmănie dintre ei era dată uitării, unindu-se toţi împotriva duşmanului comun.

Cu toate astea, nu-i puteau veni de hac, deşi îşi doreau mult acest lucru. Colţ Alb era foarte iute în

mişcări şi destul de deştept ca să le scape. Se ferea de locurile strâmte şi ocolea lupta, atunci când ei se arătau hotărâţi să-l încercuiască. Niciunul dintre câini nu reuşise să-l răstoarne, picioarele lui se înfigeau în pământ cu aceeaşi îndârjire cu care se agăţa de viaţă.

Astfel devenise duşmanul neamului său – lupi domesticiţi, moleşiţi de viaţa lângă focurile omului şi slăbiţi de umbra protectoare a puterii zeilor. Colţ Alb nu era însă doar sălbatic, ci şi crud, căci aşa fusese modelat. Jurase moarte tuturor dulăilor şi nu urmărea altceva, astfel că nici stăpânul lui nu-l putea abate de la această hotărâre. Castor Cenuşiu – el însuşi sălbatic şi crud – nu putea decât să-l mai domolească. Indianul recunoştea că nu întâlnise până atunci un asemenea animal, iar indienii din alte sate spuneau şi ei acelaşi lucru când îşi aminteau de poveştile cu uciderile de câini, săvârşite de Colţ Alb.

Atunci când Colţ Alb împlini cinci ani, stăpânul său îl luă cu el într-o lungă expediţie. În cursul acesteia, lupul nimici o mulţime de câini din satele aflate pe malurile fluviului Mackenzie, dincolo de Munţii Stâncoşi şi mai jos pe râul Porcupine, până la apele Yukonului. Colţ Alb se dezlănţuia, ucigându-i pe cei din neamul lui. Atacase câinii obişnuiţi, care nu ştiau cu cine au de-a face. Nu-i cunoşteau precizia şi rapiditatea cu care muşca, nici nu-i bănuiau atacurile surprinzătoare. Îl provocau şi îl stârneau, mişcându-se ţanţoşi prin faţa lui şi mârâind. Colţ Alb însă nu pierdea timpul cu aşa ceva şi le sărea direct la gâtlej, înfigându-şi colţii ascuţiţi ca nişte pumnale în venele purtătoare de viaţă şi răpunându-i imediat.

Nimeni nu-l învingea în luptă. Îşi făcea repede planul de atac. Nu îşi consuma puterile degeaba, nici nu pierdea timpul cu preliminarii. Intra imediat în luptă, încercând să-i dea adversarului lovitura mortală şi, dacă nu reuşea, fugea. Lupul nu suportă înfruntările îndelungate, căci nu-i place să simtă atingerea unui alt trup. Acest lucru îl irită şi trebuie să se îndepărteze de îndată de adversar.

Sălbăticia prinsese rădăcini adânci în fiinţa lui. O favorizase şi viaţa grea pe care o trăise ca pui. Învăţase să se ferească mereu de primejdii. Tot timpul pândea şi era atent să nu cadă în vreo cursă.

Au existat însă şi situaţii în care nu a putut evita muşcăturile. Odată, năpustindu-se asupra lui mai mulţi dulăi, l-au rănit înainte ca el să poată fugi. Uneori, însă foarte rar, un singur câine i-a lăsat semne adânci pe trup. Acestea erau însă excepţii. De obicei, ieşea neatins din luptă.

Se baza şi pe calitatea lui de a aprecia foarte precis distanţele şi timpul necesar acţiunilor sale. O făcea din instinct. Ochii lui vedeau exact, mintea lui prelucra cu precizie imaginile transmise de nervi. Din acest punct de vedere, lupul funcţiona mai bine decât câinii obişnuiţi. Coordonarea trupului său era superioară celorlalte animale. Ochii transmiteau imagini, iar mintea lui aprecia rapid distanţele până la adversar, precum şi timpul necesar muşcăturii.

Aşa se explică de ce reuşea să evite muşcăturile celorlalţi câini şi să pornească la contraatac într-o fracţiune de secundă. Mecanismele specifice trupului şi minţii sale funcţionau mai bine, dar meritul nu-i revenea lui, ci naturii, care fusese mai darnică cu el decât cu celelalte animale.

Castor Cenuşiu ajunse la Fort-Yukon în timpul verii. Spre sfârşitul iernii, indianul traversase valea uriaşă dintre fluviile Mackenzie şi Yukon, primăvara vânase printre stâncile de la apus de Munţii Stâncoşi, iar după ce gheaţa de pe Porcupine se crăpase, îşi făcu o luntre şi pornise la vale, spre locul unde râul se vărsa în Yukon, puţin mai jos de cercul polar.

Ajuns acolo, Castor Cenuşiu poposi la vechiul fort al Companiei Hudson Bay, unde se găseau mulţi indieni, multă hrană şi o agitaţie nemaipomenită. Era

vara anului 1898 şi mii de căutători de aur porneau spre izvoarele Yukonului, către Dawson şi Klondike. Mai aveau de mers sute de mile până la ţinta lor, deşi străbătuseră până atunci peste cinci mii de mile, ba chiar existau unii care veniseră tocmai de la capătul lumii.

Lui Castor Cenuşiu îi convenea situaţia de acolo. Auzise de goana după aur şi venise să îşi vândă marfa, care consta în mănuşi, blănuri, mocasini. Nu s-ar fi aventurat el cale atât de lungă dacă nu s-ar fi aşteptat la un câştig mare. Câştigul a întrecut însă orice închipuire, căci şi-a vândut mărfurile de zece ori mai scump decât plănuise! De aceea, ca un adevărat indian, se aşeză acolo să vândă ceea ce-i mai rămăsese, cu grijă şi nezorit de nimeni. Era în stare să îşi petreacă restul verii şi o parte din iarna viitoare pentru a scăpa de marfă.

La Fort-Yukon, Colţ Alb văzu, pentru prima oară, oameni albi. În comparaţie cu indienii, pe care-i cunoscuse el, erau o altă rasă de făpturi, o rasă de zei superiori. Se dovedi prevăzător faţă de ei. Nu le cunoştea forţele, nici nu aflase ce suferinţe îi puteau provoca ei. Simţea însă că aveau o putere mai mare. Aşa cum îl impresionaseră corturile ridicate de indieni, pe vremea când era căţel, tot aşa îl impresionau acum

casele şi fortul uriaş, construite din trunchiuri de copaci. Toate acestea însemnau putere, deci zeii aceştia albi erau mai tari, având o putere mai mare asupra lucrurilor decât zeii pe care îi întâlnise până acum. Castor Cenuşiu era cel mai puternic zeu pe care-l cunoscuse, dar pe lângă zeii albi părea doar un copil de zeu.

La început, Colţ Alb se furişa în jurul lor şi îi privea atent, de la distanţă. După ce observă că dulăii care se apropiau de zeii albi nu păţeau nimic, se apropie de ei.

Prezenţa lui acolo stârni un interes deosebit, căci arăta ca un lup şi toţi erau atraşi de el. Lui Colţ Alb nu-i plăcu acest lucru şi, când vreunul încerca să-l atingă, mârâia şi îşi dezvelea colţii. Nimeni nu reuşi să pună mâna pe el.

Colţ Alb înţelese, în curând, că doar puţini dintre acei zei albi, cam vreo doisprezece, locuiau acolo. Din două în două zile venea câte un vapor, o forţă imensă şi misterioasă, din care coborau oamenii albi. Stăteau câteva ore, apoi se urcau din nou la bord şi plecau.

Dar şi indienii pe care-i văzuse acolo erau mai numeroşi decât cei pe care-i întâlnise până atunci în toată viaţa lui. Ei veneau în fiecare zi, se opreau la

Fort-Yukon, apoi plecau mai departe, spre izvorul marelui fluviu.

Dacă zeii albi erau atotputernici, câinii lor nu erau buni de nimic. Colţ Alb înţelese asta când se amestecă printre cei care coborau pe mal, alături de stăpânii lor. Aveau cele mai felurite forme şi mărimi. Unii aveau picioare prea scurte, alţii prea lungi. Unii aveau prea mult păr, alţii prea puţin. Niciunul nu era în stare să-l înfrunte.

Ca duşman al neamului său, Colţ Alb voia să se bată cu ei, dar nu avea cu cine. Câinii zeilor albi se dovedeau lenţi în mişcări şi lipsiţi de forţă, făceau mult zgomot şi se agitau degeaba, încercând să realizeze prin forţă ceea ce el izbutea prin îndemânare şi viclenie. Săreau la el lătrând, dar lupul se ferea iute şi ei nici nu-şi dădeau seama unde dispăruse. Imediat Colţ Alb îi lovea în grumaz, îi întorcea pe spate şi îi muşca de gâtlej.

Când vedeau că muşcătura fusese mortală, câinii indienilor se repezeau la rănit şi îl sfâşiau în bucăţi. Deoarece ştiau că oamenii, şi cu atât mai mult albii, nu se bucură când cineva le ucide câinii, Colţ Alb pleca de îndată, lăsându-i pe ceilalţi să-i încheie lucrarea. Oamenii albi îşi revărsau furia pe haită, iar vinovatul scăpa nepedepsit. Aflat la mică distanţă de ei, urmărea

atent desfăşurarea evenimentelor. Ciomegele, pietrele şi toporiştile se abăteau peste câinii indienilor, iar el nu păţea nimic.

Dar nici victimele vicleniei lui nu se arătară chiar proaste, fiindcă pricepură că se puteau distra doar atunci când vaporul ancora la mal. După ce erau ucişi primii doi sau trei câini, albii îşi urcau animalele la bord şi se răzbunau pe haită. Unul dintre acei zei, văzându-şi prepelicarul sfârtecat sub ochii lui, a scos pistolul şi a ucis şase dulăi din haită – o altă manifestare a puterii, pe care Colţ Alb şi-o întipări bine în minte.

Toate acestea îi făceau plăcere, căci nu-şi iubea semenii şi era destul de îndemânatic să scape nevătămat. La început îi ucidea pe câinii albilor din plăcere, apoi fiindcă nu avea altceva de făcut. Cum Castor Cenuşiu se ocupa doar de negustorie şi voia să se îmbogăţească, lupul umbla de-a lungul malului, cu haita de dulăi indieni după el, care ajunsese vestită pentru cruzimea ei, şi aştepta sosirea vapoarelor.

Îndată ce un vapor se apropia de mal, începea petrecerea. Până să-şi dea seama albii ce se întâmplă, haita se împrăştia. Petrecerea avea să fie reluată odată cu sosirea vaporului următor.

Colţ Alb nu făcea parte din haită, dar lucra alături de ea. El începea lupta cu câinele străin, iar ceilalţi aşteptau clipa să intervină. După ce lupul dobora victima, haita încheia petrecerea. Dar, în vreme ce el se retrăgea, tot haita încasa pedeapsa zeilor supăraţi.

Îi era uşor să provoace dispute. Era destul să se ivească atunci când câinii străini coborau pe mal. Cum îl vedeau, săreau la el. Ei acţionau din instinct, fiindcă lupul însemna sălbăticia, ameninţarea, fiinţa care pândea din întuneric, de dincolo de focuri, în vreme ce câinii apărau focurile şi trădaseră sălbăticia pentru a se alătura oamenilor. Generaţie după generaţie, în fiinţa lor se imprimase ura faţă de tot ce nu era domesticit. Sălbăticia înseamnă spaimă şi distrugere. Vreme de secole, oamenii îi îndemnaseră să ucidă făpturile care se ascundeau în beznă. Aşa se apărau ei şi îi protejau, în acelaşi timp, pe zeii lor.

De aceea, abia veniţi acolo, câinii simţeau nevoia de a-l ataca. Chiar dacă fuseseră crescuţi la oraş, simţeau că le era duşman. Nu vedeau doar cu ochii lor, în lumina limpede a zilei, făptura aceea care semăna a lup, ci şi cu ochii strămoşilor lor, amintindu-şi de ura dintre câini şi sălbaticul locuitor al pădurii.

Pentru Colţ Alb era ceva plăcut faptul că ei îl atacau. Cu atât mai rău pentru cel care o făcea! Nu reprezentau decât prada la care avea dreptul.

Încă din primele zile în care văzuse lumina soarelui, în vizuina izolată din mijlocul pădurii, dăduse primele lui bătălii cu ptarmiganul, nevăstuica şi râsul. Nu degeaba fusese chinuit de Lip-Lip şi de haita de căţei. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, probabil că şi el ar fi avut un alt caracter. Dacă n-ar fi existat Lip-Lip şi ar fi trăit mai mult printre căţei, s-ar fi dezvoltat aducând mai mult a câine şi arătând mai multă bună-voinţă faţă de ceilalţi câini. Dacă indianul i-ar fi arătat dragoste şi bunătate, aceste sentimente l-ar fi schimbat mult pe Colţ Alb. Lucrurile însă n-au stat astfel. Caracterul lui Colţ Alb era altul, încât a ajuns ursuz, singuratic, crud, neiubind pe nimeni – un duşman înverşunat al rasei sale.

Capitolul XVI

ZEUL CEL NEBUN

În Ford-Yukon locuiau puţini albi. Veniseră mai demult acolo şi îşi spuneau *maià,* mândrindu-se cu asta. Îi dispreţuiau pe ceilalţi oameni din ţinut. Cei care veneau cu vapoarele primeau denumirea de *chechaquos,* şi ei se simţeau umiliţi când li se spunea aşa. Deosebirea dintre nou-veniţi şi *maià* consta în faptul că primii îşi făceau pâinea cu praf de copt, ultimii neavând aşa ceva.

Dar toate acestea nu aveau nicio importanţă. Cei din fort îi dispreţuiau pe cei veniţi mai târziu şi, atunci când aceştia aveau necazuri, se bucurau. Erau deci încântaţi dacă lupul şi haita lui îi ucideau pe dulăii străinilor.

Când venea câte un vas, localnicii ieşeau toţi din fort ca să ia parte la petrecerea oferită de lup şi să se bucure de necazurile nou-veniţilor. Se dovedeau la fel de nerăbdători ca şi câinii indienilor şi preţuiau rolul jucat de vicleanul şi crudul Colţ Alb.

Unul dintre ei se bucura în mod deosebit de întâmplările acelea. Când auzea sirena vreunui vapor, venea repede la debarcader; după ce se încheia bătălia, iar Colţ Alb cu haita se împrăştiau, se întorcea mulţumit la fort. Când vreun câine delicat din sud se prăbuşea sub muşcăturile haitei, individul striga de plăcere şi sărea în sus de bucurie. Întotdeauna se uita după Colţ Alb şi rânjea la el.

I se spunea Smith cel Frumos, iar prenumele nu i-l ştia nimeni din ţinut. Evident, porecla îi fusese dată în contradicţie cu mutra lui urâtă. Natura nu fusese darnică cu el, căci era scund, cu capul ţuguiat, de aceea i se spuse, în copilărie, *Gămălie.*

Forma capului său se dovedea tare ciudată. Acesta i se teşea spre ceafă, iar aspectul general era de ţuguiat, având un fel de vârf în creştet. Fruntea îi era joasă şi lată. Faţa – uriaşă în comparaţie cu restul corpului şi vrând, parcă, să compenseze zgârcenia de până atunci a naturii – dispunea de doi ochi mari, între aceştia fiind suficientă distanţă ca să mai încapă alţi doi ochi.

Maxilarul, uriaş, îi era scos în afară. Mare şi greu, acesta părea că se sprijină pe piept. Poziţia aceea se explica poate şi prin oboseala gâtului subţire, care nu reuşea să susţină povara respectivă. Fălcile lui dădeau impresia unui om foarte hotărât, ceea ce nu corespundea adevărului. Lui Smith cel Frumos i se dusese vestea că era fricos şi lipsit de forţă. Pentru a-i completa portretul, mai trebuie adăugat că dinţii lui galbeni, de diferite nuanţe, dădeau impresia că natura îşi cheltuise vopselele şi nu mai găsise aceeaşi culoare în cantitate suficientă. Caninii de sus păreau nişte colţi, fiind mult mai mari decât ceilalţi dinţi. Părul, cu firele-i rare şi inegale, prezenta nuanţe diferite de galben spălăcit ori murdar, crescându-i şi pe obraji, în nişte smocuri răzleţe.

S-ar putea spune că Smith cel Frumos era îngrozitor de urât, dar el nu avea nicio vină că fusese pocit în felul acela. De altfel, gătea, spăla vasele şi făcea alte munci grele pentru cei din fort. De aceea, ei îi treceau cu vederea hidoşenia, ba chiar se temeau de el, căci la mânie le putea trage vreun glonţ în spate, fiind prea laş ca să-i atace din faţă, sau le putea pune otravă în cafea. Totuşi, cineva trebuia să gătească şi, oricare i-ar fi fost defectele, de gătit putea găti.

Cam aşa arăta cel care se uita mereu la Colţ Alb, bucurându-se de crimele lui şi râvnindu-l. Încercase să-l momească pe lup, încă de când îl văzuse, dar nu reuşise. Smith cel Frumos insistase şi fusese ameninţat de colţii tăioşi ai bestiei. Lupului nu-i plăcea defel un asemenea zeu. Simţea că fiinţa lui ascundea ceva rău şi nu era atras de vorbele-i meşteşugite ori de mâna pe care i-o întindea. Din aceste motive, chiar îl ura pe bucătar.

Pentru făpturile simple, binele şi răul sunt uşor de definit. Ceea ce aduce uşurare, mulţumire, plăcere înseamnă bine. Ceea ce aduce supărare, durere, ameninţare înseamnă rău. Colţ Alb simţise că Smith cel Frumos era un om rău.

Trupul pocit şi mintea bolnavă a bucătarului emanau stricăciunea dinlăuntrul său, cum se ridică aburii deasupra unei mlaştini urât mirositoare. Colţ Alb înţelesese aceasta nu cu raţiunea ori cu cele cinci simţuri comune cu ale omului, ci prin alte simţuri, care le completau pe celelalte. Bucătarul era un om rău, gata oricând să producă suferinţă, de aceea trebuia urât.

Colţ Alb se găsea pe lângă cortul lui Castor Cenuşiu atunci când Smith cel Frumos venise acolo pentru prima oară. Îl recunoscu înainte de a-l vedea, căci ştia cum păşeşte. Simţi cum părul de pe spinare i se ridică. Până atunci stătuse lungit pe jos, nepăsător,

dar se ridică iute şi, când bucătarul se ivi, el se furişase deja destul de departe de cort.

Îi urmări de la distanţă, pe Smith şi pe Castor Cenuşiu, vorbind. Deşi nu înţelegea ce-şi ziceau, când bucătarul arătă către el, începu să mârâie fioros, de parcă acesta nu s-ar fi aflat la cincizeci de picioare de el, ci chiar în apropierea sa. Smith râse însă de manifestările lui şi lupul plecă spre pădurea care-l apăra de toate răutăţile, uitându-se uneori înapoi, să vadă ce se petrece.

Dar stăpânul lui nu voia să-l vândă. Câştigase destul din negoţ şi nu-i mai trebuiau bani. Şi apoi, Colţ Alb era un animal preţios, fiind cel mai puternic câine de tracţiune şi un conducător de sanie foarte bun. De-a lungul fluviilor Mackenzie şi Yukon nu se mai găsea nimeni care să lupte ca el, căci omora câinii la fel de uşor cum oamenii ucid ţânţarii. Auzind aceste aprecieri, lui Smith cel Frumos îi străluciră ochii şi se linse pe buzele subţiri. Colţ Alb nu era însă de vânzare.

Dar Smith cel Frumos îi cunoştea pe indieni. Veni tot mai des la cortul lui Castor Cenuşiu, aducând şi câte o sticlă ascunsă sub haine. Căzut în patima beţiei, indianul începu să-şi cheltuie pe whisky banii câştigaţi din vânzarea mănuşilor, blănurilor şi mocasinilor. Astfel punga i se goli repede.

În cele din urmă, marfa, banii şi mulţumirea dispărură. Rămase doar setea grozavă, care îi înrobise fiinţa. Atunci veni din nou Smith cel Frumos să-i vorbească despre vânzarea lui Colţ Alb, dar preţul oferit nu mai era în bani, ci în sticle. Castor Cenuşiu îl ascultă cu lăcomie.

– Prinde-l şi e al tău, îi zise el în încheiere.

Sticlele trecură în mâinile indianului, dar după două zile bucătarul se ivi iar.

– Prinde-mi câinele, îi zise el lui Castor Cenuşiu.

Colţ Alb, bucuros că scăpase de zeul cel urât, veni într-o seară lângă cortul stăpânului său şi se trânti la pământ. Bucătarul îl căutase zile în şir, astfel că lupul fusese nevoit să umble prin jurul taberei. Se ferea de răul pe care ghicea că i-l pregătea zeul temut.

Nu apucă să adoarmă bine, că indianul se apropie de el, împleticindu-se, şi îi legă o curea de gât. Se aşeză lângă el, ţinând cu o mână cureaua şi cu cealaltă o sticlă, pe care, din când în când, o ridica la gură, această mişcare fiind însoţită de gâlgâituri.

După vreo oră, lupul recunoscu paşii ce se apropiau de ei. Mârâi ameninţător şi părul i se ridică pe spinare. Vru să tragă cureaua din mâna stăpânului său, dar degetele indianului se strânseră şi mai tare în jurul acesteia. Apoi Castor Cenuşiu se ridică.

Smith cel Frumos se ivi lângă cort. Se aplecă asupra lui Colţ Alb, iar lupul mârâi ameninţător la el, fiind foarte atent la mâinile lui. Una dintre acestea se întinse către el şi începu să se îndrepte spre capul său. Mârâi şi mai tare. Mâna continua să coboare. Colţ Alb se ghemui cât putu mai mult, uitându-se la ea cu răutate şi mârâind şi mai tare. Vru s-o muşte, cu repeziciunea unui şarpe, dar zeul şi-o retrase şi colţii nu apucară nimic. Smith cel Frumos era supărat şi speriat, iar Castor Cenuşiu îl lovi pe lup în cap, cerându-i să fie ascultător. Neîncrezător în zeii săi, Colţ Alb le urmărea atent toate mişcările. Smith cel Frumos plecă şi reveni cu un ciomag. Castor Cenuşiu îi dădu cureaua din mână şi bucătarul vru să plece din tabără. Cureaua se întinse, dar lupul rămase pe loc. Indianul începu să-l lovească pentru a-l face să pornească pe urmele zeului alb. Colţ Alb se ridică de jos şi se aruncă asupra celui care-l trăgea după el. Numai că bucătarul se aşteptase la un astfel de atac. Îl izbi cu ciomagul, oprindu-l din săritură. Castor Cenuşiu râse şi îl încurajă, din cap, să-l lovească din nou.

Smith cel Frumos îl trase iar după el şi Colţ Alb, ameţit de bătaia primită, se târî la picioarele lui. Nu-l mai atacă. Zeul alb ştia să mânuiască bâta, iar el era prea deştept să i se împotrivească din moment ce nu

avea şanse de izbândă. Necăjit, porni după bucătar, cu coada între picioare, mârâind slab. Zeul nu-l pierdea din priviri, ţinând ciomagul pregătit.

După ce ajunse la fort, Smith cel Frumos îl priponi bine şi se duse la culcare. Colţ Alb stătu cuminte cam un ceas, apoi prinse cureaua cu dinţii şi în câteva secunde era liber. Cureaua fusese roasă în diagonală, astfel că părea tăiată de cuţit.

Lupul se uită la fort şi mârâi, apoi plecă spre cortul lui Castor Cenuşiu. Nu voia să asculte de zeul cel rău. Stăpânul lui era indianul şi nimeni nu putea schimba asta.

Lucrurile însă se repetară, cu o mică deosebire. După ce indianul îl legă şi îi dădu cureaua lui Smith cel Frumos, acesta îl ciomăgi bine de tot. Legat strâns, lupul furios fu obligat să suporte pedeapsa. Îl bătu apoi şi cu biciul. Nimeni nu-l mai bătuse până atunci cu atâta ură şi aşa de rău, nici măcar Castor Cenuşiu.

Pedeapsa dată îi făcea plăcere bucătarului cel hidos. În timp ce lovea cu ciomagul sau cu biciul, ochii îi străluceau de o bucurie prostească, amplificată de urletele de durere ale animalului, de mârâiturile ori tânguirile lui. Aceasta deoarece Smith cel Frumos nu era doar laş, ci şi crud, cum sunt, de obicei, toţi cei din categoria lui.

Bucătarul se umilea şi implora când vreunul mai puternic îl ameninţa ori îi vorbea răstit, în schimb se răzbuna pe cei mai slabi ca el. Deoarece printre oameni era luat în râs, furia lui se revărsa asupra animalelor. Însă nu trebuie uitat că natura îl făcuse astfel, aducându-l pe lume strâmb şi netot.

Colţ Alb pricepu de ce îl bătea monstrul. Fiindcă indianul îi legase cureaua de gât şi apoi i-o dăduse albului, însemna că voinţa lui era să plece cu noul stăpân. Când Smith cel Frumos îl priponise în afara fortului, însemna că voinţa lui fusese ca lupul să rămână în acel loc. Dar Colţ Alb nu-i ascultase pe zei şi atunci urmase pedeapsa.

Mai observase el câini care îşi schimbau stăpânii ori fugari pedepsiţi în acelaşi fel. Era destul de deştept să priceapă cum stau lucrurile. În fiinţa lui se găseau însă şi alte forţe în afară de inteligenţă, iar una dintre ele era credinţa. Colţ Alb nu-l iubea pe indian, totuşi, chiar în faţa voinţei şi a mâniei acestuia, el îi arătă credinţă. Aşa fusese el plămădit. Acea trăsătură de caracter se dovedise tipică speciei lui şi datorită ei veniseră lupul şi câinele sălbatic pentru a i se alătura omului.

După bătaie, fu silit să-şi urmeze noul stăpân la fort. Fu priponit iar, de un ţăruş. Dar Colţ Alb nu putea

renunţa la zeul lui indian, chiar dacă acesta îl trădase şi îl părăsise. Indiferent de purtarea zeului, făcuse un legământ cu el, i se dăruise cu totul şi lucrurile nu se rezolvau aşa de uşor.

Astfel că noaptea, pe când dormeau toţi, lupul apucă în colţi băţul respectiv. Mişcările îi erau dificile, fiindcă fusese legat strâns de parul acela, dar, după un efort considerabil, roase băţul. Acesta era un lucru care se presupunea că nu-l pot face câinii. Aşa ceva nu se mai întâmplase, dar Colţ Alb o făcu şi pe aceasta şi, până în zori, părăsi fortul, cu un capăt de băţ atârnat la gât.

Dacă şi-ar fi ascultat doar înţelepciunea, nu s-ar mai fi întors la Castor Cenuşiu, care îl trădase şi-l dăduse albului de două ori. Dar Colţ Alb mai avea şi credinţă, şi aceasta îl făcu să se întoarcă pentru a fi trădat şi a treia oară. Şi din nou se lăsă legat de gât cu o curea şi din nou fu luat de Smith cel Frumos, numai că acum urmă o bătaie mai rea decât cea abia primită.

Indianul se uita la ei, în timp ce albul îl biciuia, dezlănţuit, pe Colţ Alb, dar nu intervenea, căci lupul nu-i mai aparţinea. După câte lovituri încasase, Colţ Alb era ameţit. Un câine ar fi murit, dar el rezistă, fiindcă avea o vitalitate uluitoare. Totuşi, fu nevoie de

aproape un ceas ca să pornească iar la drum, după noul său stăpân, îndreptându-se către fort.

Fu legat cu un lanţ, care se dovedi mai tare decât colţii lui. În zadar se strădui să smulgă măcar belciugul din scândura în care fusese fixat, căci nu reuşi.

După câteva zile, fără niciun ban, cu aburii beţiei risipiţi, Castor Cenuşiu plecă de-a lungul râului Porcupine, îndreptându-se către fluviul Mackenzie. Colţ Alb rămase pe malul Yukonului în puterea unui om pe jumătate smintit şi brută pe de-a-ntregul. Dar de unde să fi ştiut bietul lup că noul lui stăpân era nebun? Pentru Colţ Alb, Smith cel Frumos era un zeu adevărat, chiar dacă era o brută. Era un zeu smintit, dar lupul nu ştia nimic despre sminteală. Ştia doar că trebuia să se supună voinţei acestui nou stăpân şi să dea ascultare toanelor şi nebuniilor lui.

Capitolul XVII

LEGEA URII

Aflat în stăpânirea zeului nebun, Colţ Alb devenise o fiară de o cruzime nemaiîntâlnită. Legat cu lanţul într-o îngrăditură din spatele fortului, era vizitat zilnic de Smith cel Frumos, care venea să-l întărâte şi să-l înrăiască. După un scurt timp, albul descoperi adversitatea lupului faţă de râs şi îi juca feste dintre cele mai felurite, pentru a-şi bate joc de el. De fiecare dată izbucnea în hohote zgomotoase, arătând cu degetul către el. În asemenea clipe, lupul înnebunea de furie, depăşindu-şi, din acest punct de vedere, stăpânul.

Altădată, Colţ Alb nu-i duşmănise decât pe câini. Acum deveni duşmanul oricui. Ura pe oricine, acest

lucru datorându-se faptului că era chinuit neîncetat. Ura lanţul care-l ţinea legat, oamenii care se uitau la el, printre scândurile îngrăditurii, câinii care veneau cu stăpânii lor şi care mârâiau la el, fiindcă ştiau că nu-i putea ataca. Ura îngrăditura în care stătea legat, dar, mai mult ca orice, îl ura pe Smith cel Frumos. Bucătarul cel smintit însă urmărea un scop precis înrăindu-l astfel.

Într-o zi, mai mulţi zei se strânseră în jurul îngrăditurii sale. Smith cel Frumos se apropie de el, cu un ciomag în mână, şi îi desfăcu lanţul de la gât.

Eliberat pe neaşteptate, lupul începu să alerge ca nebun, încercând să ajungă la spectatorii de dincolo de gard. Era teribil în dezlănţuirea lui. Măsura cinci picioare în lungime când se ridica, şi două picioare şi jumătate până la umeri când era în patru labe, depăşind cu mult mărimea unui lup. De la mama lui moştenise linia mai greoaie a câinelui, şi cântărea – fără niciun fel de grăsime, numai muşchi, oase şi tendoane – peste nouăzeci de pfunzi. Era un luptător în cea mai bună formă.

Deodată, uşa îngrăditurii se deschise iar. Mirat, Colţ Alb aşteptă să vadă cine urma să intre la el. Un câine uriaş fu introdus acolo, după care uşa se închise iar.

Colţ Alb nu mai întâlnise niciodată un dulău de asemenea mărime. Nu-l sperie însă nici măcar înfăţişarea lui înfiorătoare, ci se bucură că exista ceva viu asupra căruia putea să-şi reverse ura. Atacă fulgerător, sfâşiindu-i grumazul cu colţii ascuţiţi. Duşmanul lui se scutură, mârâi grozav, deşi cam răguşit, apoi sări asupra lupului. Numai că acesta nu stătea pe loc, ci se mişca precum o nălucă, ivindu-se când ici, când colo, scăpându-i dintre fălci, ferindu-se cu dibăcie.

Oamenii de afară urlau şi aplaudau, satisfăcuţi de înfruntarea respectivă. Smith cel Frumos era de-a dreptul fericit când Colţ Alb îşi sfâşie adversarul. Toţi se lămuriseră că dulăul, în ciuda puterii şi a dimensiunilor sale, nu avea cum să iasă viu din îngrăditură, fiindcă se mişca prea încet.

Lupta se încheie şi Smith cel Frumos trebui să intervină cu ciomagul pentru ca lupul să nu-l atace pe stăpânul dulăului, care-şi târî afară animalul ucis. După aceea urmă plata pariurilor şi Smith cel Frumos se umplu de bani în ziua aceea.

Colţ Alb îşi roti, ameninţător, privirile asupra celor din afară, pândind o nouă victimă. Lupta îl mai răcorise. Ţinut prizonier, bătut şi chinuit în tot felul, nu avea alt mijloc de a-şi satisface ura decât atunci când stăpânul său găsea cu cale să-i opună vreun adversar.

Smith cel Frumos îi cântărise bine forţele, căci de fiecare dată ieşea învingător, ucigându-şi toţi adversarii. Într-una din zile fură vârâţi peste el trei câini, unul după altul. În altă zi îi aduseră o matahală de lup, prins de curând în pădure. Într-o altă zi fură aduşi doi câini în acelaşi timp şi asmuţiţi împotriva lui. Aceasta a fost cea mai cruntă luptă pe care a dat-o vreodată; cu toate că până la urmă îi ucise pe amândoi, el însuşi era mai mult mort decât viu.

Toamna, când căzu prima zăpadă, Smith cel Frumos şi Colţ Alb plecară, la bordul unui vapor, care mergea în susul Yukonului, spre Dawson. Colţ Alb devenise cunoscut în tot ţinutul drept „lupul cel bătăuş" şi toţi călătorii stăteau adunaţi în jurul cuştii sale, unde era închis în timpul călătoriei cu vaporul.

Oamenii aceia îl iritau, astfel că mârâia la ei sau îi privea cu o ură deosebită. Nu cunoştea decât ura şi se afla cu totul în stăpânirea ei. Pentru el, viaţa era o suferinţă continuă. Nu fusese plămădit pentru captivitatea pe care animalele sălbatice o aveau de îndurat din partea oamenilor. Şi tocmai aşa îl trata Smith cel Frumos. Oamenii îl priveau, îl întărâtau, împingându-l cu băţul printre gratii, ca să-l facă să mârâie, şi apoi râdeau de el...

Firea lui era modelată de asemenea zei. De aceea, el devenise mai crunt decât dacă ar fi trăit în pădure. Dotat de natură cu suplețe și forță, rezistase în condițiile cu totul ostile în care alte animale ar fi murit. Dar el se adaptă și trăi, și aceasta fără ca să-i zdruncine moralul. Poate că Smith cel Frumos ar fi fost în stare să i-l zdruncine, dar deocamdată nu exista nicio dovadă că ar fi putut reuși.

Atât Smith cel Frumos cât și Colț Alb aveau câte un diavol în ei și cei doi turbau de furie unul împotriva celuilalt. Cândva, Colț Alb avusese înțelepciunea să se supună omului care avea o bâtă în mână. Acum, această înțelepciune îl părăsise; era suficient să-l vadă pe Smith cel Frumos ca să-l apuce furia. Chiar și atunci când acesta îl bătea cu bâta, el continua să mârâie și să-și arate colții. Nimic nu izbutea să-l înfrângă. Oricât de tare ar fi fost bătut, mârâitul continua. Când zeul cel smintit renunța și pleca, în urma lui mârâitul devenea mai amenințător, iar Colț Alb, lătrându-și ura, se repezea la gratiile cuștii.

Când vaporul ajunse la Dawson, Colț Alb coborî pe uscat, dar închis în cușcă și expus privirii publicului. Oamenii plăteau câte cincizeci de cenți în pulbere de aur pentru a-l vedea pe „lupul cel bătăuș". Pentru ca spectatorii să nu regrete banii dați, nu i se dădea pace

nicio clipă; îndată ce se culca, o lovitură de băț îl trezea, iar furia lui era întreținută tot timpul. Era privit ca cel mai înspăimântător dintre animalele sălbatice, dar sălbăticia îi fusese sădită în suflet de captivitate. Orice cuvânt sau gest al oamenilor trezea în el o ură cumplită. Toate acestea nu aveau decât o singură urmare, aceea că ferocitatea lui se hrănea din ea însăși și sporea necontenit – dovadă a capacității lui de a se adapta sub presiunea mediului înconjurător.

În afara acestor neplăceri, din când în când se organiza câte o luptă. Atunci era scos din cușcă și dus într-o pădure, la câteva mile de oraș. Operațiunea aceasta se făcea de obicei noaptea, pentru a se evita amestecul poliției-călare a ținutului. După mai multe ore de așteptare, în zori de zi, soseau spectatorii și câinele contra căruia trebuia să lupte. Avu ca adversar câini de diferite mărimi și rase. Ținutul era sălbatic, oamenii la fel și cele mai multe lupte se dădeau pe viață și pe moarte. Lupta era mortală, se înțelege de la sine, pentru câini, căci lupul nu ierta pe nimeni și nu pierdea niciodată. Antrenamentul făcut pe vremea când se bătea cu Lip-Lip și cu ceilalți căței din tabăra indiană îi era de folos acum. Niciunul dintre adversarii săi nu l-a putut doborî la pământ, căci știa să stea bine înfipt pe picioare.

În luptă folosea şiretlicul tradiţional al lupilor, atacând prin surprindere, fie din faţă, fie după ce îi dădea un ocol inamicului său. Câini de vânătoare, de Labrador, laponi, eschimoşi ori malamuţi n-au reuşit să-i vină de hac, deşi oamenii aşteptau, plini de speranţă, asemenea clipe. Colţ Alb îi dezamăgea însă mereu.

Repeziciunea cu care se mişca îi aducea un mare avantaj asupra adversarilor săi, care nu mai întâlniseră un animal atât de iute în mişcări. Pentru a evita atacurile lui înainte ca adversarul să-şi încheie mârâiturile şi alte manifestări premergătoare luptei, oamenii erau nevoiţi să-l ţină legat până ce câinele celălalt efectua întregul ceremonial, ba chiar dădea primul atac.

Colţ Alb avea şi o mare experienţă căpătată în urma atâtor lupte, experienţă mai mare decât a oricărui câine care îl înfrunta. Ştia cum să preîntâmpine mai multe trucuri şi viclenii; cât despre metoda lui, abia dacă mai trebuia îmbunătăţită.

Cu timpul, luptele începură să se rărească. Nu mai erau adversari cu care să se măsoare. Smith cel Frumos îi aduse câţiva lupi, prinşi de indieni, şi luptele cu aceştia se dovediră o bună atracţie pentru oameni. I-a fost adusă chiar şi o femelă de râs şi de astă dată Colţ Alb a trebuit să lupte pentru propria viaţă. Iuţeala şi cruzimea ei era la fel cu a lui. Armele lor erau diferite, căci în timp ce el lupta doar cu colţii, ea lupta cu labele, care aveau gheare ascuţite.

După înfruntarea aceea, niciun câine n-a mai fost socotit destul de bun pentru a-l întâlni pe campion. Lumea îl admira ca pe un exponat. Abia în primăvară se ivi un străin, Tim Keenan, un individ care umbla cu jocuri de noroc. Acesta apăru însoţit de buldogul său, primul câine de acest fel care călcase vreodată prin Klondike. Nu se putea ca acest câine să nu lupte cu Colţ Alb şi, timp de o săptămână înaintea confruntării, oamenii discutară numai despre asta!

Capitolul XVIII

MOARTEA ATÂRNATĂ DE GÂT

Smith cel Frumos îi desfăcu lanțul, după care se retrase. Colț Alb nu atacă imediat, așa cum obișnuia. Calm, cu urechile ciulite, voia să vadă mai întâi cine era ciudatul câine dinaintea lui. Nu mai întâlnise asemenea creatură.

Tim Keenan îl îmbrânci pe buldog, șoptindu-i:

– Pe el!

Câinele acela începu să se îndrepte, legănându-se, către centrul arenei. Era rigid, greoi, neîndemânatic. Se uita fix la Colț Alb.

– Pe el, Cherokee! strigau oamenii. Rupe-l!

Dar buldogul nu părea dornic de luptă. Se uită la oamenii care-l îndemnau și dădea vesel din ciotul lui de coadă. Nu pricepea că trebuia să se bată cu lupul și părea prea leneș pentru asemenea îndeletnicire. Nici el nu mai văzuse un adversar precum Colț Alb și părea că așteaptă unul mai serios, pe măsura lui.

Tim Keenan trebui să intervină. Pătrunzând în arenă, se duse la câinele său, pe care îl scărpină pe umeri și îi zbârli părul scurt, îndemnându-l să înainteze. Buldogul, sensibil la manevrele lui, începu să se enerveze și să mârâie încet, din fundul gâtlejului. Mârâitul lui era în legătură cu ritmul mișcărilor pe care omul le făcea cu mâna. Cum degetele stăpânului său se mișcau din ce în ce mai repede peste umerii și grumazul lui, Cherokee se porni chiar să latre, înfuriat.

Lucrul acesta nu rămase fără efect asupra lui Colț Alb. Părul de pe spinare i se ridică. După ce își mai împinse pentru ultima oară câinele, Tim Keenan se retrase. Avântul care îl împingea pe Cherokee la luptă stingându-se, câinele înaintă în virtutea inerției. Atunci atacă Colț Alb. Oamenii izbucniră în strigăte de admirație. Lupul sărise asupra celuilalt cu suplețea unei pisici, îl sfâșiase cu colții și se retrăsese în mare viteză.

Buldogul avea o ureche ruptă și o rană adâncă pe ceafa lui groasă. Nu băgă în seamă aceste lucruri, ci

continuă să se apropie de lup. Unul se dovedea extrem de rapid în mişcări, celălalt foarte încăpăţânat şi puternic. Oamenii făceau o grămadă de pariuri, pe mize din ce în ce mai mari.

În acest timp, Colţ Alb atacă din nou, fulgerător, sfâşiindu-şi duşmanul, în vreme ce Cherokee se mulţumea să se îndrepte încet şi continuu către adversarul său, căutând să-l înghesuie într-un loc strâmt. Nu urmărea decât să-şi atingă acest scop şi nu băga în seamă rănile produse de lup.

Colţ Alb era descumpănit. Câinele ciudat din faţa lui avea doar un păr foarte scurt, o carne îndesată, neapărată de blană, pe care o sfârteca uşor. Şi mai era ceva care îl nedumerea: ciudatul animal nu scotea niciun sunet, aşa cum se obişnuise el cu ceilalţi câini cu care se bătuse, ci de-abia mârâia, îndurându-şi suferinţa în tăcere şi încercând mereu să se apropie.

Cherokee nu era lent în mişcări, dar oricât de iute se întorcea şi se răsucea, nu-l nimerea niciodată pe Colţ Alb. Buldogul era şi el uluit. Rapiditatea duşmanului său îl neliniştea, dar nu într-atât încât să-şi schimbe felul de a lupta.

Întotdeauna când se bătuse cu alt câine, fiecare dorea să se apropie de celălalt şi, din acest punct de vedere, Cherokee era descumpănit de tactica lui Colţ

Alb. Inamicul lui sărea, se ferea, îl muşca fulgerător şi fugea, în loc să rămână prins cu colţii în carnea lui.

Lupul însă nu reuşea să ajungă la gâtul adversarului, ca să-i dea lovitura finală. Celălalt era scund, îndesat, iar fălcile-i masive îi apărau grumazul. Atacurile se înmulţeau, Cherokee era plin de sânge, dar părea la fel de liniştit şi de încăpăţânat ca la început. Continua să se apropie de Colţ Alb şi doar o dată se opri, derutat de strigătele oamenilor; se uită la ei şi dădu din coadă, confirmând astfel că lupta nu se încheiase.

Colţ Alb îl muşcă din nou, sfârtecându-i o ureche. Buldogul se înfurie puţin, dar nu avea altceva de făcut decât să-l urmărească în continuare, încercând să-l apuce cu colţii de grumaz.

Pe măsură ce timpul trecea, Colţ Alb dansa în jurul adversarului său, sărea şi se ferea, încercând tot timpul să-l muşte de gâtlej. În ciuda rănilor nenumărate de pe cap, grumaz şi trup, Cherokee îl urmărea cu o siguranţă de sine inexplicabilă. Era convins că, indiferent când, avea să îşi atingă scopul şi să-i rupă cu colţii venele purtătoare de viaţă. Până atunci suferea în tăcere durerea provocată de cruzimea celuilalt. Era cumplit la vedere. Însângerat de sus până jos, cu urechile făcute fâşii, umerii şi ceafa sfârtecate, buzele

tăiate – nu se putea opune atacurilor fulgerătoare şi neaşteptate ale inamicului său.

Colţ Alb ar fi vrut să-l răstoarne pe buldog, ca să-l prindă cu colţii lui aducători de moarte şi să-i sfâşie beregata, numai că duşmanul lui, fiind prea scund, prea apropiat de pământ, rezista bine la tentativele lui. Ba chiar ultima dintre acestea se încheie în avantajul buldogului, căci lupul se dezechilibră, descrise un salt prin aer şi căzu pe o parte, izbindu-se destul de rău de pământ. Se ridică imediat, dar colţii lui Cherokee i se încleştară în gâtlej. Nu-l prinsese bine, pentru că nimerise prea jos, spre piept, dar buldogul se ţinea cu nădejde.

Lupul avusese noroc, fiindcă Cherokee nu-l muşcase de vena purtătoare de viaţă, dar nici nu-i mai dădea drumul. Colţ Alb se ridică repede în picioare şi se smuci, încercând să scape de animalul care-i atârna prins de trup. Nu suporta ca greutatea adversarului său să-l tragă în jos şi să-l încurce în mişcări. Câteva clipe păru nebun, într-atât se zbătu ca să scape de greutatea atârnată de gât. Încerca să supravieţuiască, dar moartea îl pândea de aproape. Nu-şi mai folosea inteligenţa, căci intrase în panică şi nu dorea altceva decât să nu piară.

Se zbătea mereu, se răsucea într-o parte şi în alta, cu mişcări energice şi rapide, dar buldogul nu-şi descleşta fălcile ci plutea prin aer, ţinându-se doar cu colţii. Uneori mai atingea pământul cu picioarele şi atunci folosea scurta pauză pentru a-l apuca mai bine pe Colţ Alb şi pentru a urca mai sus, pe gât, cu strânsoarea lui aducătoare de moarte. Văzând că lupul se zbate fără folos, Cherokee simţea o mare bucurie, căci închidea ochii şi se lăsa azvârlit în dreapta şi în stânga, chiar dacă astfel se lovea ori se rănea. Nu avea decât o grijă: să nu-şi desfacă fălcile prinzându-şi victima într-o menghină ucigaşă.

Obosit de truda lui, lupul începu să cedeze, neînţelegând tactica de luptă a adversarului său. Niciodată nu mai păţise aşa ceva într-o confruntare. Până atunci îi muşcase pe câini, îi sfâşiase, îi fugărise...

Deoarece victima lui se oprise, Cherokee încercă s-o întoarcă, pentru a-i muşca vena mare de la gât. Colţ Alb se împotrivi, dar simţi cum fălcile buldogului slăbesc puţin presiunea, pentru ca apoi să se prindă iar de gâtlejul lui, ceva mai sus. Adversarul lui nu dădea drumul niciodată prăzii sale, ci se apropia de punctul vital de fiecare dată când lupul făcea o mică pauză şi nu se mişca.

Colţ Alb încercă să-l apuce de ceafă pe Cherokee şi făcu acest lucru, dar nu avea aceeaşi forţă în fălci ca duşmanul său şi trebuia să muşte în mod repetat ca să sfâşie carnea celuilalt. Buldogul reuşi să-l răsucească cu faţa în sus şi să se urce deasupra. Lupul îşi folosi ghearele ca să sfâşie burta duşmanului său şi fără îndoială că i-ar fi scos măruntaiele, dacă Cherokee n-ar fi sărit repede într-o parte, fără însă a da drumul prăzii sale. Răsturnat pe spate, cu buldogul aflat în lateral faţă de el, într-o poziţie în care nu-l putea atinge cu ghearele, fiindu-i cu neputinţă să se ridice de jos datorită greutăţii care-l ţintuia la sol, Colţ Alb nu mai avea scăpare! Doar blana deasă îl mai proteja cât de cât de colţii duşmanului, care-i căutau vena jugulară. Lupul, sugrumat de strânsoarea celuilalt, respira tot mai greu… Cei care pariaseră pe buldog erau fericiţi, căci înfruntarea se termina. Susţinătorii lupului, supăraţi, refuzau să mai parieze pe acesta, chiar dacă li se oferea o cotă de zece la unu ori douăzeci la unu. E drept, doar un bărbat se dovedi destul de neinspirat ca să rişte la cota de cincizeci la unu, şi acesta era Smith cel Frumos. Numai că el avea un plan.

Pătrunse în arenă şi începu să râdă dispreţuitor, arătând cu degetul către Colţ Alb. Efectul dorit fu obţinut. Lupul înnebuni de furie şi se ridică, folosindu-şi

toate puterile. Se zbătea acolo, cu trupul duşmanului său atârnându-i de gât. Nu reuşea însă să scape de povara aceea şi, împiedicându-se, prăbuşindu-se, ridicându-se iar, încerca zadarnic să împiedice apropierea morţii.

Epuizat, căzu pe spate. Buldogul folosi prilejul acela, prinzându-l mai bine în fălci. Spectatorii, încântaţi, aplaudau şi-i strigau numele, în vreme ce învingătorul dădea bucuros din mica lui coadă. De altfel, între fălci şi coadă nu exista nicio legătură, căci cele dintâi rămâneau încleştate, iar ultima se mişca în voie.

Deodată, atenţia celor din jurul arenei fu atrasă de un zgomot de clopoţei şi de strigătele unui bărbat, care conducea o sanie. Se speriară toţi, gândindu-se că vine poliţia, întrucât luptele de câini erau interzise prin lege. Doar Smith cel Frumos nu băga nimic în seamă.

Sania cu pricina venea însă dinspre râu, deci de la o prospecţie. Se opri în dreptul mulţimii, apoi călătorii coborâră ca să vadă cauza pentru care se adunase mulţimea de acolo. Bărbatul care conducea câinii purta mustaţă, iar însoţitorul lui, un tânăr înalt, era rumen la faţă din pricina gerului şi bărbierit de curând.

Colţ Alb nu mai putea lupta. Se mişca din când în când, încercând zadarnic să i se opună buldogului. Abia mai respira. Deoarece Cherokee îl prinsese de piept şi nu de gât, nu reuşise încă să-i taie vena jugulară, dar se

apropia încet de aceasta, în ciuda blănii groase a dușmanului său.

Furia îl făcu pe Smith cel Frumos să-și piardă și puțina judecată pe care o mai avea, astfel că, văzându-și câinele prăbușit la pământ, cu ochii sticloși, sări la el și începu să-l izbească cu piciorul. Mulțimea îl fluieră și-i strigă câteva cuvinte, dar nimeni nu interveni ca să-l oprească.

Tânărul care coborâse din sanie își făcu loc printre oameni, intră în arenă și, cum Smith cel Frumos se pregătea să-l lovească iar pe lup, îi trase un pumn. Bestia cu chip de om se prăbuși în zăpadă, după ce descrise un salt prin aer. Celălalt strigă mulțimii:

– Lașilor! Sunteți niște brute!

Era furios. Ochii lui cenușii păreau de oțel.

Smith cel Frumos se ridică și se apropie de el, plângând, ca un laș. Tânărul crezu că vine să se bată, astfel că-i mai trase un pumn, culcându-l iar în zăpadă, unde ticălosul rămase întins, de teamă să nu mai fie lovit.

– Ajută-mă, Matt, îi strigă tânărul cel înalt conducătorului de sanie, care venise după el.

Cei doi se aplecară asupra câinilor, încercând să desfacă fălcile buldogului, dar fără sorți de izbândă. Trăgeau de lup, vrând ca, prin răsucirea trupului său ori

prin mișcări bruște, să-l scoată din încleștarea lui Cherokee. Tânărul repeta întruna, către cei din jur:

– Bestii ce sunteți!

Spectatorii începură să se supere că le strica distracția, dar tăcură când tânărul cel înalt se opri o clipă din activitatea lui și îi privi, gata de bătaie.

– Bestiilor! le strigă iar.

– E inutil, domnule Scott, nu-i poți desface fălcile, îi zise Matt.

Se uitară o clipă la colții buldogului.

– Totuși, n-a curs prea mult sânge, zise Matt. Încă n-a murit.

– Dar e în mare pericol. Uite, buldogul îl apucă mai tare de gât.

Tânărul nu suporta ca lupul să piară sub ochii lui. Îl lovi în cap pe Cherokee de mai multe ori, dar acesta nu dădea drumul prăzii sale. În schimb, își mușca repede coada lui mică, vrând să dea de înțeles că nu pricepe de ce era bătut și că trebuia să-și facă datoria până la capăt.

– Cine vrea să ne ajute? îi întrebă Scott pe cei din jur.

Nimeni nu se oferi, dar începură să-i dea o mulțime de sfaturi batjocoritoare.

– Să găsim o pârghie, îi zise Matt.

Tânărul îşi scoase pistolul şi îi introduse ţeava între fălcile buldogului. Cu un mare efort, împinse metalul între colţii încleştaţi. Tim Keenan se apropie de cei doi, care stăteau îngenuncheaţi lângă câini şi-l bătu pe umăr pe Scott, spunându-i ameninţător:

– Nu-i rupe dinţii, străine!

– Atunci îi voi rupe gâtul, îi răspunse Scott, continuându-şi eforturile.

– N-auzi să nu-i rupi colţii? îl ameninţă iar jucătorul de cărţi.

Scott nu-l băgă în seamă nici acum. Îl întrebă, cu răceală:

– E câinele tău?

Celălalt confirmă printr-un mormăit.

– Atunci vino şi desfă-i fălcile.

– Nu ştiu să o fac, străine, aşa că nu mă amestec în asemenea treabă.

– Atunci pleacă de aici! îi răspunse tânărul. Lasă-mă să-mi văd de treabă!

Dar Tim Keenan nu plecă. El continuă să stea lângă ei, dar asta nu-l impresionă pe Scott. Tânărul reuşi să introducă ţeava pistolului între colţii lui Cherokee şi, mânuind-o ca pe o pârghie, slăbea încet strânsoarea fălcilor, în vreme ce Matt trăgea afară gâtlejul rănit al lupului.

– Ia-ţi câinele! îi porunci Scott lui Keenan.

Neîndrăznind să se împotrivească, acesta îl prinse pe Cherokee.

– Trage! mai zise Scott o dată, iar Matt îl scoase de tot pe Colţ Alb din fălcile buldogului. Acum pleacă cu el de aici!

Tim Keenan îl trase pe Cherokee afară din arenă.

Colţ Alb încercă să se ridice în picioare. Reuşi, dar fiind prea slăbit, se prăbuşi în zăpadă. Îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Fălcile şi limba îi atârnau, pline de noroi. Părea mort. Matt se uită la el mai de aproape.

– Abia mai respiră, zise el.

Smith cel Frumos se apropie şi el de lup.

– Cât face un câine bun de sanie, Matt? întrebă Scott.

Conducătorul atelajului, stând îngenuncheat lângă Colţ Alb, îi răspunse:

– Trei sute de dolari.

– Dar unul mai mult mort decât viu, cum e ăsta? întrebă iar Scott, atingându-l cu piciorul pe lup.

– Pe jumătate.

– Ai auzit, domnule Bestie? îl întrebă Scott pe Smith cel Frumos, întorcându-se către el.

Apoi scoase banii şi îi numără.

Dar Smith cel Frumos nu vru să se atingă de ei.

– Nu-l vând, îi răspunse.

– N-ai de ales, zise tânărul. Eu ţi-l cumpăr. Ţine banii, căci animalul este al meu.

Smith cel Frumos, ţinându-şi mâinile la spate, se dădu înapoi.

Scott se repezi la el şi se prefăcu că-l loveşte, iar celălalt se ghemui de frică.

– Dar e al meu! se plânse Smith cel Frumos.

– Nu mai e al tău! Vrei banii sau vrei bătaie?

– Îi iau. Dar o fac silit. Câinele meu costă foarte mult. Tu mă jefuieşti şi-mi încalci drepturile.

– Aşa e, zise Scott. Orice om are drepturi, dar tu nu eşti om, ci o bestie.

– După ce mă întorc la Dawson te dau în judecată! îl ameninţă Smith cel Frumos.

– Dacă spui ceva când ajungi acolo, ai păţit-o cu mine. Te vor da afară din oraş, ai priceput?

Smith cel Frumos îi răspunse cu un mormăit.

– Ai priceput? repetă tânărul, furios.

– Da, murmură bestia, dându-se înapoi.

– Da şi mai cum?

– Da, domnule.

– Fiţi atenţi! Vă face bucăţi! râse cineva, referindu-se la lupul pe care cei doi încercau să-l readucă la viaţă.

Oamenii începură să plece de acolo. Unii se adunaseră în grupuri şi discutau, aşteptând să vadă urmarea. Tim Keenan vorbea cu cei dintr-un asemenea grup.

– Cine-i ăsta? întrebă el.

– Weedon Scott, i se răspunse.

– Şi cine-i Weedon Scott ăsta?

– Unul dintre şmecherii de la mine. Îl cunosc toţi şefii. Dacă vrei să-ţi fie bine, nu te pune cu el şi întinde-o de aici! E bine cu toate autorităţile. Chiar şi Comisarul Aurului e prieten cu el.

– M-am gândit eu că trebuie să fie cineva, le răspunse Tim Keenan. De aia nici nu l-am luat repede de la început.

Capitolul XIX

NEÎMBLÂNZITUL

– Să nu ne facem iluzii prea mari cu el, afirmă Weedon Scott, precaut.

Stătea pe scara cabanei sale şi se uita la conducătorul de sanie, care era de aceeaşi părere.

Îl priveau pe Colţ Alb. Zbârlit şi fioros, lupul mârâia către ceilalţi câini, pe care se străduia să-i ajungă şi nu putea din pricina lanţului de la gât.

Câinii fuseseră învăţaţi de către Matt, puţin şi cu ajutorul ciomagului, să-l lase în pace pe lup, astfel că, în vreme ce se odihneau, stăteau departe de el şi nu-l băgau în seamă.

– E lup şi nu poate fi îmblânzit, zise Weedon Scott.

– Nu e chiar aşa, îi răspunse Matt. Orice s-ar spune, trebuie să aibă şi o moştenire din partea câinelui în fiinţa lui. Ştiu ceva de care trebuie să ţinem seama.

Conducătorul de sanie se opri brusc şi clătină din cap cu subînţeles, uitându-se către muntele Moosehide.

– Spune-mi ce ştii, îl îndemnă Scott, hotărât, după ce aşteptase degeaba o vreme. Despre ce tot vorbeşti, Matt?

Acesta arătă peste umăr, cu degetul, spre Colţ Alb.

– Ce-o fi ăsta, lup sau câine, dar a mai fost îmblânzit.

– Sigur?

– Foarte! În plus, ştie să tragă la sanie. Uită-te aici. Îi vezi semnele de pe piept?

– Te cred, Matt. A tras la sanie înainte de a fi cumpărat de Smith cel Frumos.

– Şi nu văd de ce nu s-ar descurca iar la ham.

– Eşti convins de asta? îl întrebă Scott, plin de speranţă.

Apoi se gândi mai bine şi zise, clătinând din cap:

– Îl avem de două săptămâni şi parcă e din ce în ce mai fioros.

– Să mai facem o încercare cu el. Lasă-l liber un timp.

Neîncrezător, celălalt îi răspunse doar printr-o privire.

– Încearcă să foloseşti şi un ciomag, mai spuse Matt.

– Foloseşte-l tu.

Matt luă un băţ gros şi se apropie de lup. Colţ Alb ştia de frica bâtei, cum ştie leul de frica dresorului.

– Îl vezi cum se uită la ciomag? îl întrebă pe Scott. Înseamnă că nu mă muşcă atâta timp cât îl am în mână, ceea ce este un semn bun. Are ceva în cap, cu siguranţă.

În timp ce mâna omului se apropia de grumazul său, Colţ Alb mârâia, se ghemuia şi îşi zbârlea părul pe spinare. Atenţia lui părea îndreptată către ciomagul ce-l ameninţa. Matt îi desfăcu lanţul şi se retrase.

Lui Colţ Alb nu-i venea să creadă că era liber! De când intrase în proprietatea lui Smith cel Frumos nu mai fusese liber decât atunci când se bătea cu alţi câini. După fiecare luptă, era închis imediat.

Dezorientat, se gândea că zeii îi pregăteau o altă surpriză neplăcută. Se mişca prudent, aşteptând să fie atacat. Dar ce bine era iar în libertate!

Fugi de lângă cei doi zei şi se îndreptă spre un colţ al cabanei. Nu păţi nimic. Foarte mirat, se întoarse şi, ajungând la o distanţă de vreo douăsprezece picioare de ei, îi privi atent.

– Oare vrea să fugă? întrebă Scott.

– Merită să riscăm, îi răspunse Matt. E singura cale să înţelegem ce vrea să facă.

– Amărâtul, şopti Scott, plin de milă. Trebuie să vadă că există şi oameni buni, continuă el, întorcându-se şi intrând în cabană.

Apoi ieşi cu o bucată de carne, pe care i-o dădu lupului. Acesta o cercetă de la distanţă, prudent.

– Pleacă de-aici, Major! strigă Matt, ameninţându-l pe câine, dar era prea târziu.

Dulăul se repezise la carne. Când o prinse în colţi, lupul îl izbi, făcându-l să se rostogolească în zăpadă. Până să intervină Matt, Colţ Alb îşi făcu dreptate şi Major se retrase către oameni, dar rana de la gâtul lui însângera zăpada.

– Din păcate, şi-a meritat pedeapsa, murmură Scott.

Matt vru să-l lovească pe Colţ Alb, dar lupul sări la el şi îl muşcă de picior, făcându-l să ţipe de durere. Sălbatic şi ameninţător, mârâind cumplit, lupul se retrase, în vreme ce Matt se apucă să-şi cerceteze rana.

– M-a muşcat rău, zise el, arătându-şi pantalonii rupţi şi sângele care izvora din muşcătură.

– Ţi-am spus că n-o să-l convingem în niciun fel pe ăsta, replică Scott, care nu mai avea speranţe. M-am gândit că aşa o să fie şi mi-e teamă că nu putem face altfel, continuă el, scoţându-şi pistolul şi verificând dacă era încărcat.

– Domnule Scott, câinele ăsta a suferit mult, interveni Matt. N-ai vrea să fii un înger alb şi strălucitor pentru el? Măcar o vreme.

– Te-ai uitat la Major? îl întrebă tânărul.

Conducătorul de sanie se uită la câinele muşcat de gâtlej; căzut într-o baltă de sânge, acesta trăgea să moară.

– Şi-a meritat pedeapsa! Chiar dumneata ai spus-o, domnule Scott. A vrut să-i ia carnea lui Colţ Alb şi a păţit-o. Nu se putea altfel, fiindcă un câine care nu se bate pentru carnea lui nu face două parale!

– Dar tu n-ai păţit-o din cauza lui, Matt? Dacă Major a păţit-o din vina lui, pe tine nu trebuia să te muşte.

– Şi eu am greşit, recunoscu Matt. Nu trebuia să-l lovesc. Chiar dumneata ai zis că a procedat bine apărându-şi mâncarea, deci nu trebuia să dau în el.

– E mai bine să-l omorâm, insistă Scott. N-o să-l îmblânzim vreodată.

– Domnule Scott, dă-i prilejul să fie folositor. Până acum nu a avut şansa asta. A trăit în infern şi abia acum e liber. Să-l mai lăsăm o vreme, să vedem dacă se dă pe brazdă, iar dacă nu, îl voi ucide cu mâinile mele.

– Dumnezeu ştie că nu vreau să-l omor şi nici nu vreau s-o facă altul, îi răspunse Scott, lăsând pistolul din mână. Fie, să încercăm cu blândeţea şi să vedem ce-o să iasă.

Apoi se duse la Colţ Alb şi îi vorbi prieteneşte.

– Nu strică să ai şi o bâtă, îi zise Matt.

Scott clătină din cap şi continuă să-i vorbească lupului, ca să-i câştige încrederea.

Însă Colţ Alb nu era uşor de abordat, mai ales că se simţea ameninţat fiindcă ucisese câinele unui om alb. Mai mult, îl muşcase şi pe celălalt zeu, aşa că se aştepta să fie pedepsit.

Nu se temea de bătaia care avea să urmeze. Îşi ridică părul pe spinare, îşi dezveli colţii şi se pregăti de luptă. Dar zeul nu avea ciomag în mână şi Colţ Alb îl lăsă să se apropie. Mâna zeului se întinse către capul lui. Lupul se ghemui, retrăgându-se uşor din calea ei. Trebuia să existe o primejdie, un şiretlic, în gestul acela.

El ştia ce înseamnă furia unui zeu, le cunoştea puterea şi răutatea. În plus, nu-i plăcea să fie atins. Mârâi mai tare, se lăsă mai jos, dar mâna se apropia de el. Nu voia să o muşte, dar instinctul său şi teama se dovediră mai puternice decât voinţa lui.

Weedon Scott credea că este suficient de rapid ca să se ferească de colţii lui. Constată însă că lupul se mişca mult mai iute decât el, căci îl muşcă asemeni unui şarpe.

Scott ţipă, apoi îşi strânse mâna sfâşiată cu cealaltă. Matt scoase o înjurătură şi se ivi lângă el. Colţ Alb se dădu înapoi, se făcu mic, rânjindu-şi colţii şi ameninţându-i ca şi până atunci. Probabil că avea să fie bătut, aşa cum păţea la Smith cel Frumos.

Matt intră în cabană, apoi reveni cu o puşcă.

– Ce vrei să faci? strigă Scott.

– Să mă ţin de cuvânt, îi răspunse celălalt, calm. Îl voi ucide, cum am promis.

– N-o vei face!

– Ba da. Priveşte!

Aşa cum insistase Matt ca lupul să fie cruţat, deşi îl muşcase, la fel insista acum Scott.

– Ai zis că-i trebuie un timp ca să se schimbe. Să i-l acordăm! Treaba de-abia a început şi nu se va

termina aşa curând. Am meritat să fiu muşcat, dar uită-te la el!

Aflat la douăzeci de paşi de ei, lupul mârâia înfuriat la Matt.

– La asta chiar că nu m-am aşteptat! zise acesta, mirat.

– Vezi ce deştept este? interveni Scott. Ştie ce poţi face cu o puşcă. Unui asemenea animal trebuie să-i dai o şansă, ca să arate ce poate. Du arma de aici!

– Imediat! acceptă Matt, punând puşca lângă o grămadă de lemne. Ce ciudat! se minună el.

Lupul nu mai mârâia.

– Hai să vedem dacă este chiar atât de deştept pe cât îl credem.

Matt luă iar puşca. Lupul mârâi. O lăsă jos, iar animalul îşi încetă mârâitul.

– Şi acum, să ne jucăm puţin cu el.

Îşi luă puşca, apoi o puse la umăr. Colţ Alb începu să mârâie, apoi se potoli, urmărind mişcarea omului. Când arma se îndreptă către el, făcu un salt şi se ascunse după cabană.

Matt se mai uita încă la locul gol lăsat de lup în zăpadă. Apoi lăsă puşca jos şi îi zise foarte serios celui de lângă el:

– Ai avut dreptate, domnule Scott, câinele ăsta e prea deştept ca să fie omorât.

Capitolul XX

ZEUL IUBIRII

Colţ Alb îl văzu pe Weedon Scott că se apropie, de aceea începu să mârâie şi să îşi zbârlească părul pe spinare, arătând astfel că nu se supunea pedepsei care-i era promisă. Trecuse o zi de când îl muşcase de mână pe noul său stăpân. Acesta îşi bandajase rana, legându-şi braţul cu o eşarfă, pentru a împiedica scurgerea sângelui.

Până atunci, Colţ Alb nu mai pomenise ca o pedeapsă să fie amânată atâta vreme şi se aştepta să primească loviturile fără de veste. I se părea normal să fie aşa, fiindcă încălcase cea mai importantă lege,

muşcându-şi zeul. Aşa că trebuia să primească o bătaie cumplită.

Scott stătea la câteva picioare de el. Lupului nu i se păru ceva primejdios, mai ales că nu avea ciomag, bici sau puşcă. Pe lângă aceasta, era liber, nelegat cu vreun lanţ ori prins de vreun ţăruş. Până s-ar fi ridicat în picioare zeul alb, ar fi avut vreme să se ascundă. Deocamdată, se mulţumea să-l urmărească din priviri şi să vadă ce avea să urmeze.

Scott nu se agita. Colţ Alb încetă să mai mârâie. Zeul începu să-i vorbească. Lupul îşi zbârli părul pe spinare şi mârâi din nou, dar, cum omul îi vorbea liniştit, mârâitul scăzu în intensitate şi acompanie, o vreme, cuvintele.

Zeul îi vorbea însă mult şi bine. Niciodată nu i se mai vorbise atât, cu blândeţe şi bunătate, iar Colţ Alb simţi aceste lucruri. Începu să aibă încredere în zeul acela. Se simţea în siguranţă lângă el, deşi experienţa îi dovedise că oamenii nu-i ofereau aşa ceva.

După o vreme, omul se ridică şi intră în cabană. Când ieşi, Colţ Alb se uită atent la el, să vadă dacă avea vreun ciomag ori vreun bici. Cum zeul nu purta nicio armă, iar mâna rănită şi-o ţinea la vedere, lupul se linişti.

Scott adusese o bucată de carne. Lupul se aştepta să fie vorba de o capcană, de aceea se uita atent la bucata aceea, dar şi la zeu, fiind pregătit să fugă la primul gest ameninţător.

De ce nu primea pedeapsa? Bucata de carne îi fu trecută pe lângă bot şi atât. Lucrurile păreau să fie în ordine. Lupul se temea încă şi, cu toate că i se dădea mâncare, se abţinu să o înfulece. Zeii erau tare vicleni şi primejdia îl putea pândi chiar din bucata aceea de carne. Nu uita că, pentru indiencele din sat, carnea şi bătaia se dovedeau inseparabile.

Zeul îi aruncă o bucată de carne în zăpadă, lângă el. Colţ Alb o mirosi atent, dar ochii nu i se dezlipiră de om. Deoarece nu simţi niciun pericol, o înfulecă. Nu păţi nimic. Mai mult, zeul îi dădu încă o bucată. Nu vru să o ia din mâna lui, ci aşteptă până i-o aruncă.

Toate acestea se repetară de câteva ori. Apoi zeul nu-i mai aruncă bucata, ci îl aşteptă să vină să o ia din mâna lui.

Carnea era bună şi lupul încă flămând. Treptat, se apropie de om. Trebuia să mănânce bucata, aşa că îşi întinse gâtul, ciulindu-şi urechile, zbârlindu-şi părul pe ceafă. Mârâi slab, avertizându-l pe Scott să nu se ţină de glume. Înghiţi carnea, rupând bucăţi din ea, dar nu păţi nimic. Zeul nu-l pedepsea...

Se linse pe bot şi aşteptă să mai primească. Albul îi vorbea cu blândeţe, iar lupului nu i se mai întâmplase aşa ceva. Începu să simtă ceva deosebit pentru omul acela, trecând prin nişte stări nemaiîntâlnite încă. Părea foarte mulţumit.

Deodată, instinctul îl trezi la realitate. Îşi aminti că zeii erau vicleni şi aveau posibilităţi nelimitate pentru a face ceea ce vor.

Mâna zeului, foarte pricepută să lovească, se întindea către capul lui. Zeul însuşi continua să-i vorbească şi avea un glas blând, inspirându-i încredere. Totuşi, mâna aceea îl neliniştea, astfel că lupul era pradă unor impulsuri potrivnice. Era foarte încordat, gata să reacţioneze rapid la cea mai mică mişcare suspectă.

Reuşi să îşi controleze ieşirile violente, astfel că nici nu muşcă, nici nu se feri de mâna care se apropia din ce în ce mai mult. Mâna îi atinse firele de păr... Se făcu ghem sub ea, tremura, dar se stăpânea. Suporta cu greu atingerea omului, acest lucru fiind potrivnic instinctului său. Cât rău nu îi făcuseră mâinile oamenilor! Totuşi, trebuia să-l asculte pe zeul acela.

Omul îl mângâie şi îl bătu uşor cu palma, de câteva ori. Zbârlit şi bănuitor, Colţ Alb suporta mângâierile, mârâind surd. Ameninţa că putea răspunde oricărui rău

ce i s-ar fi făcut. Ce urmărea zeul? Se temea ca nu cumva glasul blând să se transforme într-unul mânios, iar mâna să i se încleşteze în blană, astfel încât să nu mai poată fugi de pedeapsă.

Gesturile de bunăvoinţă continuau însă. Colţ Alb nu mai ştia ce să creadă, căci instinctul îl îndemna să se îndepărteze. Din punct de vedere psihic, îi plăcea să fie mângâiat. Atingerile cu palma se transformară în scărpinat la baza urechii. Plăcerea se mări dar teama de pedeapsă nu-l părăsi încă. Încordat, tot mai aştepta să se întâmple ceva rău.

Matt ieşi din cabană, cu mânecile suflecate, ducând un vas cu apă murdară în care spălase vasele. Se sperie cumplit când îl văzu pe Scott mângâindu-l pe Colţ Alb pe spinare.

– De necrezut! murmură el.

Vorbele lui Matt rupseră tăcerea, iar lupul sări repede înapoi, mârâind furios.

Matt se uită dezaprobator la şeful lui:

– Doar un nebun poate face aşa ceva, domnule Scott, te rog să mă ierţi.

Celălalt îi zâmbi, apoi se ridică şi se duse la Colţ Alb. Îi zise câteva cuvinte, apoi întinse mâna către el şi îl bătu uşor cu palma pe cap. Lupul nu se feri, dar era foarte atent la cele din jurul său şi mai ales la Matt.

– Chiar dacă eşti cel mai bun specialist în prospectări, îi zise lui Scott conducătorul de sanie, ai fi fost şi mai bun ca îmblânzitor la circ.

De îndată ce-i auzi glasul, lupul mârâi din nou, dar rămase pe loc ca să fie mângâiat de Scott.

Pentru Colţ Alb se sfârşea domnia urii. Începea o viaţă nouă, diferită de cea de până atunci – o viaţă minunată. Acest lucru cerea însă răbdare din partea omului şi o schimbare totală din partea lupului. Multe lucruri din experienţa lui de până atunci trebuiau eliminate, multe porunci ale instinctului şi inteligenţei sale urmau să fie anulate. Pe scurt, urma să cunoască o nouă viaţă. I se cerea o schimbare mai profundă decât atunci când venise, din sălbăticie, la focul lui Castor Cenuşiu. În vremea aceea abia începuse să-şi formeze caracterul, pe care întâmplarea i l-a modelat într-un anume fel. Lucrurile stăteau diferit de această dată. Caracterul său devenise rigid şi inflexibil, iar lui i se cerea o altă plămădeală. „Lupul bătăuş“, crud şi fioros, tare ca oţelul, nu putea iubi, nici nu putea fi iubit. Întreaga lui structură spirituală urma să îşi schimbe urzeala, ceea ce se anunţa foarte dificil, căci firea lui era bine definită şi părea imposibil de modificat.

Dorinţele şi pornirile lui erau bine conturate, iar el ştia cum să acţioneze în cele mai diferite împrejurări,

sub impulsul lor. Noua situaţie în care se găsea îi înmuie însă duritatea structurii sale spirituale. Scott reprezenta chiar mâna destinului, care dezlănţuise anumite forţe ascunse în fiinţa lui, aflate pe cale de dispariţie, iar dintre acestea, cea mai importantă se dovedea iubirea. Acest nou sentiment înlocuia plăcerea, modificând astfel relaţia dintre el şi zeu.

Iubirea începuse cu senzaţia de plăcere, apoi o depăşise, de aceea Colţ Alb nu fugise de om, deşi putea să o facă, fiindcă era liber. Îi plăcea mai mult acolo decât în cuşca lui Smith cel Frumos. Mai mult, avea nevoie de un zeu. Firea lui îi cerea să asculte de un om. Acest lucru îl simţea din copilărie, când renunţase la sălbăticie pentru a se apropia de Castor Cenuşiu, la picioarele căruia venise, gata să-şi primească pedeapsa cuvenită. La fel făcuse a doua oară, când renunţase la viaţa în pădure pentru a se înapoia la indieni, atunci când foametea îndelungată se terminase şi se găsea din nou peşte în sat. Îi trebuia deci un zeu, iar Scott îi convenea mai mult decât Smith cel Frumos, aşa că lupul nu avea motive să plece. Începu să-i păzească lucrurile, ca semn al credinţei sale. Primul om care venise la cabană a fost atacat de Colţ Alb şi Scott abia reuşise să îl scoată din ghearele lui, chiar dacă se folosise de o bâtă.

Curând, Colţ Alb începu să facă deosebirea între oamenii cinstiţi şi hoţi. Îi recunoştea după mers. Cel care, zgomotos, fără să se ferească, se îndrepta ţintă către cabană nu avea de-a face cu el, deşi îl supraveghea atent, până ce stăpânul lui îi deschidea uşa şi îl primea. Cel care venea pe ocolite, furişându-se, cu o privire ciudată în ochi, o păţea cu lupul şi trebuia să se depărteze cât mai grabnic de cabană.

Weedon Scott îşi propusese să-l îmblânzească pe Colţ Alb şi să îndrepte felul în care se purtase lumea cu el până atunci. Conştiinţa îi cerea să răscumpere răul pe care omul i-l făcuse lupului. Aşa că se purta cât putea de frumos cu el şi-l mângâia în fiecare zi.

Chiar dacă lupul se arătase duşmănos şi prudent la început, treptat prinsese gustul răsfăţului. Nu se putea abţine să nu mârâie şi o făcea cât timp era mângâiat. Însă tonul mârâitului se schimbase. Cine nu-l cunoştea bine nu ar fi sesizat diferenţa şi ar fi interpretat sunetele scoase de el drept o manifestare de violenţă, capabilă să înfioare pe oricine.

Dar gâtlejul lui Colţ Alb fusese obişnuit să scoată doar sunete ameninţătoare, încă de când fusese pui, şi nu mai putea acum să-şi înmoaie sunetele din gâtlej pentru a-şi exprima noile sentimente. Weedon Scott

distingea însă diferenţa, chiar minoră, interpretând-o ca o expresie a mulţumirii animalului.

Cum zilele treceau, sentimentul de iubire înlocuia din ce în ce mai mult plăcerea. Chiar şi lupul înţelegea asta, deşi nu ştia ce este dragostea. Simţea doar un gol care trebuia umplut. Suferea şi se agita, liniştindu-se doar când îşi vedea stăpânul. Atunci se bucura mult. Când Scott lipsea, devenea iarăşi nervos şi morocănos, resimţind golul interior.

Colţ Alb era altul. Deşi se maturizase şi structura lui se dovedea rigidă şi inflexibilă, caracterul i se schimba. Apăreau sentimente noi, impulsuri necunoscute, ceea ce-i modifica întregul comportament. Înainte apreciase odihna şi lipsa suferinţei, acum le accepta şi pe acestea pentru zeul lui. Astfel, în zorii zilei, în loc să doarmă într-un cotlon, aştepta nerăbdător în pridvorul cabanei să-şi vadă stăpânul. Seara, îşi părăsea culcuşul ca să-i iasă în întâmpinare, când acesta se întorcea, şi să-i primească bobârnacele prieteneşti, ca şi vorbele blânde. Era în stare să nu se atingă de mâncare doar ca să fie lângă zeul lui, să fie mângâiat de el ori să-l însoţească în oraş!

Dragostea, care-i înlocuise plăcerea, ajunsese în adâncurile fiinţei lui, unde nu pătrunsese altceva vreodată. Astfel că dragostea lui se dovedea mai

profundă decât orice simţise până atunci. Răspundea la ceea ce i se dădea cu aceeaşi monedă. Avea parte de un zeu bun şi omenos, în faţa căruia firea lupului se deschidea, lăsându-se pătrunsă, precum o floare îşi deschide petalele sub soare.

Însă lupul nu obişnuia să fie deschis la fire. Era prea bătrân şi, pentru a se exprima într-un chip nou, îi trebuia mult timp. Obişnuit cu singurătatea, se dovedea echilibrat, cumpănit, reţinut şi distant. Fiindcă nu lătrase niciodată, nu putea să o facă nici măcar pentru a-i spune bun venit stăpânului său. Nu-i aţinea calea, nici nu se manifesta nebuneşte atunci când voia să-i arate că-l iubeşte. Nu alerga înaintea lui, ci aştepta, retras într-un colţ, statornic şi netulburat.

Îşi adora stăpânul şi acest lucru i se citea în ochi. Îi urmărea toate mişcările, iar când Scott i se adresa, Colţ Alb se emoţiona, încercând să-şi exprime dragostea, dar nereuşind să o facă.

Se adapta, treptat, noului mod de viaţă. Înţelese că nu trebuia să-i atace pe ceilalţi câini ai zeului, dar nu se stăpânise să nu-i bată, ca să le arate cine era stăpânul acolo. După ce ierarhia fu stabilită, nu-i mai băgă în seamă. Ei se fereau din calea lui şi îl ascultau când voia să le comunice ceva.

Matt era pentru el un fel de proprietate a stăpânului său. Fiindcă Scott îl hrănea rar, Matt era cel care făcea treaba asta, dar Colţ Alb pricepu că primea carnea de la zeul lui prin mâna altuia.

Într-o zi, Matt încercă să îl înhame la sanie şi să-l pună să tragă alături de ceilalţi, dar nu reuşi. Fu nevoie ca Weedon Scott să-i pună el însuşi hamul. Abia atunci Colţ Alb acceptă ca Matt să-l pună la treabă, fiindcă era dorinţa zeului său.

Săniile din Klondike, spre deosebire de cele de pe Mackenzie, aveau tălpige, iar câinii se mânau altfel, înşirându-se unul după celălalt, pe două rânduri. În Klondike, câinele înaintaş se dovedea într-adevăr conducătorul de atelaj, deci şeful celorlalţi. Pentru acest post era ales câinele cel mai puternic şi deştept, pe care toţi ceilalţi îl respectau şi îl ştiau de frică.

Locul de înaintaş i se păru nimerit lui Colţ Alb şi Matt fu nevoit să-l accepte. Deşi ziua trăgea din răsputeri la sanie, noaptea nu renunţa să păzească avutul stăpânului său, astfel că muncea tot timpul, devenind cel mai apreciat animal.

– Să-ţi spun ce cred, îi zise Matt lui Scott într-o zi. Ai făcut cea mai bună afacere când ai cumpărat câinele ăsta. După ce că i-ai stâlcit mutra lui Smith cel Frumos, l-ai şi păcălit.

– Bestia! îi răspunse Weedon Scott, cu ochii sclipind de furie.

Spre sfârşitul primăverii, Colţ Alb păţi un mare necaz. Stăpânul lui dispăru pe neaşteptate. Îl văzuse împachetând lucruri, dar nu ştia ce înseamnă o valiză. Deşi mai târziu îşi aminti acest amănunt, la vremea respectivă nu-i dăduse atenţie. Toată seara îşi aşteptă zeul să se întoarcă. Se făcuse miezul nopţii, iar vântul tăios îl obligase să se ascundă după cabană. Nu dormea, încercând să perceapă pasul zeului său. Spre ziuă, cum acesta nu se întorsese, se duse în pridvor şi se lungi acolo, aşteptându-l.

Nu veni însă nimeni, iar dimineaţa nu ieşi decât Matt din cabană. Colţ Alb îi pândea toate mişcările, dar nu reuşea să afle de la el nimic despre stăpânul lui.

Zilele treceau, dar Scott nu se ivea defel. Lupul se îmbolnăvi, iar el nu mai zăcuse niciodată lovit de vreo boală. Cum ajunsese într-o stare vrednică de plâns, Matt îl băgase în cabană şi-i scrisese lui Scott despre el:

„Afurisitul de lup nu vrea să muncească. Nu vrea nici să mănânce. Şi-a pierdut curajul şi îl bat toţi câinii. Vrea să ştie ce este cu dumneata şi nu ştiu cum să-i spun. Mi-e frică să nu moară.“

Matt avea dreptate. Colţ Alb nu mânca, îi era dor de zeul lui şi orice câine îl putea bate. Zăcea pe jos, în

cabană, pe lângă sobă, nebăgând în seamă pe nimeni. Degeaba îi vorbea Matt, cu blândeţe sau mai răstit. Îşi întorcea ochii spre el şi îl privea cu tristeţe, apoi îşi lăsa botul pe labele din faţă.

Într-o noapte, pe când citea cu glas tare, conducătorul de sanie îl auzi mârâind pe Colţ Alb. Acesta se ridică apoi şi ascultă foarte atent. După câteva clipe, se auziră nişte paşi. Uşa se deschise şi în cameră intră Weedon Scott! Cei doi îşi strânseră mâinile şi nouvenitul întrebă:

– Unde este lupul?

Îl văzu stând în picioare în locul în care zăcuse, lângă sobă. Nu venea în calea stăpânului, ca alţi câini, ci aştepta.

– Uite-l cum dă din coadă, Dumnezeule! strigă Matt.

Scott se îndreptă spre el şi îl strigă. Atunci Colţ Alb porni către el, destul de repede. Se mişca destul de stângaci, din pricina emoţiei ce-l copleşea. Privirea lui avea o expresie neobişnuită.

– Pe mine nu m-a primit niciodată astfel, observă Matt.

Weedon Scott nu era atent la el. Se lăsase jos şi îl privea în ochi pe Colţ Alb, lovindu-l uşor cu palma, scărpinându-l la baza urechilor, mângâindu-l pe

spinare. Lupul mârâi la el, ca să-i răspundă, fără a-l ameninţa în vreun fel.

Fu fericit când găsi un mod nou de a-şi exprima dragostea pentru stăpânul lui. Îşi băgă capul între mâna şi trupul lui Scott şi, cuibărit acolo, mârâia de plăcere.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

– Am crezut, de la început, că lupul ăsta e câine, făcu Matt cu admiraţie, în vreme ce ochii lui Scott străluceau de plăcere.

Colţ Alb se înzdrăveni repede, fiindcă zeul se întorsese. După încă două nopţi şi o zi petrecute în cabană, ieşi afară, la ceilalţi câini, care-şi pierduseră respectul faţă de el şi, ştiindu-l vlăguit, se repeziră să-l atace.

– Ia arată-le ce-ţi poate pielea! îl încurajă Matt, oprindu-se în pragul uşii, să vadă spectacolul. Învaţă-i minte!

Lupul nu trebuia încurajat pentru asta. Faptul că stăpânul lui se întorsese îl schimbase cu totul. Viaţa sălbatică din el îşi reluase fluxul. Se bătea cu plăcere, dând curs emoţiilor pe care şi le putea exprima astfel.

Oricine putea ghici sfârşitul luptei. Câinii luară bătaie şi fugiră care-ncotro, fără să se mai întoarcă până seara. Abia atunci se furişară pe lângă el, cu umilinţă.

Deoarece se învăţase să fie dezmierdat de stăpânul lui, Colţ Alb îşi dorea cât mai des un asemenea tratament. Nu suporta însă ca cineva să-l atingă pe cap. Frica, sălbăticia, teama de capcane îl făceau să se ferească de asemenea atingeri. Dar odată cu apariţia lui Scott, accepta să fie mângâiat oriunde. Avea încredere oarbă în zeul lui şi i se încredinţa pe de-a-ntregul.

Într-o seară, înainte de culcare, Scott şi Matt jucau cărţi. Deodată, de afară se auzi un strigăt şi un mârâit. Cei doi se ridicară, privindu-se alarmaţi.

– Lupul a sărit la cineva, zise Matt.

De afară se auzi un nou strigăt de durere şi de spaimă, care-i făcu să se grăbească.

– Vino cu lampa! îi strigă Scott celuilalt şi se repezi pe uşă.

Matt veni după el şi, la lumina lămpii, zăriră un bărbat zăcând în zăpadă, culcat pe spate. Cu mâinile încerca să-şi apere faţa şi gâtul de atacurile lui Colţ Alb.

Lupul părea turbat şi-l ataca plin de ură. Îi sfâşiase mânecile hainei şi cămăşii albastre de lână, ba chiar şi tricoul, iar braţele omului erau pline de sânge.

Cei doi pricepură totul de îndată. Scott îl prinse pe lup, dar Colţ Alb se zbătea furios, vrând să scape din

strânsoarea lui. Atunci Scott i se adresă pe un ton ferm şi lupul se culcă la pământ.

Matt îl ajută să se ridice pe cel căzut în zăpadă. La lumina lămpii văzură figura hidoasă a lui Smith cel Frumos! De îndată ce-l recunoscu, Matt luă mâna de pe el, ca şi cum s-ar fi fript cu un cărbune înroşit în foc. Smith clipi de câteva ori, deranjat de lumina lămpii, apoi privi în jur. Îl văzu pe Colţ Alb şi îl trecu un fior de spaimă.

Matt distinse atunci nişte obiecte în zăpadă. Apropie lampa de ele şi le atinse cu piciorul spre a i le arăta şefului său. Erau un lanţ şi o bâtă.

Weedon pricepu tot. Cuvintele nu-şi mai aveau rostul. Nici măcar Smith cel Frumos nu simţea nevoia să mai spună ceva.

Matt îl mângâie pe Colţ Alb, îl bătu uşor cu palma pe spinare şi îi zise, rânjind:

– A vrut să te ia de aici, nu? îi zise el. Şi tu nu te-ai lăsat! A greşit-o cu tine, ce zici? Când te-a atins, cred că l-a văzut pe dracu'!

Colţ Alb, încă furios, nu voia să se liniştească. Cu timpul, părul de pe spinare i se lăsă în jos, iar mârâitul său mânios începu să se transforme într-unul de mulţumire.

Capitolul XXI

DRUMUL CEL LUNG

Primejdia plutea în aer şi Colţ Alb o simţea. Avea să se întâmple ceva, o schimbare. Nu ştia ce anume, dar aşa credea el, după purtarea celor doi. Fără voia lor, îşi dăduseră la iveală intenţiile faţă de el, iar lupul, deşi stătea numai în pridvorul cabanei, fără a intra înăuntru vreodată, ştia ce gânduri aveau ei.

– Ascultă! zise într-o seară, pe neaşteptate, Matt.

Weedon Scott auzi un scâncet slab. Apoi lupul, după ce mirosi, ca să fie sigur că stăpânul lui nu plecase de acolo fără ştirea lui, se linişti.

– Câinele ăsta simte ce vrei să faci, îi zise Matt.

Scott se uită rugător la tovarăşul său.

– Ce naiba să fac eu cu un lup în California? îl întrebă.

– Chiar aşa ziceam şi eu. Ce naiba să faci cu un lup în California?

Dar răspunsul acela nu-l mulţumea pe Scott. Celălalt se uita la el cu neîncredere.

– E drept, câinii de acolo n-or să-i ţină piept şi îi va măcelări, vorbi Scott. Dacă nu voi fi dat în judecată ca să le plătesc pagubele, tot mi-l vor lua autorităţile şi îl vor electrocuta.

– E un adevărat criminal, făcu Matt.

Weedon Scott se uită la el suspicios.

– Nu-l pot lua acolo, spuse Scott cu hotărâre.

– Nici n-ar merge el acolo, confirmă celălalt. Ar trebui să pui un om care să aibă grijă de el.

Nehotărârea celuilalt se spulberă cu totul. Încuviinţă din cap, vesel, spusele lui Matt. Dar, în tăcerea care se aşternu, răsună scâncetul slab venind dinspre uşă, apoi se auzi cum lupul adulmeca de zor interiorul cabanei.

– Câinele ăsta te cunoaşte foarte bine, interveni Matt, nu există nicio îndoială în privinţa asta.

Scott se uită fix la el şi izbucni:

– Nu voi ţine cont de asta! Am luat o hotărâre şi voi face cum cred eu că e mai bine!

– Sunt de acord cu asta, dar...

– Dar ce?

– Dar, începu Matt, însă, nevrând să-l supere, se opri aici. Nu trebuie să te enervezi pentru un fleac. Te porţi de parcă nu ai şti ce hotărâre să iei.

Weedon Scott se gândi câteva clipe, apoi zise, mai cumpătat:

– Ai dreptate, Matt. Nu sunt hotărât, asta e problema. Ar fi însă tare vesel să duc după mine câinele ăsta, izbucni el, după o scurtă pauză.

– Sunt de acord, îi răspunse celălalt, dar Scott tot nu era mulţumit. Dar de unde a aflat ăsta că pleci? Nu înţeleg treaba asta şi-mi tot bat capul cu ea, continuă Matt.

– Şi eu îmi frământ mintea cu ea, făcu Scott abătut, clătinând din cap.

Într-o zi, prin uşa întredeschisă a cabanei, Colţ Alb văzu iarăşi valiza şi pe stăpânul lui cum îşi punea lucrurile în ea. În cabană era mare agitaţie, oamenii se mişcau de zor. Colţ Alb pricepu că zeul lui se pregătea să dispară iar. Deoarece nici prima dată nu-l luase cu el, de bună seamă că nu avea să o facă nici acum.

Toată noaptea Colţ Alb a urlat prelung, ca un lup. O făcea ca atunci când, întors în satul părăsit, căutându-l pe Castor Cenuşiu, nu găsise decât resturi rămase de la indieni. Ridicându-şi botul spre stele, le transmitea suferinţa lui.

Cei doi bărbaţi se culcaseră.

– Iar nu vrea să mănânce nimic, îi zise Matt, de sub pături.

Weedon Scott se foi în aşternutul său aflat în cealaltă parte a încăperii.

– Având în vedere cât de nefericit a fost atunci când ai lipsit, n-ar fi de mirare să moară acum.

Scott se foi iar, mai tare.

– Taci din gură! îi strigă lui Matt, din întuneric. Nu mă mai cicăli atât!

– Ai dreptate, recunoscu celălalt, iar Scott nu pricepu dacă era ironic sau nu.

În ziua următoare, Colţ Alb era şi mai agitat. De câte ori stăpânul lui ieşea din cabană, se lua după el, iar când intra înăuntru, se culca în pridvor. Putea vedea bagajele prin uşa întredeschisă. Lângă valiză se mai aflau doi saci de pânză şi o ladă. Matt împacheta păturile şi haina cea groasă. Colţ Alb urmărea toate aceste pregătiri şi suspină.

Doi indieni se apropiară de cabană. Îi privi cum iau în spinare bagajele stăpânului său. Însoţiţi de Matt, porniră la vale. Conducătorul de sanie reveni la cabană, apoi Scott îl chemă pe Colţ Alb.

– Amărâtule, îi zise el plin de milă, scărpinându-l după urechi şi lovindu-l cu palma pe spinare. Eu plec departe, prietene, şi tu nu mă poţi însoţi acolo. Hai, ia-ţi rămas-bun de la mine printr-un mârâit.

Lupul nu vru să mârâie. Apoi, după ce-l privi plin de afecţiune, se lipi de el, punându-şi capul între braţul şi trupul stăpânului său.

– Auzi şuieratul? îi strigă Matt, referindu-se la sirena unui vapor de pe Yukon. Grăbeşte-te! Să încui uşa din faţă, căci eu am să ies pe cea din spate. Repede!

Uşile se închiseră în acelaşi timp. Scott îl aşteptă pe Matt, care trebuia să ocolească. Din cabană se auzeau scâncetele lui Colţ Alb.

– Ai grijă de el, Matt, îi zise Scott, de îndată ce începură să coboare dealul. Să-mi scrii cum o duce.

– Sigur că da. Dar ia ascultă o clipă!

Cei doi se opriră ca să audă urletele pline de tristeţe ale lupului. Aşa urla un câine la moartea stăpânului său. Suferea enorm, iar sunetele jalnice şi îndurerate pe care le scotea îţi frângeau inima.

Primul vapor care pleca din ţinut în anul acela era *Aurora*. Pe punţile lui se aflau o mulţime de oameni, aventurieri plecaţi să facă avere sau căutători de aur care nu reuşiseră să se îmbogăţească. Toţi se bucurau că plecau de acolo, la fel cum se bucuraseră când veniseră.

Lângă pasarela navei, Scott îşi luă rămas-bun de la Matt, strângându-i mâna. Conducătorul de sanie urma să coboare pe mal. Dar mâna lui Matt se înmuie brusc şi toată atenţia i se concentră undeva nu departe de ei. Scott se uită şi el într-acolo. Lângă ei se găsea Colţ Alb, care-l privea cu afecţiune.

Speriat, Matt scăpă o înjurătură, dar Scott împietri.

– Sigur ai încuiat uşa din faţă? îl întrebă Matt.

– Bineînţeles! îi răspunse furios celălalt.

Colţ Alb îşi apropie urechile, alintându-se, dar nu înaintă spre ei.

– Îl voi lua cu mine pe uscat.

Matt se îndreptă către lup, dar acesta fugi imediat. Conducătorul de sanie se luă după el, dar Colţ Alb se băgă printre picioarele oamenilor. Se furişa printre pasageri şi bagaje cu asemenea viteză şi îndemânare că Matt îşi pierdu orice speranţă să mai pună mâna pe el.

Dar zeul iubirii îi vorbi şi atunci lupul veni la el.

– Nu vrea să se apropie de mine, deşi l-am hrănit atâtea luni, zise Matt, supărat. Dumneata nu i-ai dat mâncare decât la început, când v-aţi împrietenit… Nu înţeleg de ce te consideră stăpânul lui.

Scott îl mângâia pe Colţ Alb şi descoperi nişte răni proaspete, pe bot şi între ochi.

Matt observă ceva şi sub burta lupului.

– Am uitat de fereastră! E rănit şi tăiat pe burtă. Probabil că a trecut cu capul prin geam. Dumnezeule!

Celălalt nu mai era atent la el, căci se gândea, grăbit, la altceva. Sirena de pe vas anunţă iar plecarea, pentru ultima oară. Mulţi se înghesuiau să coboare pe uscat. Matt îşi desfăcu năframa de la gât, pentru a-l lega cu ea pe Colţ Alb, dar Scott îl împiedică să o facă şi îi zise:

– La revedere, Matt, prietene! Nu mai e nevoie să-mi scrii despre lup.

– Cum? făcu mirat conducătorul de sanie. Vrei să spui că…

– Da. Păstrează-ţi năframa. O să-ţi scriu eu despre el.

Matt cobora spre mal, dar se opri la mijlocul pasarelei.

– Dacă nu va suporta clima? strigă el către celălalt. Trebuie să-l tunzi, fiindcă acolo e foarte cald!

Pasarela fu ridicată şi vasul se desprinse de mal. Weedon Scott îi făcu lui Matt semn de bun-rămas din mână. Apoi se întoarse către lup, care stătea lângă el, şi se aplecă asupra lui.

– Acum mârâie cât vrei, răule! îi zise el, lovindu-l cu palma pe cap şi scărpinându-l după urechile pe care Colţ Alb le ţinea lipite, de încântat ce era.

Capitolul XXII

ŢINUTUL DIN SUD

Vaporul se opri tocmai la San Francisco, unde coborâră toţi pasagerii, deci şi Colţ Alb. Era dezorientat, căci întotdeauna asociase puterea cu divinitatea şi bănuise că albii erau nişte zei mai deosebiţi decât ceilalţi, lucru care se adeverea în timp ce păşea pe străzile cu caldarâmul încins, din oraş.

Nu mai vedea în jur cabane din lemn, ci construcţii imense. De peste tot se iveau diverse pericole, cum ar fi trăsuri, căruţe şi alte vehicule. Scârţâiturile şi zgomotele produse de acestea păreau asemeni celor scoase de sălbăticiunile pădurilor nordice.

Toate acestea reprezentau semne de putere. Omul le conducea şi le supraveghea, dominând astfel lucrurile neînsufleţite. Era ceva uimitor! Colţ Alb se speriase, căci se simţea ca pe vremea când era un pui neajutorat ori ca atunci când venise din pădure în tabăra indienilor. Deşi acum era mare şi puternic, îşi pierduse încrederea în forţele proprii. Şi lucru nemaivăzut: în jur se aflau o mulţime de zei.

Zgomotul străzii era greu de suportat. Agitaţia din jur îl irita. Avea mare nevoie de stăpânul lui, de care nu se îndepărta deloc, fiindcă singur nu s-ar fi descurcat.

Lupul privea oraşul ca pe o nenorocire, ca pe un vis urât, care îl va tulbura de multe ori noaptea. După ce stăpânul lui îl urcă într-un vagon pentru bagaje şi îl legă cu un lanţ printre lăzi, lupul observă că trebuia să asculte de poruncile unui alt zeu, scund şi puternic. El îngrămădea lăzile de acolo şi le muta ori le scotea afară, în vreme ce alţii, din stradă, le preluau de la el.

Acolo, în zgomotul şi agitaţia aceea, era nevoit să stea Colţ Alb, despărţit de stăpânul său. Dar, mirosind bagajele şi recunoscându-le pe cele ale lui Scott, se aşeză să le păzească.

– Bine că ai venit, îi zise supărat zeul vagonului lui Scott, fiindcă lupul dumitale nu-mi dă voie să mă apropii de bagaje.

Când Colţ Alb ieşi din vagon se miră, fiindcă oraşul care-l speriase nu se mai găsea acolo. Pentru el, vagonul nu fusese decât o încăpere dintr-o casă. Dar, cum în jur se făcuse linişte, observă că se găsea într-un ţinut plin de soare, îmbietor, iar aerul cald îl moleşea. Nu se minună multă vreme de schimbarea aceea, ci o luă ca pe un fapt în sine, un fel de manifestare a puterii zeilor, pe care nu o înţelegea, cum nu înţelegea multe dintre acţiunile lor obişnuite.

Urmau să călătorească cu o trăsură. De Scott se apropiară o femeie şi un bărbat. Ea îşi desfăcu braţele şi îl cuprinse pe stăpân după gât, iar Scott trebui să intervină, fiindcă lupul mârâia ameninţător, considerând gestul că unul primejdios.

– Fii liniştită, mamă, zise Scott, în vreme ce-l liniştea pe Colţ Alb. Crede că-mi faci rău şi el trebuie să mă apere. Cu timpul, va învăţa să se poarte.

– Şi până atunci voi fi nevoită să-mi îmbrăţişez fiul doar când el nu se va găsi prin apropiere, îi răspunse ea, albă la faţă datorită sperieturii provocate de lup.

Se uită la Colţ Alb, care o privea fioros şi mârâia.

– Va învăţa repede cum să se poarte, îi promise Scott.

Apoi îi vorbi lupului, ca să-l liniştească.

– Jos! Culcat! îi porunci în final.

Colţ Alb ştia ce însemnau cuvintele acelea şi făcu ce i se cerea, dar fără prea mare tragere de inimă.

– Acum ne putem îmbrăţişa, mamă, îi zise el, fără să-şi ia privirea de la Colţ Alb. Culcat! îi porunci iar.

Lupul, care tocmai se ridica, zbârlit şi mârâind, fu obligat să se culce din nou. Asistă la repetarea gestului primejdios şi constată că acesta nu-i vătăma stăpânul, şi nici cele ce urmară. Bagajele fură puse în trăsură, stăpânul său şi zeii străini se urcară şi ei, în vreme ce lupul porni după trăsură. Din când în când se apropia de cai, avertizându-i parcă, prin prezenţa lui, că nu le-ar fi bine dacă i-ar fi făcut vreun rău zeului său, mai ales că se deplasau aşa de repede prin locurile acelea.

După circa un sfert de oră, trăsura trecu pe sub o boltă de piatră şi printre două şiruri de nuci, care-şi uneau crengile pe deasupra drumului. În jurul lor, întinderile erau acoperite cu iarbă şi nişte stejari impunători se ridicau ici şi colo.

Mai departe de ei, câmpul, ars de soare, era acoperit de fânul auriu care se detaşa clar de verdeaţa ierbii îngrijite. Şi mai departe se zăreau dealurile roşcate. După o colină, trăsura se îndreptă către o casă impunătoare, cu o terasă şi multe ferestre.

Dar Colț Alb nu reușise să cunoască domeniul stăpânului său. El fusese atacat de un câine ciobănesc, cu ochi strălucitori și bot ascuțit, care se supără văzându-l pe lup în apropierea lui Scott.

Colț Alb mârâi la el, în timp ce se pregătea să-l atace după obiceiul său. Se opri însă brusc. Înaintea lui se găsea o cățea și regulile rasei lui îi interziceau să atace o femelă. Acest lucru se dovedea contrar instinctului său.

Cățeaua însă nu ținea cont de asemenea legi, nici nu poseda un astfel de instinct. Pe ea o irita prezența lupului acolo, căci orice câine ciobănesc moștenise ura față de lup, față de reprezentantul sălbăticiei distructive, cel care atacase turmele de oi din vremuri imemoriale.

Astfel că, pe când Colț Alb rămase nemișcat, ea sări la el. Lupul mârâi și îi simți colții mușcându-l de umăr, dar nu ripostă. Se retrase și încercă să se ferească de ea. Se mișcă în dreapta și în stânga, în sus și în jos, dar în zadar, căci ea îl împiedica să-și urmeze stăpânul.

– Vino aici, Collie! o strigă bărbatul din trăsură.

– Colț Alb are multe de învățat, tată, zise Scott, râzând. Se va obișnui cu toate.

Trăsura mergea mai departe, dar lupul nu reușea să se țină după ea. Încercă să o depășească pe cățea prin

viteză, numai că ea îi aținea calea, zădărnicindu-i planurile. Oricât se străduia, nu izbutea să o păcălească.

Colț Alb începea să fie disperat, fiindcă stăpânul se îndepărta de el. Folosi un vicleșug. Se prefăcu că fuge și cățeaua se luă după el. Apoi se întoarse brusc și o lovi cu umărul, răsturnând-o cu picioarele în sus și făcând-o să ajungă pe prundiș, schelălăind de ciudă.

Acum avea calea liberă și porni îndată după trăsură, cu cățeaua după el. Collie venea urlând, dar nu avea șanse să-l ajungă, fiindcă lupul era foarte rapid. În timp ce ea alerga din toate puterile, făcând sforțări uriașe la fiecare săritură, Colț Alb părea o nălucă.

După ce ocoli casa impunătoare, lupul dădu peste trăsură, în clipa în care Scott cobora. Tocmai atunci un ogar îl atacă dintr-o parte. Nemaiavând timp să se oprească, lupul primi izbitura acestuia și se dădu de câteva ori peste cap. Se ridică furios, gata să ucidă. Ogarul scăpă ca prin minune de primul atac al lui Colț Alb.

Observând pericolul, Scott venea către ei cât putea de repede. Ogarul ar fi pierit totuși dacă n-ar fi intervenit cățeaua. Mânioasă că fusese dată peste cap datorită șiretlicului folosit de Colț Alb și întrecută la fugă de acesta, voia să-și ia revanșa. Îl lovi din lateral

pe lup, care îi făcea faţă ogarului, iar el se rostogoli de câteva ori.

Chiar atunci, Scott ajunse în dreptul lor şi îl prinse pe Colţ Alb, iar tatăl lui îşi chemă câinii.

– Ce primire i s-a făcut unui biet lup singuratic din Arctica! zise el, în vreme ce îl liniştea pe Colţ Alb. De când se ştie a fost răsturnat o singură dată, iar acum a păţit-o de două ori în mai puţin de un minut.

Trăsura se îndepărtă, iar din casă se iviră alţi zei. Unii păstrau distanţa faţă de stăpânul lui, dar două femei făcură iarăşi gestul acela duşmănos, îmbrăţişându-l pe Scott. Până la urmă, trebui să accepte aşa ceva, pricepând că zeul lui nu păţea nimic rău.

Încercară să fie buni şi cu el, dar mârâi la ei, făcându-i să nu se apropie. Se duse lângă stăpânul lui, lipindu-se de picioarele sale, în timp ce Scott încerca să-l liniştească.

Îi porunci ogarului:

– Culcat, Dick!

Şi acesta, aflat pe treptele casei, se lăsă jos, în prag, mârâind la nou-venit, pe care îl privea duşmănos. Collie era ţinută de una dintre femei, care o mângâia. Căţeaua era însă furioasă şi îşi avertiza stăpânii, gemând mereu, că lupul avea să le aducă necazuri.

Zeii urcară treptele ca să intre în casă. Cum Colţ Alb îşi însoţea pretutindeni stăpânul, când ajunse în dreptul ogarului, mârâi ameninţător, gata de luptă.

– S-o luăm pe Collie în casă şi să-i lăsăm pe cei doi să se bată cât vor dori, zise tatăl lui Scott. Până la urmă se vor împrieteni.

– Însoţindu-l pe ogar pe ultimul drum? zise Scott, râzând.

Tatăl lui îl privi pe lup, apoi pe Dick şi, în final, pe fiul lui.

– Vrei să zici că-l va ucide?

Weedon îi făcu un semn afirmativ din cap.

– Da. L-ar ucide imediat.

Apoi se întoarse către Colţ Alb, zicându-i:

– Hai, lupule! Tu trebuie să intri în casă.

Ceea ce şi făcu, urcând scara cu coada ridicată şi ţeapănă. Îl urmărea cu privirea pe ogar, pentru ca acesta să nu-l atace dintr-o parte, fiind atent şi la necunoscutul care-l aştepta dincolo de pragul casei. Totuşi în locuinţa respectivă nu-l ameninţa nimic. După ce intră, căută primejdia, gata s-o înfrunte, dar n-o găsi nicăieri.

Atunci se lăsă jos, la picioarele stăpânului său, mârâind satisfăcut şi urmărind desfăşurarea evenimentelor, pregătit oricând să se ridice de jos şi să se bată. Bănuia că sub podea se găsea totuşi ceva, o ameninţare gata să-l ia prin surprindere.

Capitolul XXIII

ŢINUTUL ZEULUI

Colţ Alb se adapta destul de uşor, mai ales că schimbase de multe ori locurile şi înţelesese importanţa adaptării la medii noi. Se găsea în Sierra Vista, proprietatea judecătorului Scott, şi începu să se simtă ca la el acasă.

Ceilalţi câini nu-i mai pricinuiră vreun necaz. Ei ştiau cum stăteau treburile cu stăpânii lor din acel ţinut sudic şi l-au acceptat pe Colţ Alb din ziua în care îi însoţise pe zei în casă. Deşi era lup, zeii aveau încredere în el şi câinii se supuneau judecăţii lor.

Dacă, la început, Dick încercase să facă pe grozavul, acum îl considera ca făcând parte din

proprietatea stăpânului şi îl acceptă fără duşmănie. Ba chiar s-ar fi împrietenit la cataramă, dar Colţ Alb era un singuratic şi-i respinse oferta. El nu cerea decât să fie lăsat în pace. Toată viaţa se ţinuse departe de cei din rasa lui, şi acum era prea bătrân ca să se schimbe. Amabilitatea lui Dick îl plictisea, aşa că îl punea mereu pe goană, mârâind fioros. În Nordul sălbatic învăţase să-i lase în pace pe câinii stăpânului şi nu uita acest lucru nici aici.

Lucrurile stăteau cu totul altfel în privinţa lui Collie, care îl îngăduia pentru că aceasta era hotărârea zeilor, dar care nu putea uita că lupul se trăgea dintr-un neam de tâlhari. În mintea ei stăruia amintirea crimelor pe care strămoşii lui le săvârşiseră împotriva alor ei şi care nu puteau fi uitate într-o generaţie sau două. Aceste amintiri o făceau să plătească cu aceeaşi monedă. Căţeaua nu îi putea înfrunta pe zei, dar nimic n-o împiedica să-i facă viaţa amară bietului Colţ Alb. Profitând de faptul că era căţea şi că preceptele rasei lui îl împiedicau să atace femelele, Collie îl sâcâia şi-l chinuia cât era ziua de lungă. Când căţeaua se năpustea asupra lui, lupul îşi întorcea spre ea umărul apărat de blana stufoasă şi încerca să se depărteze cu demnitate. Nu totdeauna încercările lui erau încununate de succes, muşcăturile dinţilor ei ascuţiţi făcându-l să-şi

grăbească retragerea. Astfel, Colţ Alb îşi făcuse un obicei să nu-i iasă în cale, iar când o vedea sau o auzea, se ridica şi pleca.

În California viaţa era mult diferită de cea din Nordul îndepărtat, şi Colţ Alb avea multe de învăţat şi în alte privinţe. În primul rând trebuia să cunoască familia zeului său, lucru pentru care nu era total nepregătit. Aşa cum Mit-Sah sau Kloo-Kooch aparţineau lui Castor Cenuşiu, tot aşa acum, în Sierra Vista, toţi locuitorii casei aparţineau stăpânului său.

Numai că aici exista o deosebire, poate chiar mai multe. Domeniul stăpânului său era o chestiune mult mai complicată decât tabăra lui Castor Cenuşiu, iar Colţ Alb trebuia să ţină seama de mai mulţi oameni. În primul rând erau judecătorul Scott şi soţia lui. Apoi erau cele două surori ale stăpânului, Mary şi Beth, soţia acestuia, Alice, şi copiii stăpânului, Weedon şi Mary, doi plozi în vârstă de patru şi şase ani. Nimeni nu-l putea lămuri cu privire la legăturile de rudenie dintre aceşti oameni, dar lupul pricepu iute că aparţineau stăpânului său. Urmărindu-i de câte ori avea ocazia, Colţ Alb înţelese cât de apropiaţi şi de câtă bunăvoinţă se bucurau din partea stăpânului său. Tot ce preţuia Weedon Scott era preţios şi pentru Colţ Alb, tot ce îndrăgea acesta îndrăgea şi lupul.

Astfel se petrecură lucrurile în privinţa celor doi copii. Lui Colţ Alb nu-i plăceau copiii, îi ura şi se temea de mâinile lor. Nu putea uita copilul indian care fusese cât pe ce să-i scoată un ochi. Când Weedon cel mic şi sora lui veniseră spre el prima dată, lupul mârâise ameninţător, privindu-i fioros, dar un ghiont primit de la stăpânul său îl făcu să le primească mângâierea. Mai târziu băgă de seamă că cei doi erau de mare preţ în ochii stăpânului său, şi de atunci nu mai avu nevoie de niciun ghiont sau vorbă aspră ca să-i lase să-l mângâie.

La început, Colţ Alb îi îngăduia pe copiii zeului său cu neplăcere şi le îndura mângâierile aşa cum unii îndură o operaţie dureroasă; când nu mai suporta joaca celor doi, se ridica şi pleca. Cu timpul însă, copiii începură să-i placă, deşi continua să n-o arate, fiindcă nu dădea niciodată prea multe dovezi de dragoste. El, unul, nu s-ar fi apropiat de ei din proprie iniţiativă, dar nu mai pleca atunci când îi vedea apropiindu-se. Şi mai târziu, chiar o licărire de mulţumire îi apărea în ochi, când îi vedea venind, şi se uita după ei cu părere de rău când copiii îl părăseau, căutându-şi alte distracţii.

După copii, judecătorul Scott era cel care se bucura de consideraţia lui Colţ Alb. Motivul principal îl constituia faptul că şi judecătorul părea un singuratic,

care stătea deoparte de restul familiei. Lupului îi plăcea să se culce la picioarele lui, atunci când judecătorul stătea în pridvorul larg al casei şi citea ziarul. Dar toate acestea se întâmplau numai când stăpânul nu era acolo. Cum apărea Weedon Scott, toate celelalte fiinţe încetau să mai existe pentru Colţ Alb.

Lupul îngăduia celorlalţi membri ai familiei să-l mângâie, dar el nu le dădea niciodată nimic din ceea ce îi dăruia stăpânului său. De altfel, pe ceilalţi membri ai familiei nu-i socotea decât bunuri ale dascălului iubirii.

Colţ Alb începu curând să deosebească familia de servitori. Acestora le era frică de el, iar lupul nu sărea la ei doar pentru că-i socotea şi pe aceştia bunuri ale stăpânului său. Ei pregăteau mâncarea pentru stăpân, spălau vasele şi făceau treburile necesare în gospodărie, aşa cum făcea şi Matt în Klondike.

Colţ Alb mai avea de învăţat şi câteva lucruri în privinţa moşiei stăpânului – foarte întinsă şi foarte complicată, dar avea şi o margine. Proprietatea lui Scott se termina la şoseaua districtuală. Dincolo de şosea se întindea tărâmul comun al zeilor, adică drumurile şi şoselele, şi, după alte garduri, proprietăţile altor zei. Un noian de legi cârmuiau şi orânduiau aceste lucruri, iar Colţ Alb nu avea altă cale de a învăţa aceste legi decât aceea a experienţei. La început dădea

ascultare instinctului său; dacă acesta îl făcea să calce vreo lege, lupul o învăţa şi o respecta.

Pentru Colţ Alb cearta şi ghionturile primite de la stăpânul său erau cele mai eficiente metode de educaţie. Un ghiont din partea acestuia îl durea mai mult decât oricare dintre bătăile pe care le primise vreodată de la Castor Cenuşiu sau Smith cel Frumos. Acestea îi făcuseră doar carnea să sufere, dar ghiontul stăpânului său – prea uşor pentru a provoca durere fizică – era un semn că acesta se supărase, şi Colţ Alb se necăjea cumplit de câte ori se întâmpla aşa ceva.

De altfel, foarte rar primea ghionturi; era de ajuns să audă glasul stăpânului său, dându-şi seama dacă făcuse bine sau nu. Glasul lui Scott era busola după care se orienta şi cu ajutorul căreia învăţa obiceiurile acestui nou ţinut.

În Nord, unde singurul animal domestic era câinele, toate celelalte animale, care trăiau în sălbăticie, erau prada legiuită a acestuia. În întreaga lui viaţă, Colţ Alb nu făcuse altceva decât să-şi agonisească hrana din rândul vieţuitoarelor pe care le putea vâna. Aici, în Sud, treburile stăteau altfel şi Colţ Alb trebuia să înveţe cât mai repede şi acest lucru.

Într-o dimineaţă, pe când hoinărea fără nicio treabă în jurul casei, întâlni un pui de găină care

scăpase din curtea păsărilor. Instinctul lui natural îl împinse să-l mănânce. Urmă un salt, un clămpănit de colţi, un ţipăt de spaimă şi puiul care abia o pornise prin lume fu înghiţit! Era un adevărat pui de fermă, gras şi ademenitor. Lupul se linse pe bot, găsind că hrana fusese foarte bună.

În cursul aceleiaşi zile, Colţ Alb dădu peste alt pui, rătăcit pe lângă grajduri. Fără să-l cunoască bine pe lup, unul dintre argaţi sări în ajutorul puiului, înarmat doar cu biciul de la trăsură. La prima lovitură, Colţ Alb lăsă puiul şi se năpusti asupra argatului. Acesta îi mai dădu o lovitură, apoi lăsă biciul să cadă, apărându-şi gâtul cu braţele. Fără să scoată un sunet, conform vechiului său obicei, lupul îi sfâşie braţul până la os.

Pe argat îl cuprinse o spaimă de moarte. Era îngrozit nu atât de cruzimea lui Colţ Alb, cât de tăcerea lui. Omul continuă să-şi apere gâtul cu braţul sfâşiat, retrăgându-se spre şură. Nu se ştie cum s-ar fi terminat lucrurile dacă Collie nu şi-ar fi făcut apariţia la locul luptei, scăpându-l cu viaţă pe argat, tot aşa cum îl scăpase şi pe ogar. Cuprinsă de o furie nebună, se năpusti asupra lui Colţ Alb. Toate bănuielile ei în privinţa acestuia se adevereau, ştiuse mult mai bine

decât zeii nechibzuiţi că avea de-a face cu un adevărat tâlhar, gata să-şi reia obiceiurile lui nelegiuite.

Argatul se refugie în grajd, iar lupul se retrase din faţa colţilor lui Collie, întorcându-şi spre ea umărul apărat de blană. Căţeaua, însă, nu se lăsă după ce trecu vremea cuvenită pedepsei, ci se aprinse de mânie şi mai tare. În cele din urmă, Colţ Alb o luă la goană, uitând de propria demnitate.

– O să se înveţe el să lase păsările în pace, zise Weedon Scott. Dar pentru asta trebuie să-l prind asupra faptului.

Două nopţi mai târziu, ocazia aşteptată se ivi, dar la o scară mult mai mare decât îşi închipuise Scott. Colţ Alb observase cu atenţie curtea păsărilor şi obiceiurile acestora. Noaptea, după ce intrară în coteţ şi se culcară, lupul se căţără pe o stivă de lemne, de pe stivă – pe acoperişul unui coteţ, iar de acolo – în curtea păsărilor. O clipă mai târziu intră în coteţ şi începu măcelul.

Dimineaţa, când stăpânul se trezi, argatul îi arătă cincizeci de găini albe din rasa Leghorn, ucise şi înşirate la picioarele sale. Weedon Scott fluieră a pagubă, la început cu surprindere, dar mai apoi cu admiraţie. Apoi se uită la Colţ Alb, care şedea mândru, ca şi cum ar fi făcut cine ştie ce lucru grozav, fără să arate că i-ar fi ruşine sau că s-ar simţi vinovat. Atunci

stăpânul îi vorbi cu asprime şi în glasul lui era doar mânia unui zeu supărat. Îl împinse cu nasul spre găinile gâtuite şi-l înghionti zdravăn.

Lupul nu mai repetă isprava. Era împotriva legii să ucizi păsările stăpânului şi acum învăţase şi acest lucru. Apoi, Scott îl duse în curtea păsărilor. Când văzu hrana vie bătând din aripi în jurul lui, Colţ Alb simţi imboldul să sară la ea. Încercă să-şi asculte instinctul, dar glasul stăpânului îl opri. Plimbarea continuă încă o jumătate de oră. Uneori, Colţ Alb simţea din nou imboldul, dar de fiecare dată glasul lui Scott îl oprea. Astfel cunoscu legea pe deplin, şi, încă înainte de a fi părăsit curtea păsărilor, lupul învăţase să uite că acestea existau.

– Un hoţ şi un ucigaş nu poate fi niciodată vindecat, zise judecătorul Scott, când fiul lui îi povesti, în timpul prânzului, lecţia pe care i-o dăduse lui Colţ Alb. Odată ce a prins gustul sângelui... şi clătină din cap cu tristeţe.

Dar Weedon Scott nu era de aceeaşi părere cu tatăl său.

– Să vezi ce am să-i fac, zise el în cele din urmă. Am să-l încui toată după-amiaza cu găinile.

– Dar gândeşte-te şi la găini! se împotrivi tatăl său.

– Mă gândesc, continuă tânărul, şi pentru fiecare găină ucisă am să-ţi dau un dolar canadian de aur.

– Atunci trebuie să pună şi tata ceva în rămăşagul acesta, interveni Beth.

Mary se alătură şi ea lui Beth şi un cor aprobator se ridică în jurul mesei. Judecătorul căzu la învoială.

– Ei bine, zise Weedon Scott după o clipă de gândire. Dacă până seara lupul nu ucide nicio găină, pentru fiecare zece minute pe care le-a petrecut în curtea păsărilor, dumneata va trebui să spui cu toată seriozitatea şi convingerea, ca şi cum ai pronunţa o sentinţă la tribunal: Colţ Alb, eşti mai bun decât mi-am închipuit!

Întreaga familie urmărea de sus, din pridvor, fără să fie văzută, cele ce se petreceau în curtea păsărilor. Dar nu se întâmplă nimic. Închis în ţarc şi părăsit de stăpân, Colţ Alb se culcă şi adormi. La un moment dat se ridică şi se duse să bea apă din jgheabul păsărilor. La găini nici nu se uită, de parcă acestea nu ar fi existat. Pe la ora patru ajunse dintr-un salt pe acoperişul coteţului, apoi sări gardul şi o luă agale spre casă. Învăţase legea. Pe terasă, în faţa întregii familii care făcea un haz nespus, judecătorul Scott trebui să rostească încet şi solemn, de şaisprezece ori, în faţa lupului: „Colţ Alb, eşti mai bun decât mi-am închipuit".

Dar legile erau numeroase şi îl cam zăpăceau pe bietul Colţ Alb. Trebuia să înveţe că nu avea voie să se atingă nici de puii sau găinile altor zei, nici de pisici, de iepuri de casă sau de curcani. Toate aceste vietăţi trebuiau lăsate în pace.

După ce învăţă aceste legi, crezu că trebuie să lase în pace toate vietăţile. Aşa se face că, pe păşunea din spatele casei, prepeliţele îi zburau pe sub nas nevătămate, în timp ce el îşi stăpânea imboldul firesc şi stătea locului, crezând că ascultă voinţa zeilor.

Într-o zi, venind din nou pe păşunea din spatele casei, îl văzu pe Dick care băgase în sperieţi un iepure şi îl hăituia. Stăpânul său privea fără să se amestece, ba chiar îl încurajă şi pe el să se alăture vânătoarei. Şi aşa învăţă legea în întregime. Învăţă că între el şi toate animalele domestice nu trebuie să existe vrăjmăşie. Celelalte animale însă, cum erau veveriţele, prepeliţele şi iepurii, erau vietăţi sălbatice care nu se supuneau omului. Ele erau prada legiuită a celui care putea să le vâneze. Legea apăra numai animalele domestice. Zeii aveau drept de viaţă şi de moarte asupra supuşilor şi nu dorea să împartă cu nimeni acest drept.

Viaţa la Santa Clara Valley era mult mai complicată în comparaţie cu cea din Nord. Principalul lucru pe care îl impunea civilizaţia era controlul,

supunerea în faţa legii. Şi acest lucru era posibil datorită unui echilibru interior perfect, un echilibru tot atât de fragil ca o pânză de păianjen, dar în acelaşi timp tare ca oţelul. Aici, viaţa avea mii de aspecte la care lupul era nevoit să se adapteze. Unul dintre ele îl constituia mersul la oraş, la San-José, goana în spatele trăsurii ori hoinăreala pe străzi când trăsura se oprea. Toate acestea îl sileau să se deprindă şi să facă faţă imediat, obligându-l să-şi înăbuşe pornirile fireşti.

Pe străzile oraşului erau măcelării în care atârna carne. Nu avea voie să se atingă de această carne. În casele unde stăpânul mergea în vizită existau pisici, şi pretutindeni se aflau tot felul de câini care mârâiau la el, dar nu-i era îngăduit să se atingă de pisici sau să atace câinii. Pe trotuarele aglomerate umblau nenumăraţi oameni care, atraşi de prezenţa lui, se opreau, îl priveau, îl cercetau, îi vorbeau şi, mai rău ca orice, puneau mâna pe el. Şi el trebuia să îndure atingerea plină de primejdii a acelor mâini străine. Cu timpul, izbuti să îndure toate acestea, ba chiar izbuti să-şi învingă reţinerea şi stângăcia. Acceptă cu semeţie atenţiile mulţimii de zei străini, care îl băteau uşor pe cap şi treceau mai departe, grozav de încântaţi de îndrăzneala lor.

Nu toate lucrurile erau uşor de acceptat pentru Colţ Alb. Când alerga înapoia trăsurii, pe la marginea oraşului San-José, nişte băieţaşi de pe acolo îşi făcuseră obicei să arunce cu pietre după el. Ştiind că nu-i era îngăduit să se ia după ei şi să-i facă una cu pământul, lupul îşi reprima instinctul de conservare. Acest lucru făcea parte din pregătirea lui pentru viaţa în lumea civilizată, dar Colţ Alb nu era mulţumit de această rânduială. El nu avea noţiuni abstracte despre dreptate şi nedreptate, dar simţea şi ura nedreptatea care îl împiedica să se apere de cei care îl loveau cu pietre. Uitase că, în înţelegerea dintre el şi zei, aceştia trebuiau să aibă grijă de el. Într-una din zile însă, Weedon Scott sări din trăsură şi îi bătu zdravăn cu biciul pe toţi cei care aruncau cu pietre. După aceea băieţaşii se cuminţiră, iar Colţ Alb pricepu că acest lucru se datora stăpânului său şi fu foarte mulţumit.

Nu după mult timp mai avu parte de o experienţă asemănătoare. Pe drumul care ducea în oraş, în preajma cârciumii de la răscruce, trei câini îşi făcuseră un obicei de a se năpusti asupra lui de câte ori trecea pe acolo. Cunoscându-i felul de a lupta, Scott nu încetă să-l înveţe că nu e voie să se bată. Urmarea fu că sărmanul Colţ Alb se afla la mare strâmtoare de câte ori trecea prin faţa cârciumii. Mârâitul lui cumplit îi ţinea la

distanţă pe cei trei câini, dar ei se luau după el, urlând şi lătrând. O vreme îndură şi aceasta. Dar oamenii din cârciumă îi aţâţau pe cei trei, îndemnându-i să-l atace. Într-o zi îi asmuţiră făţiş. Atunci Weedon Scott opri trăsura.

– Şo pe ei, îl îndemnă pe Colţ Alb.

Lupului nu-i venea să-şi creadă auzului. Se uită la stăpânul lui, apoi la cei trei. Privi din nou spre stăpân, plin de nerăbdare.

Scott încuviinţă din cap.

– Şo pe ei, bătrâne. Rupe-i!

Colţ Alb nu mai aşteptă. Se întoarse şi, fără să mârâie, îi înfruntă pe toţi trei deodată. Se auziră mârâituri, clămpănit de dinţi, se stârni o învălmăşeală grozavă şi un nor de praf ascunse bătălia. După câteva minute, doi dintre câini se zvârcoleau pe jos, cu gâtlejurile sfâşiate, iar al treilea o luă la goană. Sări peste şanţul drumului, se strecură printr-un gard şi o tuli pe câmp. Colţ Alb îl urmări, prelingându-se ca o nălucă deasupra pământului, fără niciun zgomot. Îl ajunse în plin câmp, îl doborî şi-l ucise.

După acest triplu asasinat, necazurile lui cu câinii încetară. Se dusese zvonul prin întreaga vale şi oamenii erau plini de grijă ca nu cumva câinii lor să-l supere pe „lupul cel bătăuş".

Capitolul XXIV

CHEMAREA NEAMULUI SĂU

Timpul trecea în acel ţinut sudic, unde mâncarea era din belşug şi nu trebuia să depună vreun efort, astfel că lupul se îngrăşase, trăia bine şi era mulţumit. În plus, se bucura de bunătatea omului, care-i făcea viaţa luminoasă.

Colţ Alb se deosebea de ceilalţi câini prin faptul că traiul greu şi primejdios pe care-l dusese în sălbăticie îl făcuse să aibă un respect total pentru lege. De asemenea, cruzimea pe care o manifestase nu scăzuse în intensitate, ci doar fusese ascunsă, în anumite perioade de timp.

Nu se împrietenea cu alţi câini. Trăise singur şi se obişnuise aşa. Îi ura pe câini încă din timpul când se bătea cu Lip-Lip şi cu haita de căţei. La fel făcuse când îi înfrunta în luptele organizate de Smith cel Frumos.

Pe de altă parte, şi câinii simţeau în el ameninţarea sălbăticiei, de aceea mârâiau la el şi se dovedeau gata să-l înfrunte. Colţii lui ameninţători îi potoleau însă repede, obligându-i să o ia la goană sau să se facă mici de frică.

Doar Collie îl sâcâia mereu. Căţeaua refuzase orice încercare de apropiere faţă de el, aşa cum îi cerea stăpânul. Mârâitul ei îl necăjea tot timpul, căci ea nu uitase cum ucisese găinile şi era convinsă că lupul nu-şi schimbă năravul. Îl considera vinovat de tot ceea ce se întâmpla rău pe moşie. Se ţinea după el ca un poliţist după un tâlhar, urmărindu-l pretutindeni. Colţ Alb, când o vedea, se prefăcea că doarme şi stătea aşa până ce ea se liniştea.

Lupul devenise un animal echilibrat, cumpătat, calm. Nu-şi mai ducea traiul în sălbăticia plină de primejdii, unde îl pândeau suferinţa, foamea şi moartea. Necunoscutul nu mai reprezenta spaima şi ameninţarea. Nu-l mai pândeau duşmanii, iar viaţa se dovedea plăcută şi lipsită de griji.

Îi lipsea zăpada, dar nu-şi dădea seama de asta. Pentru el, clima din Sud nu era decât „o vară uimitor de lungă". Uneori îi era dor de ţinuturile nordice, mai ales atunci când căldurile se dovedeau copleşitoare. Dorul acela îl făcea să se agite fără să înţeleagă de ce.

Colţ Alb nu era nici prea neastâmpărat, nici nu ştia să-şi arate dragostea pentru stăpân altfel decât prin mârâitul, devenit acum ceva mai blând. Când zeul lui, vesel şi glumeţ, începu să râdă de el, simţi vechea mânie arzându-l şi înfuriindu-l, dar se stăpâni. Atunci Weedon Scott râse de el şi mai tare. Până la urmă, renunţă la demnitatea şi la prestanţa pe care le afişa, căci acestea sporeau hohotele zeului, îşi desfăcu fălcile, îşi ridică buzele şi ochii îi străluciră de veselie. Învăţase şi el să râdă.

La fel învăţă să se joace cu Scott, să fie răsturnat, împins, răsucit. Se prefăcea că se înfurie, că se zbârleşte şi trece la atac, dar totul era în glumă. Asemenea înfruntări, lipsite de primejdie, se încheiau printr-o îmbrăţişare a stăpânului său şi un mârâit de dragoste de-al lui Colţ Alb.

Dar nimeni altul nu se putea juca cu el. Dacă ar fi încercat, lupul ar fi mârâit la el şi nu în glumă. Nu era un câine oarecare, care se gudura pe lângă toată lumea, ci îi permitea doar zeului său anumite drepturi fireşti.

Una dintre obligaţiile lui era şi aceea de a-l însoţi pe Scott atunci când pleca să călărească pe domeniul său. În Nord, trăsese la sanie. În Sud, neexistând sănii şi câinii nefiind obligaţi să ducă poveri, el nu avea altceva de făcut decât să alerge pe lângă calul stăpânului său. Fugea astfel întreaga zi, fără să simtă oboseala.

În urma unei întâmplări, Colţ Alb lătră întâia oară. Scott încerca să facă un cal nărăvaş să priceapă cum să închidă şi să deschidă poarta, fără ca stăpânul să coboare din şa. Armăsarul însă refuza manevrele şi, în cele din urmă, Colţ Alb, exasperat de încăpăţânarea bidiviului, lătră la el, silindu-l să forţeze astfel trecerea.

Deşi mai încercă să latre şi altă dată, ba chiar Scott îl îndemna să o facă, nu mai izbuti decât o singură dată, în lipsa zeului. La o vânătoare de iepuri, după o urmărire furtunoasă, la o cotitură, se întâmplă ca stăpânul să cadă de pe cal şi să-şi rupă piciorul. Îl îndemnă pe Colţ Alb să plece acasă, pentru a-i vesti pe cei de acolo de întâmplare, dar lupul nu voia să-şi părăsească zeul.

– Pleacă, prietene, du-te acasă şi spune-le ce s-a petrecut. Fugi, lupule! îi spunea Scott, care nu avea nici măcar o hârtie şi un creion la el, pentru a trimite un mesaj.

Lupul pricepu cuvântul „acasă", deci înţelese ce i se ceruse. Nehotărât, uitându-se de mai multe ori în urmă la zeul întins pe pământ, în cele din urmă îi ascultă porunca şi porni, deşi fără convingere, spre casă.

Când ajunse acolo, toată familia se afla pe terasă. Colţ Alb se ivi în faţa lor, prăfuit şi obosit de alergătură.

– A venit Weedon! zise mama stăpânului său.

Copiii ţipară de bucurie văzându-l pe lup şi îi ieşiră repede în întâmpinare. Colţ Alb îi ocoli şi se îndreptă spre terasă. Ei vrură să-l oprească lângă leagăn, dar lupul mârâi la ei şi le scăpă din mâini. Mama copiilor se sperie şi recunoscu:

– Mi-e teamă să-l văd alături de ei, căci e posibil să-i muşte pe neaşteptate.

Colţ Alb îi răsturnă pe copii, mârâind din nou la ei, iar mama lor le făcu semn să-l lase în pace.

– Lupul rămâne lup, zise judecătorul. Nu poţi avea încredere în el.

– Dar nu e lup, interveni Beth, care ţinea cu fratele ei.

– Doar Weedon crede asta, îi replică judecătorul. El speră că există o urmă de câine în sălbăticiunea asta. Nu se bazează însă pe nicio dată concretă. Iar înfăţişarea lui este cea de lup.

Colţ Alb veni în faţa lui şi mârâi furios.

– Pleacă de aici! Jos! îi strigă judecătorul.

Colţ Alb se îndreptă spre soţia zeului său, o prinse cu dinţii de rochie şi o trase după el, rupându-i îmbrăcămintea. Ea ţipă speriată. Toţi se uitau la lupul cel agresiv. Nu ştia cum să facă să le spună pentru ce fusese trimis şi încetase chiar să mai mârâie.

– O fi turbat? se întrebă mama lui Weedon. I-am spus eu fiului meu că e prea cald aici pentru un animal nordic.

– Parcă vrea să ne spună ceva, observă Beth.

Chiar atunci, Colţ Alb izbuti să latre.

– Weedon! A păţit ceva! izbucni soţia zeului său.

Se ridicară repede toţi, iar lupul începu să fugă, uitându-se înapoi, să vadă dacă-l urmează cineva. Lătratul îl făcuse înţeles.

De atunci, locuitorii din Sierra Vista l-au privit altfel, prieteneşte. Chiar argatul căruia îi sfâşiase braţul era convins că aveau un câine inteligent. Judecătorul însă rămase pe poziţia lui şi se baza pe numeroase cărţi, pe care le aducea ca argument.

Zilele însorite binecuvântau Santa Clara Valley. Însă lunile treceau şi pentru Colţ Alb se apropia cea de-a doua iarnă pe care o petrecea în Sud.

Observă însă că duşmanca lui, Collie, nu-l mai muşca la fel de înverşunată şi nu-i mai producea suferinţă. Încercă să i se alăture în zburdălnicii şi să petreacă mai multă vreme împreună. Ba chiar, într-una din zile, pe când ea alerga înnebunită pe pajiştea de lângă casă ori prin pădurea apropiată, Scott plecă pe armăsarul său fără ca lupul să-l urmeze. În sufletul lupului se simţea o chemare mai puternică decât toate legile de până atunci. Depăşea prin forţă dragostea pentru stăpân, obiceiurile pe care le respecta, instinctul lui de conservare. Fără să înţeleagă de ce, porni să alerge după Collie, refuzând să mai meargă alături de stăpânul său!

Astfel străbătură ei doi, unul lângă altul, potecile pădurii, precum odinioară Kiche şi lupul cel chior, în vreme ce Scott se mulţumi să călărească singur...

Capitolul XXV

LUPUL ADORMIT

Ziarele anunţau evadarea din închisoarea San Quentin a unui condamnat periculos, a unei bestii umane care egala în ferocitate un carnivor din pădurile sălbatice. Fără îndoială că societatea era vinovată de crearea unui asemenea monstru, prin nedreptăţile ei, prin felul crud în care se purtase cu el şi în care îi formase caracterul.

Degeaba încercaseră cei din închisoare, prin forţă şi pedepse, să îl îndrepte. Era prea încrâncenat şi dârz, preferând să moară în loc să se schimbe. Bătăile îndurate acolo îl făcuseră mai rău, mai răzbunător. Jim Hall fusese batjocorit, umilit, pedepsit încă de pe

vremea când nu era decât un băiat dintr-o mahala din San Francisco.

Închis pentru a treia oară, Jim Hall fusese pus sub paza unui gardian cumplit, la fel de înfiorător ca şi el. Acesta îl persecutase, îl pedepsise, minţind conducerea închisorii în privinţa prizonierului său. Dar, dacă paznicul avusese cheile şi pistolul, deţinutul nu avusese decât mâinile goale şi dinţii. Astfel că, într-o zi, sărise prin surprindere la paznic şi-şi înfipsese dinţii în gâtul lui.

După aceea, deţinutului i se aplicase cea mai cumplită pedeapsă, fiind izolat în carceră timp de trei ani. Podeaua, pereţii şi tavanul erau din fier şi în tot acest timp nu văzuse cerul liber sau lumina soarelui. Penumbra vestea ziua, iar bezna anunţa noaptea. Nu văzuse pe nimeni, nu vorbise nimănui. I se împingea mâncarea înăuntru, ca unui animal, iar el mârâia asemeni unei bestii. Urlase zile în şir, exprimându-şi suferinţa. În cele din urmă, nu mai scosese niciun sunet, cufundându-se într-o tăcere de mormânt.

Monstrul acela, neavând nimic omenesc în el, reuşise să evadeze. Un paznic fusese ucis chiar lângă celula lui. Alţi doi pieriseră încercând să-l oprească să sară zidurile puşcăriei.

După ce-i omorâse cu mâinile goale, ca să nu facă zgomot, Jim Hall le luase armele. Fugise apoi unde văzuse cu ochii, urmărit de toată poliţia. Pe capul lui se pusese un preţ plătit în aur.

Fermierii îl pândeau cu puştile pregătite, încercând să pună mâna pe recompensă. Orăşenii cu spirit civic se înarmaseră şi porniseră după el. O ceată de câini îi luase urma. Poliţia, dotată cu telefon şi telegraf, beneficiind de trenuri speciale, bine plătită de stat, era pe urmele lui.

Vânătoarea aceea de oameni făcea victime, iar cei care-l întâlneau erau duşi repede la spital, în vreme ce mărturiile lor măreau tirajul gazetelor.

În ciuda tuturor forţelor care-l urmăreau, Jim Hall nu fu prins, ba chiar dispăru. Poliţia organiză baraje, verificând actele locuitorilor din regiuni izolate, dar nu dădu de el. Urmele lui erau descoperite uneori, pe dealuri şi prin râpe, de către vânătorii de recompense, totuşi deţinutul nu se arăta.

În Sierra Vista, toţi citeau înfriguraţi ştirile din gazete. Femeile intraseră în panică, dar judecătorul se dovedea nepăsător, în ciuda faptului că, înainte de a se retrage din magistratură, îl condamnase pe Jim Hall, care-l ameninţase că avea să vină ziua răzbunării.

Ar trebui adăugat că Jim Hall nu fusese vinovat pentru crima care i se pusese în spinare şi ajunsese pe nedrept la puşcărie. Dar, din cauza celor două condamnări mai vechi, judecătorul Scott îi dăduse cincizeci de ani de închisoare!

Pe de altă parte, magistratul nu ştia că poliţia aranjase totul, că se aduseseră mărturii false, iar Jim nu bănuia că Scott nu cunoştea dedesubturile afacerii, ci îl considera un adevărat complice al autorităţilor care-i înscenaseră infracţiunea.

În urma acestor fapte, magistratul îl condamnase la cincizeci de ani de suferinţă cumplită, devenind principalul vinovat în ochii puşcăriaşului. Acesta urlase şi ţipase auzind pedeapsa şi fusese târât afară din sală de către poliţişti. Cam aşa stăteau lucrurile şi astfel se explica ura deţinutului faţă de judecător.

Colţ Alb era străin de aceste evenimente. Însă de când se produsese evadarea, exista un secret între el şi Alice, soţia stăpânului său. Ea îl lăsa peste noapte să doarmă în sala cea mare a locuinţei din Sierra Vista, unde, în mod firesc, lupul nu avea voie. Abia dimineaţa în zori, înainte să se trezească toţi ceilalţi, ea îi deschidea uşa, poftindu-l afară.

Aşa se întâmplă că, într-o noapte, Colţ Alb se trezi şi rămase atent şi încordat. Adulmecă aerul şi simţi că

undeva, în apropiere, se găsea un zeu străin. Îi auzi zgomotele produse de mişcări.

Colţ Alb nu lătră, nici nu mârâi ci, după obiceiul lui, se duse să cerceteze, păşind mai uşor decât străinul. Îl urmări cu mare atenţie, aşa cum făcea cu prada în sălbăticie.

Străinul ajunse în dreptul scării şi se opri o clipă. Colţ Alb aşteptă, la rândul lui, în linişte, încât s-ar fi crezut că era mort. Pe scară, zeul necunoscut ar fi ajuns la stăpân şi la bunurile cele mai preţioase ale acestuia. Văzând că străinul se pregăteşte să urce treptele, lupul porni la atac!

Îi sări în spate, îl prinse cu labele de umeri şi îşi înfipse colţii în ceafa lui. Atârnat de el, reuşi să-l răstoarne pe spate, lovindu-se împreună de podea. Apoi lupul se desprinse şi, în vreme ce omul se ridica în picioare, îl atacă iar, muşcându-l cu ferocitate.

Toţi cei din casă fură deşteptaţi de zgomotul luptei. Se auziră împuşcături, urletul de groază al unui om, mârâitul plin de furie al lui Colţ Alb, mobile dărâmate şi sticle sparte.

Dar larma se stinse tot atât de iute precum începuse. Înfruntarea durase mai puţin de trei minute. Familia lui Scott se strânse, speriată, la etaj, în dreptul scării. De jos se auzeau sunete slabe, ca nişte murmure,

care se stinseră în cele din urmă. Un bolborosit, apoi un şuierat tulburară încă o clipă liniştea. Răzbătea parcă gâfâitul unei ființe care respira foarte greu.

Weedon Scott aprinse lumina. Cu pistolul în mână, coborî însoțit de tatăl său. Nu mai aveau de ce să se teamă. Colț Alb îşi făcuse datoria. Un om zăcea printre lucrurile sfărâmate, ținându-şi mâna în dreptul feței. Weedon Scott se aplecă asupra lui, îi luă arma şi îi dădu brațul la o parte, văzând muşcătura ce-i sfâşiase gâtul şi care-i provocase moartea.

– Este Jim Hall, îi zise judecătorului.

Imediat se uitară la Colț Alb. Prăbuşit pe o parte, lupul îşi ținea ochii închişi, dar îşi ridică puțin pleoapele. Îi văzu pe cei aplecați asupra lui şi vru să dea din coadă, dar nu reuşi decât să o mişte foarte puțin.

Weedon Scott îl bătu cu palma şi lupul mârâi. Pleoapele i se închiseră şi trupul i se destinse.

– E terminat, murmură stăpânul lui. Bietul de el!

– Încă n-a murit, îi răspunse judecătorul, îndreptându-se către telefon.

După ce doctorul se strădui o oră şi jumătate cu Colț Alb, le spuse:

– Sunt şanse mici ca să trăiască. Foarte mici.

Se crăpa de ziua. Toți se strânseseră în jurul chirurgului, în afară de copii, ca să afle ultimele noutăți.

– Un picior din spate e rupt, le zise acesta, ca şi trei coaste. Una dintre ele i-a perforat plămânul. A pierdut foarte mult sânge. Are numeroase leziuni interne şi a fost împuşcat de trei ori. Are şanse foarte mici să mai trăiască, poate una la mie, sau chiar mai puțin...

– Să nu ne pierdem speranța, interveni judecătorul, şi să încercăm totul ca să-l salvăm. Nu contează cu ce preț! Să fie dus la raze X sau oriunde este nevoie. Weedon, trimite-i o telegramă doctorului Nichols din San Francisco. Nu te supăra, doctore, trebuie să facem orice ca să-l salvăm!

– Înțeleg că merită să faceți totul pentru el, le răspunse doctorul zâmbind. Trebuie tratat ca un om, ca un copil. Aveți grijă să-i verificați temperatura. Mă întorc la ora zece.

Astfel fu îngrijit lupul. Judecătorul propuse să i se aducă o infirmieră, dar fetele îl luară în primire chiar ele. Aşa supraviețui Colț Alb, în ciuda faptului că doctorul îl crezuse pierdut.

Chirurgul nu luase în considerare rezistența uimitoare a lupului, care venise din sălbăticie şi era învățat cu viața dură de acolo, ci îl comparase cu pacienții lui

delicaţi, care trăiau, de generaţii, la adăpostul civilizaţiei, dovedindu-se lipsiţi de vlagă.

Colţ Alb era puternic şi plin de vitalitate. Făptura lui se agăţa de viaţă cu o încăpăţânare nemaiîntâlnită.

Bandajat şi prins în gips, lupul zăcu săptămâni în şir. Dormea şi visa mult, amintindu-şi de ţinuturile nordice. Se văzu alături de mama lui, în vizuină, apoi la picioarele indianului Castor Cenuşiu, cerându-şi iertare, fugărit de Lip-Lip şi de ceata căţeilor.

Avu coşmaruri din vremea foametei, pe când căuta carnea. Urmară imagini de pe când alerga trăgând la sanie, fiind lovit cu biciul lui Mit-Sah ori al lui Castor Cenuşiu, ca şi din timpurile când îl slujea pe Smith cel Frumos, luptându-se cu ceilalţi câini.

Cel mai des avea un coşmar cu tramvaiul din San Francisco, pe care îl vedea ca pe un râs imens, năpustindu-se asupra lui şi sunând din clopoţel. Altă dată se vedea pândind din tufişuri urmele veveriţei coborâte pe pământ şi care, în clipa în care sărea la ea, se transforma în înfricoşătorul tramvai, făcând zgomot şi împroşcând foc. La fel se întâmpla cu şoimul din văzduh sau cu câinii din îngrăditura lui Smith cel Frumos. Poarta se deschidea încet şi pătrundea înăuntru… îngrozitorul tramvai!

După multe zile de aşteptare, i se scoase gipsul şi i se desfăcură bandajele. Toţi cei din casă se găseau în jurul lui. Stăpânul îl scărpină după ureche, iar el mârâi de plăcere.

Soţia lui Weedon îl numi „lup binecuvântat" şi toate femeile îi ziseră la fel de atunci.

Nu reuşi să se ridice în picioare de prima dată, căci îşi pierduse puterea şi nu mai era obişnuit cu mişcarea. I se făcu ruşine că nu-şi putea apăra zeul, fiind foarte slăbit. Astfel că se strădui să se ridice, clătinându-se, pe cele patru picioare.

– Lupul binecuvântat! ziseră femeile.

– Din moment ce l-aţi botezat astfel, aşa să-i rămână numele, zise judecătorul. Nu există câine care să fi făcut pentru stăpânul lui ceea ce a făcut el! E lup!

– Un lup binecuvântat, completă soţia lui.

– Este adevărat, recunoscu judecătorul, şi aşa îi voi spune de acum înainte.

– Trebuie să înveţe iar să meargă, le zise doctorul, şi ar fi bine să înceapă chiar acum. Duceţi-l afară!

Colţ Alb, însoţit de întregul alai, ca un rege, era destul de slăbit, aşa că, ajuns pe iarbă, se întinse pentru a se odihni.

După care porniră mai departe. Lupul simţea cum prinde iar puteri, cum muşchii i se întăresc, pe măsură

ce mergea. Când ajunseră în dreptul grajdului, o văzu pe Collie cu o mulţime de pui graşi în jurul ei.

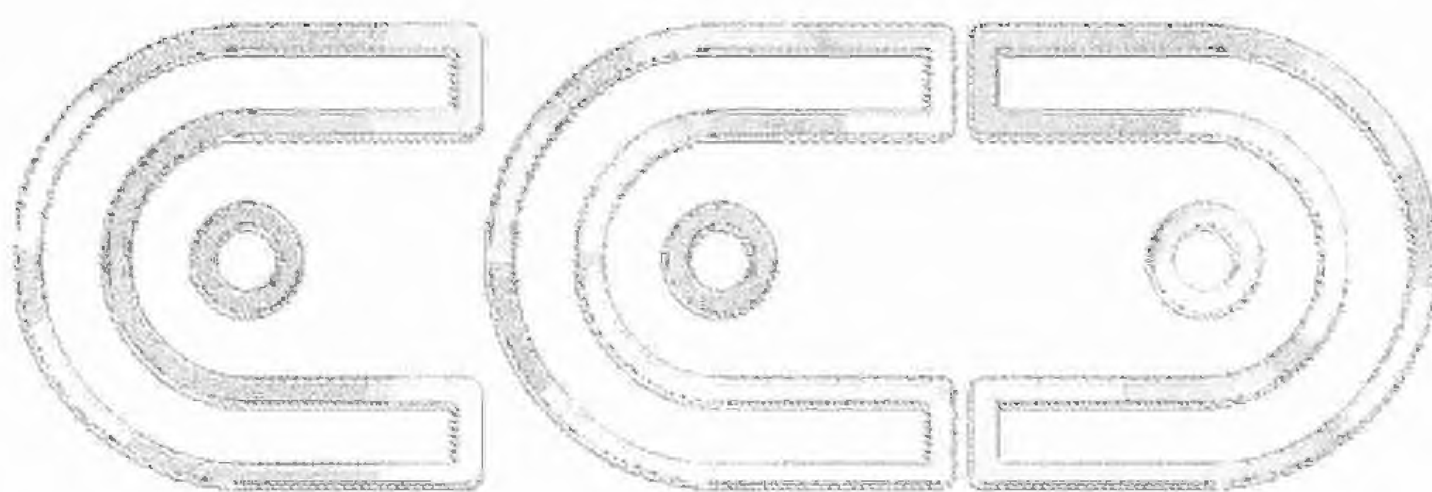
Lupul se uită uimit la ei, dar căţeaua îl preveni printr-un mârâit, obligându-l să nu se apropie. Când Scott împinse cu piciorul un pui spre el, lupul se zbârli, dar gesturile zeului îl liniştiră. Collie însă, nemulţumită, deşi ţinută în braţe de o femeie, îşi manifesta suspiciunile mârâind.

Puiul pe care-l atinsese Scott ajunse în faţa lupului. Colţ Alb îl privi curios, cu urechile ciulite. Boturile li se atinseră şi lupul simţi pe obraz limba puiului, micuţă şi caldă. La rândul lui, îl dezmierdă cu limba.

Zeii adunaţi acolo bătură din palme şi strigară de bucurie. Mirat, lupul se uită la ei. Slăbit, se lăsă jos, îşi puse capul pe iarbă şi se uită la pui. Căţeluşii se târâră către Colţ Alb, în ciuda voinţei mamei lor, apoi începură să i se urce în spinare. Când zeii îl aplaudaseră, la început, lupul mai simţea stinghereala ce şi-o manifesta în situaţii similare, dar, odată cu joaca puilor, uită de ea şi, întins la soare, liniştit, cu ochii aproape închişi, se lăsă furat de somn...

Cuprins

Scanare și prelucrare digitală

de

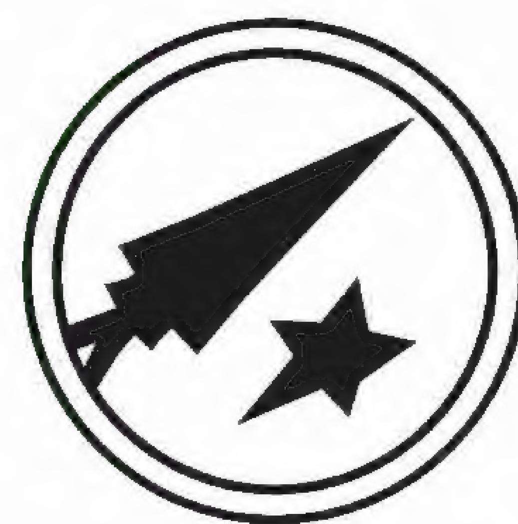

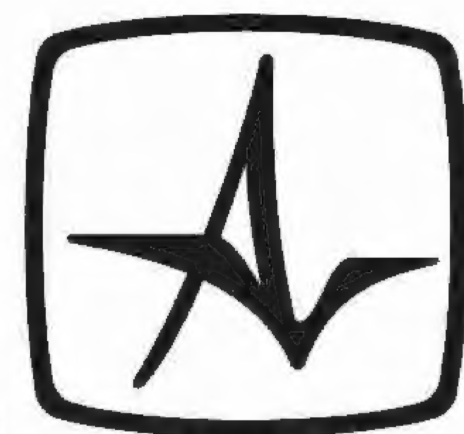
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

